

καλᾶ νὰ μὴ δέχονται καλέσματα διὰ συμπόσια. Δεχόμενοι ὅμως, θὰν ἦτον ἀξιοπρεπὲς δι' αὐτοὺς, ὁ μὲν πρῶτος νὰ βράζῃ μία μαλάθα χόρτα νὰν τὰ ρίχνῃ μέσατου πρὶν κινήσῃ διὰ τὸ συμπόσιον, ὁ δὲ ἄλλος νὰ νηστεύῃ μιὰ ἡμέρα πρωτότερα.

62^{ος} Ὁ Φιλόξενος

Ὁ φιλόξενος προσκαλεῖ στὸ σπῆτιτου καὶ περιποιεῖται τὸν ξένοντου, φερόμενος ἀπὸ ἀπλοῦν αἰσθημα φιλοξενίας. Ἐπιθυμεῖ νὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστηση νὰ ἔχῃ στὸ σπῆτιτου τὸν φίλοντου, καὶ ἂν δυνατὸν νὰ κάμῃ καὶ στὸν φίλοντου εὐχαρίστηση.

Σὲ δέχεται σπῆτιτου ἡγαρδιακᾶ, μοιράζει μαζύσου τὸ καθημερούσιότου, ἢ καὶ σὲ ἴγνοιάζεται καὶ μὲ τὸ περισσότερο κατὰ τὰ μέσατου, διὰ τὴν εὐχαρίστηση τοῦ τοῦ δίνει ἢ παρουσίαςου.

Ἡ πίκρα ποῦ λαβαίνει ὅταν φεύγῃς ἀπὸ τὸ σπῆτιτου, ἐξισοῦται μὲ τὴν εὐχαρίστηση ποῦ ἔλαβε ὅταν σ' ἐδέχθηκε. Ἐπειδὴ, ἔγαινοντας ἀπὸ τὸ σπῆτιτου, ἀφίνης ἓνα κενὸν εἰς τὸ σπῆτιτου, καὶ εἰς τὴν καρδιάτου.

Ἡ λιτότης τῶν φαγητῶν ὅπου ἔμπορεῖ νὰ δώσῃ, ἢ τῶν ἐπίπλων ὅπου ἔμπορεῖ νὰ δείξῃ, δὲν εἶναι ἀρκετὴ νὰ βαστάξῃ τὴν προθυμία τῆς ψυχῆςτου· καὶ προσκαλεῖ προθύμως τὸ φίλοτου ὅλο τὸ ἴδιο, σὰν καὶ νὰ ἦχε νὰν τοῦ προσφέρῃ τὰ ἐκλεχτώτερα φαγητά, ὅσα νὰ ἦχε τὸ σπῆτιτου ἐφοδιασμένο μὲ τὰ λαμπρότερα ἐπιπλά.

Ἡ φιλοξένια τοῦ ἀνθρώπου τούτου εἶναι γνήσια φιλοξένια καὶ εἶναι ἀγαπητὴ καὶ ἀξιότιμη.

Εἶναι δὲ καὶ

Ο ΑΠΟΜΙΜΗΤΗΣ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑΣ.

Τοῦτος σὲ προσκαλεῖ στὸ σπῆτιτου, καὶ σὲ φιλοξενεῖ διὰ νὰ σοῦ ἐπιδείξῃ κάτι τὸ ὁποῖον ἤθελε τοῦ φθονήσεις, ἤθελε σὲ κάμει νὰν τὸν μακαρίσῃς, τὸν πλοῦτοντου, τὰ πολυτελῆ ἐπιπλάτου, τὰ σπάνια φαγητάτου, τὴν εὐχοσμίαν εἰς ὄλατου, εἰς ἓνα λόγον τὴν εὐημερίαντου. Ἔτσι, νὰ σὲ κάμῃ νὰ εἰπῇς μέσασου « Καλότυχος τοῦτος ὁ ἄνθρωπος ! »

Τὸ νὰ στοχάζεται ὅτι σοῦ ἔμπνευσεν ἓναν τέτοιον θαυμασμὸν διὰ τὸν ἑαυτόντου, τοῦ κάνει τόσην εὐχαρίστησιν, ὥστε εὐχαρίστως νὰ λάβῃ τὴν ἐνόχλησιν νὰ σὲ φιλοξενήσῃ· ἀλλὰ δὲν τὸν ἐγνισιάζει διόλου διὰ σέ.

Τοῦ κούφου τούτου ἡ ἀπομίμηση φιλοξενίας, εἶναι μία ἀπὸ τὰς τόσες ἀδυναμίες τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως, καὶ ἔμπορουμε νὰ κλείσωμε τὰ μάτιαμας ἀπάνου αὐτῇ.

Ἄλλ' εἶναι δυστυχῶς καὶ

Ο ΚΙΒΔΗΛΟΣ ΦΙΛΟΞΕΝΟΣ.

Τοῦτος σὲ πέρνει σπῆτιτου καὶ σὲ φωρτώνει εὐγένειες, πλουσιοδωρῶντας σε ἐλευθερίως, καὶ προλαμβάνοντας κάθεσου ἐπιθημίαν, ὥστε νὰ σὲ ὑπερυποχρεώσῃ μὲ τὰς ἔγνοιεςτου, μὲ τὰς γλυφισιέςτου, σκοπεύοντας κάποιατου προμελεστημένη ὠφέλεια.

Ἡ ὠφέλεια ὅπου σχεδιάζει νὰ ἐπιτύχῃ ἀπὸ σέ, παρεχτὸς ἡθικῆςσου στενοχωρίας, ἐνδέχεται νὰ σοῦ ᾔῃναι καὶ μυριοτρόπως ἐπιζήμιες. Ἔτσι, τοῦτος φαίνεται

φιλόξενος, ἀλλὰ πραγματικῶς εἶναι κακὸς κερδοσκόπος· ἐπειδὴ ἐννοεῖ νὰ ἐμπορευθῇ ἀκριβᾶ μαζύσου τῇ φαινομενικῇ φιλοξενιάτου.

Οἱ ὕστεροι τοῦτοι δύο οὕτωπῶς φιλόξενοι, σὲ θέλουνε σπῆτιτους ἕως ὅτου νομίσουν ἀρκετὸ τὸ κάμομάτους διὰ τὸν σκοπόντους. Ἀπὸ-κεῖ-κ'-ἐκεῖ τοὺς γένεσαι βάρος. Κάμε γρίγορα φύγε.

63^{ος} Ὁ Ἀφιλόξενος

Ὁ ἀφιλόξενος ἀποφεύγει τὸν ξένοντου. Εἰς τὸν ἐρχομόντου στὸν Τόπο, ἀπομακρύνεται, χάνεται, πασχίζοντας νὰ ξεφύγῃ. Ἀν ὅλο τοῦτο δὲν τοῦ 'πιτύχῃ, τοῦ παρουσιάζεται τοῦλάχιστον ὅσον ἀργότερα.

Τοῦ πρόφασίζεται τότε ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὸ φθάσιμότου. Τοῦ διηγεῖται τῇ στενοχωρία τοῦ σπητιοῦτου καὶ λυπεῖται ὅτι δὲν ἤμπορεῖ νὰν τοῦ προσφέρῃ

Ἐαναβλέποντάςτον τοῦ δείχνεται σκοτισμένος ἀπὸ δουλειέστου. Ἀνάμεσα στ' ἄλλα, τοῦτες τὲς ἡμέρες τοῦ ἔφυγε ἡ ὑπηρέτριάτου, ἡ τοῦ ἀρρώστησε

Ἡ Κυρίατου, ὡς κ' ἐκείνη, δὲν ἀκούεται διόλου καλᾶ Σχεδὸν δὲ μαγερεύουνε στὸ σπῆτιτου

Ἀκόμῃ δὲν τοῦ ἔτυχε μία τέτοια στενοχωρία

« Ἐπιθυμοῦσα νὰ ἤθελε 'μπορῶ »

Ὁ φίλος τότε τὸν ἡσυχάζει, λέγοντας ὅτι τὸν εὐχαριστεῖ· ἀλλ' ὅτι ἤλθε διὰ δουλειέστου, καὶ ἤθελε τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ δεχθῇ κάλεσμα κανένα.

Ἀν ὅμως ἀποφασίσῃ νὰν τὸν καλέσῃ, τοῦλάχιστον

νά γευθοῦν ἀντάμα, θὰν ἦναι τοῦτο ἔπειτα ἀπὸ μεγά-
λη σφίξεῃ ποῦ ἔκαμε στὸν ἑαυτόντου. Ἐπάλεψε μὲ τὸ
χαρακτῆρατου κ' ἐνίκησε· μὰ ἔμεινε δυσαρεστημένος
εἰς τὴ νίκητου. Ἄν ὁ φίλοςτου δὲν ἤθελε δεχθῇ τὸ
κάλεσμάτου, ἤθελε τοῦ κάμῃ χάρη.

Μὰ ἔρχεται τέλος-πάντων καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἡ
βαρυὰ. Εἰς τὸ τραπέζι ὁ ἀφιλόξενος οἰκοκύρης
προφασίζεται τὴν ἔλλειψιν τῶν φαγοσίμων εἰς τὸν
τόπο, τὴν ἐλεεινότητα τῆς ἀγορᾶς, τὴν ἀδεξιότητα
τῆς ὑπηρέτριάτου, καὶ ἄλλα ὅμοια. Ἐπειδὴ ὁ ἀφι-
λόξενος, ἀμάθηςτος νὰ φιλοξενῇ, τοῦ φαίνεται μεγάλο
πρᾶμμα τὸ φιλοξένημα, καὶ φοβεῖται μὴ δὲν ἔκαμε
ἄρκετᾶ καὶ καθῶς πρέπει. Καὶ ὅταν, τελειομένο τὸ
συμπόσιο, βγάλῃ τέλος πάντων τὸν φίλον ἀπὸ τὴν
πόρτατου..... ἅ, ἔβγαλ' ἓνα βάρος ἀπάνουθέτου!..

Τὸ σπῆτιμας εἶναι τὸ προθυρο τῆς καρδιάςμας.
Ὅταν ἡ καρδιάμας ἦναι ἀνοιχτῇ, καὶ τὸ προθυρότης
εἶναι ἀνοιχτὸ. Ὅταν ἡ καρδιάμας ἦναι κλεισμένη, καὶ
τὸ προθυρότης, τὸ σπῆτιμας, εἶναι κλεισμένο.

64^{ος} Ὁ Ἐξομολογούμενος Κατήγορος

Ὁ περίεργος τοῦτος ἄνθρωπος μὰς ἀφίνει ἐχστατι-
χοῦς, ὅταν, ἀκούοντέςτον νὰ κατηγορῇ κάποιον, βλέ-
πωμεν ὅτι ἡ ἐκτοξευόμενέστου κατηγορίες ἀρμόζουν
περισσότερον εἰς αὐτόν, παρὰ στὸν κατηγορούμενον.

Φαίνεται νὰ ἦναι ἀθέλητη μία ὥθηση, ποῦ σπρώχνει
τὸν ἔνοχον εἰς ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῆς ἀκουσίας ἐξομο-
λογήσεως!

Εἶναι δὲ ἀξιοπαρατήρητο ὅτι, ὁ τοιοῦτος, θέλοντας νὰ ῥγάλη ἀπάνουθέτου τὸ ἐλάττωμάτου, καὶ νὰν τὸ ρίξη σὲ κάποιον, προτιμᾷ ὑποκείμενο τοῦ ὁποίου ἡ ἀρετὴ νὰ ᾔηται ἀντίθετη τοῦ ἐδικοῦτου ἐλαττώματος. Ἔτσι, εἶναι φιλάργυρος, καὶ κατηγορεῖ φιλαργυρίαν εἰς τὸν ἐλευθέριον ! Εἶναι χαμερπῆς, καὶ κατηγορεῖ χαμέρπειαν εἰς τὸν ὑψηλόφρονα ! Εἶναι ἄδικος, καὶ κατηγορεῖ ἀδικίαν εἰς τὸν δίκαιον ! κλ.

« Τὸ ῥδικόμου τ' ὄνομα νάτο σὺ γειτώνισα »

Τοῦτο ἔχει τὸν λόγοντου. Ἡ ἀντίθετη ἀρετὴ τοῦ ἀδίκως κατηγορουμένου, ἐπιπλήττει σιωπηλᾶ τὸν κατήγορον, τὸν ἐρεθίζει, καὶ ἤθελε νὰν τὴν καταστρέψη, ἀποδιδοντάς της τὸν ἰδικόντου χαραχτήρα. Ἐνταυτῷ τὸν κάνει συνενοχόντου εἰς τὸ ἐλλάττωμα.

Ἡ συντροφιά, ἡ κοινότης εἰς τὸ ἐλλάττωμα, ἐλαφρύνει τὸν ἐλαττωματικὸν. Καὶ κάθε ἐλαττωματικὸς ἐπιθυμεῖ νὰ δείχνη πολλοὺς συνεταίρους εἰς τὸ ἐλάττωμάτου, καὶ ἀνύπαρχτην τὴν ἀντίθετην ἀρετήν.

Ἰδοὺ ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἐξομολογούμενος κατήγορος ρίφοκινδυνεύει νὰ ἐχθέτεται εἰς τὸν περίγελον τῶν ἀχροατῶντου, ἐπιχειρίζοντας νὰ ρίξη τὸ ἐλάττωμάτου εἰς ἄλλους, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς ἔχοντας τὴν ἀντίθετην ἀρετήν.

Ἐν γένει δὲ, κάνουμε φρόνημα νὰ μὴ διηγούμεθα εἰς τὴν παρουσίαν ἐλαττωματικῶν, ἀνέγδοτα τοῦ ἐλαττώματόςτους, ἔστω καὶ κατακρένοντέςτα. Ἐπειδὴ ὁ ἔνοχος δὲν βλέπει σ' αὐτὰ παρὰ συνεταίρους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐνθαῤῥύνεται.

65^{ος} Ὁ Εὐγενικός.

Εὐγενικός εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκ φύσεως, ἢ ἐξ ἀνα-
θροφῆς.

Ὁ φύσει εὐγενικός, ἢ ἐτελειοποίησε τὴ φυσικήτου
εὐγένεια διὰ τῆς ἀναθροφῆς, ἢ ἔμεινε καθὼς τὸν ἔ-
χαμε ἢ φύση, θέλ' εἶναι πάντα εὐγενικός μὲ ὅλους.
Ἐπειδὴ καὶ δὲν ἤθελε ἔμπορεῖ, καὶ δὲν ἤθελε ἔξέρει νὰ
κάμῃ ἀλλέως.

Ὁ ἐξ ἀναθροφῆς ἀποχτῆσας εὐγενικὴν συμπεριφο-
ρὰν καὶ εὐγενικοὺς τρόπους, ἐκεῖνος ἔμπορεῖ, κατὰ
τὰς περιστάσεις, νὰ ᾗναι εὐγενικός, ἢ ὄχι.

Εἰς τὸν πρῶτον ἢ φύση ἐζύμωσε κ' ἐνεσάρκωσε
τὴν εὐγένειαν ὅταν τὸν ἐπλαθε. Εἰς τὸν δεύτερον ἢ
ἀναθροφή ἐδίδαξε τὴν εὐγένειαν, καὶ τὴν ἄφησε στὴ
διάθεσίν του.

Τοῦ φύσει εὐγενικοῦ ἀξίζει ἐνδομύχως ἡ ψυχὴ του.
Τοῦ ἐν ἀναθροφῇ εὐγενικοῦ ἀξίζει ἡ εὐγενικὴ ἀπο-
χτημένη συμπεριφορὰ του.

Ἔτσι, στὲς εὐγένειες τοῦ πρώτου, χρεωστοῦμε σε-
βασμὸν καὶ ἀγάπην. Στὲς εὐγένειες τοῦ δευτέρου χρεω-
στοῦμεν εὐγνωμοσύνην, διὰ τὴν καλήν του πρὸς ἡμᾶς
προαίρεσιν· ἐπειδὴ κάμνει τοῦτο ἐκ προθέσεως, διὰ
νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ.

Ὁ φύσει εὐγενικός, ἢ θελ' εἰπεῖ κανεῖς, δὲν ἔχει ἀξιο-
μισθίαν διὰ τὸ εὐγενικότου πρὸς ἡμᾶς φέρισμο· ἐπειδὴ
δὲν κάμνει τοῦτο ἐκ προθέσεως, ἀλλὰ χωρὶς οὔτε ν'
ἀνανογέται ὅτι τὸ κάμνει.

Ἐξεναντίας, — Ὁ ἐξαναθροφῆς διδαγμένος τὴν εὐγένειαν, δικαιούται τὴν εὐγνωμοσύνημας, κάθε φορά ποῦ φέρνεται εὐγενικᾶ μ' ἐμᾶς· ἐπειδὴ τὸ κάνει γιὰ ἴπινομήμας.

Μὲ τὸν πρῶτον ἡμποροῦμε νὰ συναναστρεφόμεθα ἀπροφυλάχτως καὶ ἀκινδύνως· ἐπειδὴ κίνδυνος κανένας δὲν ὑπάρχει στὴ συναστροφῆτου. Μὲ τὸν δεῦτερον ὅμως νὰ ἔχωμε γνώση· ἐπειδὴ, ἀν ἀπερισκέφτως τοῦ ξεσχίσωμε τὸ εὐγενικότου ἀποχτημένο πέτσομα, θὰ φανῇ ἀπουκάτουθε ἡ φυσικήτου ἀγένεια, ἡ ὁποία νὰ μᾶς δυσареστήση.

Ὁ φύσει εὐγενικὸς ἄνθρωπος φέρνετ' εὐγενικᾶ, ὡς καὶ ὅταν οἱ ἄλλοι φέρονονται πρὸς αὐτὸν ἀγενῶς· ἱκανοποιούμενος εἰς τὸ ὅτι, καθένας φέρνεται ἀναλόγως τοῦ ἡθους του.

Ἡ φυσικὴ εὐγένεια τῆς ψυχῆς εἶναι χάρη θεία· εἰς τὴν παραχώρισήν τῆς ὁποίας βλέπουμε τὴν φιλανθρωπίαν καὶ μεγαλοδωρίαν τοῦ Ὑψήστου. Ἡ δὲ καλὴ ἀναθροφή χρεωστεῖ νὰ τὴν μιμεῖται, εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἐκ φύσεως δὲν τὴν ἔχουν.

66^{ος} Ὁ Πρόστυχος

Πρόστυχος, εἶναι χειροτέρεψη τοῦ κοινοῦ καὶ μὴ διακρινομένου ἀνθρώπου, καὶ ἰσότιμος τοῦ χοντραθρώπου.

Συνηθᾶμε νὰ δίνωμε τὴν κατηγορὰ τούτη, ὡς καὶ ἐκείνην τοῦ χοντρᾶ θρωπος, σ' ἐκείνον ὁποῦ,

Θεμένος σὲ μίαν ἀνώτερη κοινωνικὴ τάξη, δὲν φέρνεται μὲ τὴν κοσμιότητα τὴν ἀπαιτούμενην εἰς ἐκείνην τὴν τάξην. Ἀλλὰ τὸ λεχτικóτου, τὰ κινήματάτου, ἢ ιδέεστού, ἢ ὅλη συμπεριφοράτου, ἀρμόζουνε περισσότερο σὲ μίαν κατώτερη, κοινωνικὴ τάξη.

Συμβαίνει δὲ τοῦτο συνήθως εἰς τὸν ἀναβιβαζόμενον εἰς ἀνώτερην κοινωνικὴν τάξην, ἔνεκα ἐπελθόντος πλούτου, ἢ ἄλλης τυχαίας βοηθητικῆς περιστάσεως. Δὲν εἶναι ὁμως σπάνια καὶ τὰ παραδείγματα προστυχίας εἰς τοὺς γεννημένους εἰς τὴν ἀνώτερην κοινωνικὴν τάξην.

Ὁ πρόστυχος δυσαρεστέϊ, καὶ συχνᾶ προσβάλλει τὴν εὐαισθησίαν μὲ τὲς ἀτοπίεστού. Ἐαπλώνεται ἀσυστόλως, παρουσιάζοντάςμας τὰ πόδιατου, ἢ καὶ τὰ ὀπίσθιάτου, μᾶς κάνει ὀμιλίες χοντροειδεῖς· δὲν μεταχειρίζεται ἀρμοδίως τὰ ἔπιπλα· πετᾷ λέξεις ἄπρεπες· καὶ μᾶς δείχνεται εἰς τὸ σύνολόντου ἐλλειπῆς ἀπὸ ἐκείνην τὴν εὐγένειαν ὅπου δικαίως τοῦ ἐπροσμέναμε στὴν κοινωνικὴν τάξην στὴν ὁποία τὸν βλέπουμε.

Τὸν ἴδιον τοῦτον εὐρίσκοντέςτον εἰς τὴν τάξην τῶν προστύχων κοινῶν ἀνθρώπων, δὲν τὸν παραξενευόμεθα, δὲν τὸν ἀπεικάζουμε, δὲν τὸν μεμφόμεθα· ἐπειδὴ τὸν βλέπουμε στὴ θέσητου. Μόνον ὅταν ἀναβιβάζεται, ἢ ὅπως δῆποτε τὸν ἀπαντῶμεν εἰς ἀνώτερην τάξην, μᾶς πλήττει, καὶ μᾶς πλήττει δυσάρεστα ἢ ἀναρμοδιότητα τῆς ὑπάρξεώςτου σ' ἐκείνην τὴν τάξην.

Ὁ πρόστυχος στὴν εὐγενικὴ συναναστροφῇ, εἶναι μύγα πεσομένη στὸ ζουμίμας· καὶ πρέπει νὰ βγαλθῇ ὡμορφᾶμορφα, γιὰ νὰ μὴ μᾶς γένῃ χειρότερα.

§7^{ος} Ὁ Χοντράθρωπος

Δεχόμενος εἰς τὸ σπῆτις του τὸν χοντράθρωπο, τι ἄλλο ἔμπορὲς νὰ προσμείνῃς νὰ ἰδῇς καὶ ν' ἀκούσῃς ἀπὸ αὐτὸν, παρὰ χοντροκουθέντες καὶ χοντροκαμόματα;

Θὰ σοῦ διηγηθῇ μὲ ὅλες τὰς λεφτομέριες, τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον σφάζει τὸ γουρουνόπουλο αὐτὸς ὁ ἴδιος, καὶ πῶς ἔπειτα τὸ συγυρίζει καὶ τὸ σουβλίζει.

Ἐφ' ἑς τὸ βράδυ ἔφαε ραπάνια· κ' ἔφαε πολλὰ· καὶ τοῦ ἐκάμανε φούσκωμα· κ' ἐρευότουνε ὅλη-νύχτα . . .

Κ' ἐκεῖνος ὄντες ἔχῃ τὸ σακκοῦλιτου γιομάτο, δὲν ἔχει χρεῖα κανέναν.

Καὶ τὸ γαῖδαρότου δὲν τὸν προσέχει ὁ ἀνθρωπόστου, καὶ τὸν ἔπιασε τὸ σαμάρι, καὶ τοῦ ἐπλήγωσε τὴν ῥάχη..

Κ' ἐνῶ σοῦ κάνει τέτοιες καὶ ἄλλες ὅμοιες ὁμιλίαι, φτγεῖ στὸ πάτωμα. Καὶ κάποτε μάλιστα σοῦ κάνει καὶ τὴν χάρη νὰ τρίψῃ τὴν φτυσιάτου μὲ τὸ παποῦτσίτου.

Ἄν τὸν ἐκάλεσες νὰν τότε γέψῃς, μὴ βάλῃς κοντάτου τὴν Κυρία σου, μήτε τὴν κόρη σου· καὶ τὸ μεσάλι εὐθύς ἔπειτα στεῖλετο στὴν πλήσῃ.

Στὸ θέατρο θέλει τὸν ἰδεῖς νὰ κρεμῆται ἀπὸ τὸ θεωρεῖο, καὶ νὰ φωνάζῃ τὰς ἐντύπώσεις του.

Στὴν ἀγορὰ συνομιλεῖ ἀδελφικάτα μὲ ὅλους τοὺς χαμάλιδες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν ξεχωρίζεται, ἢ ξεχωρίζεται μῶλις.

Τὸν ἔμπασες εἰς τὴν κάμαρά σου νὰ συνομιλήσῃς γιὰ ὑπόθεσες; Μὰ ἐκείνην τὴν ἡμέρα ἐκεῖνος ἔφαε ἅ-

λιάδα, κ' ἔπιδε καὶ κρασί ἄφθονο Ἐνδέχεται δὲ καὶ τὰ πόδια του νὰ ἦναι δύο ἀνθοδέσμες, εἰς τὴν ὁσμὴν τῶν ὁποίων ἐκεῖνος βέβαια θὰν ἦναι συνηθισμένος, ἀλλὰ σὺ ὄχι.

Ἡ ὅλη ἐξωτερική του συμπεριφορὰ, συμφωνοῦσα μὲ τὴν ψυχική του κατάστασιν, τὴν ἐξωτερικευομένην διὰ τῶν ὁμιλιῶν του, σοῦ δείχνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος τοῦτος ἦ ἔζησε καὶ ἀναθράφηκε μετὰ ξὺ χυδαίων, ἢ ἡ φύση του ἦτον τέτοια, ποῦ ἀντιστάθηκε σ' ὅλην τὴν ὀπωσοῦν καλὴν ἀνατροφὴν, καὶ τὴν ἐπιρροὴν τῆς καλῆς κοινωνίας.

ΜΕΤΑΞΥ ΧΟΝΤΡΑΝΘΡΩΠΩΝ.

Κουμπάρος ἔτυχε νὰ ξενίζεται παρὰ Κουμπάρου. Στὸ τραπέζι εἶχαν' ἐλθὲς καὶ χαυγιάρι, ἀλλ' ὁ ξενιζόμενος Κουμπάρος ἐχοῦμῃζε στὸ χαυγιάρι, κ' ἔδειχνε ὅτι θέλη νὰν τὸ καταπιγῇ ὅλο μόνος του. Ἔτσι, ὁ σπητάτος.

« Φάε, λέει Κουμπάρ' ἐλθὲς. »

« Καλὸν' καὶ τὸ χαυγιάρι. » Ἀποκρίθηκε ὁ ξένος.

Πραγματικῶς, τὸ χαυγιάρι ἐκαταπιόθηκε· καὶ τότες ἄρχισε τὲς ἐλθὲς μὰ, χαύτοντας ἀπὸ δύο τῇ φορὰ Καὶ τότε πάλε ὁ σπητάτος,

« Ἀπὸ δύο, Κουμπάρε, χώνετε τοὺς πεθαμένους εἰς τὸ χωριόσου ;

Ἄπὸ δύο, λέει ὁ ξένος, καὶ ὄντες πέσουνε καὶ πολλοὶ, τοὺς χώνουμε καὶ ἀπὸ τρεῖς. » Στιβάζοντας τότες ἀπὸ τρεῖς εἰς τὸ στόμα του !

Καὶ πάλε ὁ σπητάτος,

« Μὰ ἔξέρεις, Κουμπάρε, ποῦσαι χοντρός ; »

« Αἰ ! λέει ὁ ξένος, καὶ ποῦ ! Νάβλεπες τὸν ἀδερφόμου ! Δὲν τότε χωράει ἡ πόρτα ! »

Ὁ ἐντροπαλὸς συστελλόμενος, ἀποφεύγει νὰ παρουσιάζεται εἰς ἀνθρώπους.

Μία ψυχικὴ του ἀγνότης, ἓνα εἶδος ἀγαθῆς δειλίας, ἣ ὁποία παρασταίνει εἰς αὐτὸν ὡς ἀνωτέρους τοὺς ἄλλους, τὸν κάμνει νὰ συστέλλεται.

Εἶναι ὅθεν ἡ ἐντροπαλότης μετριοφροσύνη σπρωγμένη ἔξω τῶν ὁρίων, ἕως εἰς τὸ ἐλάττωμα· καὶ ζημιώνει μυριοτρόπως τὸν κάτοχόν της.

Παρουσιάζεται ὁ ἐντροπαλὸς, ἀπερνᾷ διὰ ἄπνευμος, διὰ μικρῆς ἀξίας ἄνθρωπος· καὶ καθένας ἡμπορεῖ νὰ ἀπατηθῇ διὰ αὐτόν.

Ὁ ἐντροπαλὸς, ἄνδρας ἢ γυναῖκα, δὲν ἀγαπᾷ νὰ παρουσιάζεται σὲ συναναστροφές, σὲ σύναξες ἀνθρώπων, ἔστω καὶ φίλων. Ἀλλ' ἂν ποτὲ ὑπάγῃ, συνήθως μένει ἄφωνος, ἀκίνητος, μαζομένος, ἔχοντας κακὴν παρρησίαν. Ἐνῶ ἴσως ἄλλοι ὑποδεέστεροί του θριαμβεύουν.

Ὁ ἐντροπαλὸς συνήθως λείπει ἀπὸ τὰ κοινωνικά του χρέη, ἐξαιτίας τῆς ἐντροπαλότητός του· ἐπίσκεψες χρεωστικῆς ὁποῦ παραλείπει καλέσματα σὲ συναναστροφές, σὲ χοροὺς, καὶ σὲ συμπόσια, ποῦ τὰ ἀποφεύγει· ἄλλες φιλικές συνάντησες ποῦ τὲς ἀμελεῖ· ὡς ἀκόμη γνωριμιῆς ὁποῦ ἤθελε τοῦ γίνουιν ὠφέλημες εἰς τὸ στάδιον τῆς ζωῆς του, καὶ δὲν τολμᾷ νὰν τὲς πλησιάσῃ.

Ὁ ἐντροπαλὸς δὲν ἦναι βέβαια καμομένος ἀπὸ τῇ φύσῃ διὰ νὰ διαπρέπη στὰς ὀμηγύρεις· ἀλλ' εὐτυχῶς τὰ στάδια δὲν περιορίζονται εἰς μόνας αὐτάς. Ὡστε ὁ χαραχτῆρας τοῦ ἐντροπαλοῦ, ἀνάρμοστος καὶ ἀδέξιος εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἡμπορεῖ νὰ χρησιμοποιεῖται ἀλλέως.

Ἡ ἀπομόνωση ὥς κ' ἐκεῖνη παρέχει στάδια εἰς τὸ πνεῦμα, ὅταν τὸ πνεῦμα ἔχῃ λαθαιμένο ἀπὸ τῇ φύσῃ χάρισμα κανένα, τοῦ ὁποίου νὰ χρειάζεται ἀπομόνωση, σπουδὴ, καὶ σκέψη, διὰ νὰ ἀναπτυχθῇ καὶ νὰ μεγαλώσῃ· καὶ ὁ ἐντροπαλὸς ἔχει συνήθως μίαν ωραίαν ψυχὴν, τὴν ὁποίαν ἡμπορεῖ νὰ ἀναπτύξῃ καὶ νὰ λαμπρύνῃ στὴν εὐκαιρίᾳ τῆς μοναξιάς του, δινόμενος εἰς ὠφέλημες μελέτες, καὶ ὠφέλημα ἔργα.

Ἔτσι, ὁ νουνεχὴς ἐντροπαλὸς προσπαθεῖ καὶ ἔργαζει ὠφέλειαν καὶ ἀπὸ αὐτότου τὸ ἐλάττωμα.

Ὁ Δημοσθένης, λέγουν, ἐπαρामορφώνετο, διὰ νὰ ὑποχρεώνεται νὰ ἀπομονώνεται.

69^{ος} Ἐκεῖνος ποῦ θέλει νὰ ζήσῃ.

Τίποτε φρονημότερο ἀπὸ τὸ νὰ θέλῃς νὰ ζήσῃς. Μὰ, θέλε καὶ νὰ ζήσῃς μὲ ἀξιοπρέπεια, φίλε φρόνημε.

Εἶσαι ἄθεος. Μὲ τὲς ὑγεῖτες σου. Ἐφιλονικήσαμε μαζὺ, ἐγὼ ὑποστηρίζοντας τὴν ὑπαρξὴ ἐνὸς Ὑπερτάτου Ὁν-
τος, τὴν ὁποίαν σὺ ἀρνεῖσθαι.

Καὶ δὲ λείπεις ποτὲ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιάσου! Ἄς ἦναι,

Μὰ δὲν ἐμπόρῃς τούλάχιστον νὰ λείπῃ τὸ βάγιο ἀπὸ τὸν κόρφοσου ;

Φίλεμου θέλω νὰ ζήσω.

Εἶσαι Γυμνασιάρχης. Δὲν πιστεύεις οὔτε σὺ τίποτα. Γιατὶ λοιπὸν εἰς τὴν ἐναρξὴν τῶν ἐξετάσεων μοῦ φέρνεις παπᾶ χρυσοστόλιστόνε, μὲ διάκους καὶ μὲ ψαλτάδες, νὰ κάμουν' παράκληση ;

Φίλεμου θέλω νὰ ζήσω.

Τὰ παιδιάσου τὰ ἐξενίτεψες, μήπως σοῦ τὰ πάρουνε στὴν ἐπιστρατία. Καλᾶ ἔκαμες. Μὰ γιατί λοιπὸν φωνασκεῖς ὑπὲρ τοῦ πολέμου ;

Φίλεμου θέλω νὰ ζήσω.

Εἶσαι ὑποψήφιος Βουλευτῆς, καὶ πηαίνεις δημηγορῶντας ἐναντίον εἰς τὸ χαρτόσημο, ἐναντίον εἰς τὰ Τελονεῖα, ἐναντίον εἰς τοὺς φόρους ἐν γένει. Θὰ προβάλλῃς τὴν ὀλιγώστεψήτους εἰς τὴ Βουλὴ ; "Οχι βέβαια. Γιατὶ λοιπὸν

Φίλεμου, θέλω νὰ ζήσω (Βουλευτῆς.)

Μὰ, φίλε ὑποψήφιε, ἐγὼ ἤθελε προτιμήσω νὰ ζήσω χωρὶς Βουλευτίκι.

Κ' ἐγὼ, φίλεμου, προτιμῶ νὰ ζήσω μὲ Βουλευτίκι.

Εἶσαι παπᾶς νοήμων, καὶ ἐν στενῇ μυστικότητι μοῦ ἀναγνωρίζεις τὰ ἄστατα τῆς θεολογίαςμας.

Μὰ, δέσποτα, γιατί τούλάχιστον δὲν ἀποφεύγεις τὴν ἐπιβεβαίωσήντους κοντᾶ στοὺς ἀπλοῦς ἀνθρώπους ;
Φίλεμου θέλω νὰ ζήσω.

Εἶσαι Βασιλεὺς, καὶ δίνεις ἅπωνα τὴν ὑπογραφήσου σὲ κάθε ζούρλια τοῦ Πρωθυπουργοῦσου. Μὰ δὲ βλέπεις ὅπου ἔτσι χαντακώνεις τὸ "Εθνος ;

Φίλεμου, θέλω νὰ ζήσω (μὲ θρόνο.)

Μὰ ἐγὼ, φίλε Βασιλέα, ἤθελε προτιμήσω νὰ ζήσω χωρὶς θρόνο.

Κ' ἐγὼ, φίλε ζούρλιαρη, προτιμῶ νὰ, ζήσω μὲ θρόνο.
 Ἔτσι ὁ Θελωζήσης τοῦτος, ὅποιος καὶ ἂν ἦναι, δὲν
 βλέπει ὅτι, βαστώντας τὴν κοινωνίαν εἰς τὸ σκότος
 τῆς τύφλας καὶ τῆς ἀπάτης, αὐτοκαταδικάζεται νὰ
 ζῇ αὐτὸς ὁ ἴδιος σ' ἓναν κόσμον ἀνάξιον, καὶ νὰ ὑπο-
 φέρνῃ ὅλα τὰ ἄτοπα τῆς ἀναξιότητος ἐκείνου τοῦ
 κόσμου, ἐνῶ τοῦ λείπει ἡ ἀνώτερη ἀθροπιὰ ποῦ ἤθελε
 χαίρεται μέσα σ' ἓναν κόσμον ἀνώτερόνε.

Καὶ διατὶ ποῦ ἀγωνίζεται τόσο ν' ἀφήσῃ τὰ παιδιά-
 του σὲ καλῆτερη κοινωνικὴ θέση, νὰ μὴν ἀγωνίζεται
 παρομοίως νὰν τοὺς ἀφήσῃ καὶ καλῆτερην κοινωνίαν;

70^{ος} Ὁ Παράσιτος

Ὁ παράσιτος πηαίνει πάντα γυρεύοντας ὅσους ἤθε-
 λε τότε δέχονται στὸ τραπέζιτους· καὶ τοὺς εὐρίσκει
 μ' ἐπιτηδιότητα, ὡς ἂν ὁδηγούμενος ἀπὸ φυσικὸν ἐν-
 στιγμα. Τοὺς ἔχει ὅλους καταλογισμένους εἰς τὸ πνεῦ-
 ματου· ἐκεῖνοι χάνουν τὸν κύκλοντου, τὴν κοινωνίαν-
 του, τὸν κόσμοντου.

Μέσα σ' ἐκείνους ζῇ, καὶ μ' ἐκείνους ζῇ. Ἐκεῖνοι
 τότε μαχτίζουνε (1), κ' ἐκεῖνος, γουροῦνι ἀδιάκριτο,
 βόσκει μέσα στὸ σπῆτιτους ἴσα σὲ λιβάδι.

Ἐγκυκλοφαγία! Ἰδοὺ ὁ σκοπὸς μιᾶς τέτοιας ὑ-
 πάρξεως.

Εἰς τὸ σπῆτιτους εὐρισκόμενος ὁ παράσιτος, ρίχνει

(1) Μαχτίζω. Θρέφω μὲ ἀφθονίαν χτήνη, διὰ νὰ παχύνουνε,

τὰ βλέμματάτου ἀπάνου σὲ κάθε τί ἀπὸ τὸ ὅποιον ἤθελε ἔμπορέσει νὰ ἔβγαλῃ γαστροευχαρίστησιν, πεπόνια ἔπιθόμενα στὸ πάτωμα, χοιρομέρια κρεμασμένα στὸ τράβο, καπόνια στὴν αὐλὴ, καὶ ἄλλα τέτοια, τὰ ὅποια ὅλα δείχνει ὡς ὀρεχτικώτατα· ὅσων ὁποῦ μόνον μέλημάτου εἶναι τὸ γέμισμα τῆς κοιλιᾶς του, διὰ τὸ ὅποιο θυσιάζει τὰ πάντα, τὴν ἀξιοπρέπειά του, τὴν ἀθρωπιά του.

Ὁ παράσιτος εἶναι φίλος τῆς εὐτυχίας· καὶ ἀποστρέφεται τὴ δυστυχίαν, καὶ ἀποφεύγει τοὺς δυστυχεῖς. Ἡ φτώχεια δὲν τοῦ εἶναι διόλου συμπαθητικὴ. Καὶ σέρνεται ἐξεναντίας καὶ κολακεύει τὰ πλούτη, εἰς τὰ ὅποια ἔβρίσκει τὴ μακαριότητα τῆς κοιλιᾶς του.

Καθήμενος εἰς τὸ τραπέζι τοῦ θρέφτητος, θαυμάζει τὰ φαγητὰ, καὶ ἐγκωμιάζει τὴ γενναιότητα καὶ τὴ λαμπρότητα τοῦ κοιλο-Μηκήνατος. « Τὸ σπῆτισου, φίλε Χ., εἶναι οἶκος Ἀβραάμ. Ἡ εὐλογία καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἶναι εἰς αὐτό. »

Δὲν ἀντιλέγει ποτὲ εἰς αὐτόν. Εἶναι πάντα μὲ τὴ γνώμη του, καὶ φρονεῖ καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.

Χαϊδεύει τὰ μικρά του παιδάκια, καὶ τοῦ προμηνύει σ' αὐτὰ εὐτυχίαν. Ἡ σύζυγός του εἶναι ἡ ἀξία σύζυγος ἑνὸς τοιούτου συζύγου· καὶ τὰ φαγητὰ ποὺ αὐτὴ κάμνει εἶναι τὰ ἐκλεχτότερα καὶ νοστιμώτερα ἀπ' ὅσα αὐτὸς ἐδοκίμασε ποτέ του.

Ἔτσι, ὁ παράσιτος ἔχει κ' ἓνα ἥτις κολακεῖα, ποῦ τοῦ εἶναι ἀπαραίτητη διὰ νὰ μαθᾷ τὸ πουλὶ, χωρὶς νὰν τὸ κἀνῃ νὰ σκούζῃ.

Ἡ φύση δὲν τοῦ ἔκαμε τὴ μόνη σωματικῆ του γαστέρα πλατυὰ διὰ φαγόνισμα καὶ πινόσιμα· ἀλλὰ καὶ τὴν ἠθικὴν του γαστέρα πλατυτέραν Οὐρανῶν ἐξεργά-

σατο. Ὡστε τὰς τυχούσας εἰρωνείας ὁποῦ ἤθελε τοῦ
ρίπτονται ἀπὸ ἄλλους συμποσιαστάς, ἢ καὶ ἀπὸ αὐτὸν
τὸν ἴδιον οἰκοκύρη, αὐτὸς, φρόνημος ἄνθρωπος,
τὰς ὑποφέρει μὲ ἀτράνταχτην ἀνεχτικότητα. «Θὰ πε-
ράσῃ τὸ σύγνεφο, καὶ θὰ μείνῃ πάλε καθαρὸς ὁ ὀρίζον-
τας τῆς ὥραίας τραπέζης.»

Δὲν παύει νὰ θαυμάζῃ τὴν τάξην τῶν ὄλων εἰς τὴν
οἰκογένειαν· καὶ νὰ εἶναι ὁ ἀδιάλειπτος συχναστήσεις
τὸ σπῆτι, ἕως ὅτου τὸ σπῆτι εὐήμερεϊ, καὶ τὸ μαγεριό-
του καπνίζει.

Ὁ παράσιτος εἶναι τὸ θρεφτάρι τοῦ οἰκοκύρη· καὶ
ὁ οἰκοκύρης εἶναι τὸ μπαίγνιο τοῦ θρεφταριοῦτου.

71^{ος} Ὁ Χρεώστης μας

Ὁ χρεώστημας, ὅταν ἔχῃ χρεία νὰ δανεισθῇ, σκέ-
φεται πρῶτα ἂν ἡμπορῇ νὰν τὰ λάβῃ χωρὶς νὰ κιν-
δυνέψῃ νὰν τὰ ἐπιστρέψῃ. Ὅταν εὖρῃ τὸν τρόπο, ἢ
τοῦλάχιστον τὴν ἐλπίδα τῆς ἀσφαλείας του, πηγαίνει
καὶ γυρεύει τὸ δάνειον, παρασταίνοντας ἀναντίρρητην
τὴν ὑπερεγγυότητάτου, καὶ ἀκολούθως ἀσφαλὲς τὸ πί-
στωμα τοῦ δανειστήτου. Ἄν ὁ δανειστής ἀπατηθῇ καὶ
δώσῃ τὰ χρήματάτου, ὁ δανειζόμενος δὲν τοῦ εἶναι διό-
λου εὐγνώμων διὰ τὸ δῶρον τοῦτο· θέλει ὅμως χαιρε-
τᾷ στὸν δρόμον τὸν δανειστήντου, ἐπειδὴ, γιὰ ὅσο καὶ
ἂν νομίζεται ἀσφαλὲς εἰς τὰ σχέδιάτου, τοῦ μένει
πάντα κάποιος φόβος.

Τοὺς πρῶτους καιροὺς ἡμπορεῖ καὶ νὰ πληρώσῃ τὸ

διάφορο τῶν χρημάτων ὅπου ἔλαβε· ἔπειτα ὅμως βρίσκει ὅτι ἔμπορεῖ νὰ ἐλευθερωθῇ καὶ ἀπὸ τοῦτο τὸ βάρος· ὁ δὲ δανειστὴς ἤθελε δευχθῇ πολὺ ἀδιάκριτος ζητῶντας εὐθὺς τὸ διάφορο. Μόνον ἔπειτα ἀπὸ χρόνους πολλοὺς ἀτόκους, ὑποφέρεται ὁ δανειστὴς νὰ δώσῃ τῇ seccatura τούτην εἰς τὸν χρεώστηντου.

Ὁ χρεώστης τότε τοῦ λέγει νὰ ἔχῃ ὑπομονήν, ἐπειδὴ ἐκείνην τῇ στιγμῇ δὲν ἔχει χρήματα, καὶ ὑπόσχεται νὰν τὰ πληρώσῃ σὲ μίαν κάποια προθεσμία. Περρασμένη ἡ προθεσμία, καὶ κάτι ἀκόμῃ περισσότερο, ὁ πιστωτὴς ζητεῖ πάλιν τὰ χρήματά του· καὶ ὁ χρεώστης, δείχνοντας κάποια δυσαρέσκεια διὰ τὴν ἐπανηλημένην ἐνόχλησιν, τοῦ διηγεῖται περιπέτειες, διὰ τὰς ὁποῖες δὲν ἔχει χρήματα μήτε τώρα. Μὲ τὸν ἴδιον τοῦτον τρόπον, ἀπὸ προθεσμία σὲ προθεσμία, σέρνει ἀκόμῃ τὸν δανειστήντου ὅσο ἔμπορεῖ μακρύτερα· καὶ ὁ δανειστὴς τὸν ἀκολουθεῖ ὅσο δύναται, ἀποτροπιάζομενος τὰ φρικώδη Δικαστήρια. Ἐρχεται ὅμως καὶ τὸ τέλος τῆς ὑπομονῆς, καὶ ὁ δανειστὴς προστρέχει τέλος-πάντων εἰς τὴν ἔτσι λεγόμενη Δικαιοσύνην.

Ὁ χρεώστης τότε καταφεύγει σὲ κανέναν Μπάμπη, (δικαστικὴν Ἀρπυιαν), καὶ στυγεῖ χρυσολογίαν εἰς τὸν δανειστήντου. Ἄν ἡμπορέσῃ νὰ δι᾽σχυρισθῇ ὅτι δὲν τὰ ἔλαβε ὅτι τὰ ἐπλήρωσε ὅτι γιὰ κάποιο δίκην δὲν τὰ χρωστάει θὰν ἦναι τοῦτο ἓνα colpo da maestro· καὶ ἂν ὁ Μπάμπης ἡμπορέσῃ νὰ ᾽πιτύχῃ, ἔστω καὶ εἰς μέρος τὴν ἐξ ὑπν ἁ δ α τούτῃ στὸ Δικαστικὸ Ντσόγο, ὅλοι τότες οἱ χρεῶστες θὰν τοῦ γένουν ᾽πελάτες. Ἄν πελάτης καὶ Μπάμπης δὲν ἡμπορέσουνε νὰ κατορθώσουνε τόσο, μένουν ᾽ τὰ βασανίσματα τὰ προσφερόμενα ἀπὸ μίαν ἀνήθικην καὶ ἄτιμην Διαδικασίαν. Τὰ δαψιλευόμενα τοῦτ᾽ δικαστι-

καὶ βάσανίσματα, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰν τὰ καταλογί-
ση κανεῖς εἰς ἓνα μικρὸ συγγραμματακί· οὔτε ποῦ εἶ-
ναι πάντα τὰ ἴδια σὲ κάθε δίκη.

Χάριν τῶν βασανισμάτων, ἡ δίκη τότε διαιωνίζεται·
Ὁ δανειστὴς ὡς-ἐπὶ-τὸ-πλεῖστον δουλειάζει. Δὲν θέ-
λει ν' ἀφήσῃ τὴν κρισολογία κληρονομιά στα παιδιά
του, καὶ προσφέρει νὰ συμβιβασθῇ μὲ τὸν χρεώστην
του, ἀφήνοντάς του ἴσως τὸ μισὸ γιὰ νὰν τοῦ δώσῃ τὸ
ἄλλο μισὸ ἀπὸ 'λίγο τὴ φορὰ σὲ δόσεις ἄτοκες
Ἄν ὁ χρεώστης ἐλπίζῃ μὲ τὴν ἐξακολούθησιν τῶν
βασανισμάτων νὰ δουλειάσῃ τελείως τὸν δανειστήν του,
ὥστε τοῦτος ν' ἀπαρατήσῃ ὀλοκλήρως τὴν κρισολο-
γίαν, καὶ νὰ μὴν τοῦ δώσῃ τίποτα, δὲν δέχεται τὴν
πρότασιν, κ' ἐξακολουθεῖ τὰ βασανίσματα. Ἄν ὅμως
φοβούμενος τὴν ἐκβάσιν τῆς δίκης, δεχθῇ, καὶ ὑπο-
χρεωθῇ ὑπὸ ὅρους βαρεῖς νὰ πληρώσῃ τὸ 'λίγο ἐκεῖνο
μὲ τὸ ὅποῖον ἀδικεῖ τὸν δανειστήν του, ἀπὸ 'λίγο-σέ-
λιγο, μὲ μεγάλες προθεσμίες ἄτοκες ἐξακολουθεῖ
ἀκόμη νὰν τότε χαιρετάῃ, μὰ μὲ 'λιγώτερην ὑπόκλη-
σιν, ἐπειδὴ τότε τότε φοβεῖται σὲ 'λιγώτερο ποσόν.
Ὅταν ὅμως τοῦ πληρώσῃ τὰ ὅλα ἐκεῖνα 'λίγα ὑπό-
λοιπα, τότε τοῦ σηκώνει τὸν χαιρετισμὸν, δὲν τοῦ
'μιλεῖ πλέον, καὶ τὸν κάνει ἐχθρόν του· ἐπειδὴ, φύσει
ἄγνώμων, δὲν ψηφᾷ τὰ ὅσα τοῦ ἐχάρησε ὁ δανει-
στής του, ἀλλὰ τὰ λοιπὰ ὅσα τὸν ὑποχρέωσε νὰ πλη-
ρώσῃ, ἐνῶ αὐτὸς εἶχε ἀποφασισμένον, κ' ἐξοῦσε μὲ τὴν
ἐλπίδα, νὰ μὴν πληρώσῃ τίποτα !

72ο: Ὁ Κακοπληρωτὴς

Ὁ κακοπληρωτὴς τοῦτος διαφέρει κάπως ἀπὸ τὸν ἐπίβουλον χρεώστημας· ὁ χαρακτήραστο ἔχοντας ἐλαφρυντικὸν χρωματισμόν.

Ὁ κακοπληρωτὴς συνήθως χρεώνεται πολὺ εὐκόλα. ἴσως ἐπειδὴ τῇ στιγμῇ τῆς χρεώσεως δὲν ἔχει στὸ νοῦτου τὴν πληρωμῇ.

Ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῆς πληρωμῆς, τοῦ κακοφαίνεται νὰ πληρώσῃ, ἴσως ἐπειδὴ πρόκειται νὰ κάμῃ πράμμα εἰς τὸ ὅποιον ποτὲ δὲν ἐσκέφθηκε.

Πολὺ συχνὰ δὲν εἶναι μήτε σὲ κατὰστασι νὰ πληρώσῃ, γιὰ τὸ ἴδιο δίκην. Συμβαίνει δὲ πάλιν ὅπου, καὶ ἔχει τὰ ἐτοιμα, μὰ τοῦ κακοφαίνεται νὰν τὰ δώσῃ· γιὰ τὸ ἴδιο δίκην.

Δίνει ἐνόχληση νὰ ἦναι κανεὶς ὑποχρεωμένος νὰ στενοχωρεῖται, γιὰ πράγματα ποῦ δὲν ἔβαλε ποτὲ στὸ νοῦτου.

Ὁ κακοπληρωτὴς τοῦτος δὲν εἶναι ἀπὸ φιλαργυρίατου ποῦ δὲν πληρώνει· ὁ φιλάργυρος πληρώνει. Δὲν εἶναι μήτε ἀπὸ πλεονεξίαντου· ἐπειδὴ δὲν εἶναι πλεονέκτης. Ἀλλ' εἶναι μόνον ἀπὸ καχότου κεφάλι, ἀπὸ κακῆτου νοικοκυροσύνη.

Χρωστάει τὰ παπούτσιατου, τὰ χειρόχτιατου, τὸ ψωμίτου, ἕως ἀπὸ τὰ πέρησι. Ὁ μαγαζιάτορας, ὁ τσαγκάρης, ὁ φούρναρης, πηαίνουνε στὸ σπῆτιτου καὶ τὸν ὑβρίζουνε καὶ τοὺς βρίζει καὶ ἐκεῖνος· μὰ χρήμα-

τα ἴδια τοῦ πέρνουνε, ἐπειδὴ ἐκεῖνα τὰ χρήματα τοῦ χρειάζονται γιὰ τὴ μάντσια τῆς Πριμαντόννας, γιὰ νὰ τρέξῃ μὲ τ' ἄλογο, γιὰ νὰ ᾤσῃ μὲ τὸ ἀμάξι. Καὶ πρέπει ὅλα τοῦτα νὰν τᾶχῃ, ἐπειδὴ κανεὶς δὲν τοῦ κάνει πίστη.

Ὁ κακοπληρωτὴς τοῦτος συχνᾶ ἔχει καλὴν ψυχὴ, καὶ πάντα κακὸ κεφάλι.

73^{ος} Ὁ Καλοπληρωτὴς

Ὁ καλοπληρωτὴς ἐνθυμεῖται τὸ χρέος του, περισσότερο παρ' ὅ,τι ὁ δανειστής του τὸ πίστωμά του.

Ὁ τίμιος τοῦτος ἄνθρωπος, ἂν ἀπατήθηκε στὰ σχέδιά του περὶ πληρωμῆς, καὶ δυσκολεύεται νὰ πληρώσῃ, χάνει τὸν ὕπνου του, τὴν ὀρεξή του, τὴν ἡσυχίαν του. Τὸ χρέος του τὸν καταδιώκει καὶ τὸν τυραννεῖ, ὡς καὶ ὅταν δὲν τὸν ἐνοχλῇ ὁ δανειστής του.

Ἡ ἀνεχπλήρωση τοῦ χρέους του τοῦ γένεται βαρὺς ἐφιάλτης, ὅπου βαρύνει ἀπάνου στὸ πνεῦμα του ἡμέρα καὶ νύχτα· αἰσθάνεται τὸν ἑαυτόν του ταπεινομένον καὶ καταβιβασμένον, καὶ ἑντρέπεται τὴν παρουσίαν τοῦ δανειστή του, ὡς ἀνθρώπου τὸν ὅποτον ἡ ἄργητά του ἀδικεῖ.

Ἄν ὁ δανειστής του ἐγνώριζε τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, τὰ ὑποφέρματά του, τὴν ἀπελπισία του, ἔτρεχε νὰν τὸν παρηγορήσῃ.

Ἡμέρα καὶ νύχτα σκέφτεται πῶς νὰ κάμῃ νὰ πλη-

ρώση. Τὶ νὰ πουλήσῃ. Τὶ νὰ δώσῃ ἀντίτιμο. Τὶ νὰ προφασισθῇ τοῦ δανειστῆτος. Πῶς νὰν τὸν κάμῃ νὰ ἔξακολουθήσῃ νὰ ἔχῃ ὑπομονὴν . . . Ἐνῷ ὁ δανειστής του, γνωρίζοντας τὴν τιμιότητά του, δὲν τοῦ γυρεύει.

Εὐτυχεῖ ὁμῶς εἰς τὸ ὕστερο νὰ πληρώσῃ. καὶ ἰδοὺ ἠσύχασε. Ἐξανάλθε στὸν ἑαυτότου. Ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη εἶναι ἡμέρα ἀναγεννήσεως δι' αὐτὸν. Ἡ εὐγνωμοσύνη του διὰ τὴν ὑπομονὴν τοῦ δανειστῆτος τὸν ὑποχρεώνει πρὸς αὐτὸν, τὸν θεωρεῖ εὐεργέτην του, καὶ τοῦ γένεται ἀγαπημένος καὶ ὑπόχρεος φίλος του.

Δάνεισε τοῦ καλοπληρωτῆ, καὶ λαβαίνεις διπλὸ τὸ διάφορο, χρήματα καὶ ὑποχρέωση τοῦ χρεώστητος.

74^{ος} Ὁ Πρέπων Δικηγόρος

Ὁ Δικηγόρος ὁ ἐννοῶν ὡς πρέπει νὰ ἐννοεῖται τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα, εἶναι καὶ αὐτὸς ἱερεὺς τῆς Δικαιοσύνης, ὅλο τὸ ἴδιο καθὼς εἶναι καὶ ὁ Δικαστής.

Αὐτὸς πρῶτος ἀναλαμβάνει τὴν ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεως τὴν ὁποῖαν θὰ παρουσιάσῃ ἐνώπιον τῆς Δικαιοσύνης ἀντιπροσωπουμένης ἀπὸ Δικαστὴν ἢ Δικαστάς, εἰς τὸν Ναόντης Δικαστήριον.

Προεξετάζει ὅθεν καὶ προανακρίνει τὴν ὑπόθεσιν ὁποῖαν τὴν ἐχθέτει ὁ πελάτης του, ὑπολογίζοντας καὶ τὸ ἀξιόπιστον τοῦ πελάτητος, καὶ τὰ ἔγγραφα, καὶ κάθε ἄλλο φέρον εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς γνώμης του ὡς ἤθελε κάμῃ καὶ ἂν ἦτον δικαστής.

Ἐβρίσκει τότε παράτροπες τὲς ἀπαίτησες τοῦ πελάτη του; Τὲς περιορίζει. Τὲς εὐρίσκει ἄδικες; Τὲς ἀποβάλλει, καὶ ἀπολύει τὸν πελάτη.

Ἀληθινὸν ὅτι στὲς ποινικὲς ὑπόθεσες, ὁ νόμος ὁ ἴδιος, διὰ μιᾶς κακῶς ἐννοουμένης Φιλανθρωπίας, ἐπιτρέπει στὸν δικηγόρον νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν πελάτη του ὅπως—χι'—ὅπως. Ἀλλὰ ἡ σφαλερὴ τούτῃ Φιλανθρωπία ἀντίκειται στὴν φύσιν τῆς Δικαιοσύνης· ἡ ὁποία δὲν εὐλογεῖ τὴν ἀτιμωρησίαν τοῦ ἐνόχου, οὔτε καὶ τὴν ἐλάττωσιν τῆς τιμωρίας του.

Ἡ σφαλερὴ τούτῃ Φιλανθρωπία δὲν εἶναι μόνον ἡθικῶς ἐσφαλμένη· ἀλλὰ καὶ πολιτικῶς εἶναι τέτοια· Ἀκολούθως, ὁ ἐννοῶν ὡς πρέπει νὰ ἐννοεῖται τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα, χρεωστεῖ, καὶ στὰ ποινικὰ ἀκόμῃ, ὑπερασπίζοντας τὸν πελάτη του, νὰν τὸν προστατεύῃ μὲ ὅλες του τὲς δυνάμεις, ὥστε νὰ μὴν τοῦ ἐπιβληθῇ ποινὴ ἀνώτερη τῆς εὐθύνης του· ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ἐπιδιώκῃ δι' αὐτὸν ἀσυνειδήτως τὴν ἀτιμωρησίαν του.

Ὁ γνήσιος τοῦτος Ἱερεὺς τῆς Θέμιδος ἀπαξιοῖ καὶ ἀποστρέφεται τὴν μεταχείρισιν δικανικῶν βασανισμάτων. Τὰ αἰσχη τοῦτα, δυστυχῶς, γίνονται σήμερα στὰ Δικαστήριά μας, ἐπειδὴ μία ἄτιμη Διαδικασία, ἐννοημένη νὰ παρατείνῃ τὲς δίκας εἰς ὄφελος τοῦ Ταμείου, τὰ ἐπιτρέπει καὶ τὰ ἐμψυχώνει. Ἀλλὰ τὰ αἰσχη τοῦτα εἶναι ἡ στολὴ καὶ τὸ καύχημα ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι ἀναξίως ἐλάβανε, καὶ ἀναξίως μετέρχονται τὸ εὐγενὲς δικηγορικὸν ἐπάγγελμα.

Ἀλλ' ὁ γνήσιος Ἱερεὺς τῆς Δικαιοσύνης, ὁ ἐννοῶν τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα ὡς πρέπει νὰ ἐννοεῖται, δὲν εἶναι· λιγώτερο ζηλωτὴς τῆς ἀξιοπρέπειάς του, ἀπὸ ὅ,τι εἶναι ὁ γνήσιος Ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου.

75^{ος} Ὁ Δικηγόρος ὁποῖος εἶναι

Ὁ δικηγόρος, ὁποῖος εἶναι σήμερα μεταξύμας, ἔχει κ' ἐκεῖνος, ἄν τὸν τσαγγάρημα, τέχνη γιὰ νὰ ζήσῃ. Μία φαινομενικῶς διαφορὰ, ἀλλὰ οὐσιωδῶς ὁμοιώτητα, εἶναι μεταξύτους, εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἔργουτους· καὶ εἶναι ὅτι,—ὁ τσαγγάρης κάνει τὴν ποδεμὴ ἡλιγοδούρητη, ἐνῶ ὁ δικηγόρος κάνει τὴ δίκη πολυδούρητη.

Θεωρεῖ τὸν πελάτητου ὡς ὁ γεωργόςμας θεωρεῖ τὸ κλίματου· χτῆμα καρποφόρο.

Τὴ δικαιοσύνη οὐδὲ κἂν τὴ στοχάζεται. Ἡ δικαιοσύνη δὲν τὸν ἐνδιαφέρει. « Ἡ δικαιοσύνη εἶναι μέλημα τῶν ἀνοήτων, ὁποῦ δὲν ἠξέρουνε νὰ ζήσουνε στὸν κόσμος. »

Ὁ Κώδικας εἶναι ἡ τραπουλάτου, καὶ τὸν μεταχειρίζεται ὡς ὁ χαρτοπαίχτης μεταχειρίζεται τὴν τράπουλα, τὴ δέσμη τῶν παιχτικῶν δελταρίων, διὰ νὰ κερδίσῃ. Νὰ κερδίσῃ, ὅχι δια τὸν πελάτητου, διὰ τοῦ ὁποίου τὸ συμφέρον δὲν ἐνδιαφέρεται, ἀλλὰ διὰ τὰ προτεινόμενάτου ἐπινοήματα, στὴν ἐπιτυχίαν τῶν ὁποίων βάνει τὴν κακῶς ἐννοουμένην φιλοτιμίαντου. Ἡ δὲ οὕτωπῶς ἐννοουμένη φιλοτιμίαντου, εἶναι τὸ μόνο ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχει νὰ ἐλπίσῃ ὁ δυστυχὴς πελάτηςτου.

Ἐν ἐλλείψει φιλοσοφικῆς σπουδῆς τοῦ Δικαίου, βάνει τὴν νομιζομένην ἐξυπνάδατου, εἰς τὸ νὰ ἐφευ-

ρίσκη ἀφορμὲς στρεψοδικίας. Βασανίσματα κατὰ τοῦ ἀντιδίκου, τὰ ὅποια θέλγουν τὸν πελάτην του, καὶ ἀπελπίζουν τὸν ἀντίδικον. Ἄλλ' οὕτωπῶς τοῦ αὐξάνει ἡ φήμη ὡς ἄξιος δικηγόρος.

Ἄν τοῦ ἐνθυμίσωμε τὸν ὄρχοτου, — νὰ μὴν ὑπερασπίσῃ καμμίαν ὑπόθεσιν, ἀνδρὲς ἦναι ἐντελῶς πεποισμένος εἰς τὴ συνείδησίν του ὅτι εἶναι δικαίαι, — θὰ μᾶς κυττάξῃ μὲ ψυχοπόνεσιν· καθὼς ἐμεῖς ψυχοπονοῦμε τὰ ῥυπαίγνια ὅταν λέγουν ἀνοησίες. Ἐνασχολεῖ δὲ ἀρμοδιώτερα τὴν ἱκανότητάτου εἰς τὸ νὰ φτιάγῃ ψευδομάρτυρες πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ψεύδεώντου.

Τέτοιος ὄντας ὁ δικηγόρος μας, — ἀπὸ Ἱερεὺς τῆς Δικαιοσύνης, καθὼς ἔπρεπε νὰ ἦναι, εἶν' ἐξεναντίας συνεργὸς τῆς Ἀδικίας· ἀπὸ διεγδικητῆς τῶν ἀδικουμένων, εἶν' αὐτὸς ὁ ἐπὶ κεφαλῇς ἀδικητῆς· ἀπὸ ἐλπίς τῶν πιεζομένων, ἡ μάστιγας τῆς κοινωνίας. Καὶ πρέπει νὰν τὸ ὁμολογήσωμε, τόσο ἀξίζει ἡ κοινωνία μας.

76^{ος} Ὁ Ὑποψήφιος Βουλευτὴς

Ὁ ὑποψήφιος τοῦτος, πολὺν καιρὸν πρὶν τῆς ψηφοφορίας ἀρχίζει νὰ χαιρετᾷ, τοὺς μὲν ἐγκαιρίως, τοὺς δὲ βαθυσεβάστως, ὅλους ὅσους ἔχουνε ψῆφο.

Κάποτε βάνει ἀπάνου κ' ἐφημερίδα, μὲ τὴν ὅποια κατακρένει αὐστηρῶς τὰς πράξεις τῆς Κυβερνήσεως, ὡς ἀσύμφορες διὰ τὸν λαόν. Ἄν ἡμπορέσῃ καὶ αὐτο-

μικῶς νὰ χτυπήσῃ ὑπαλλήλους τῆς Κυβερνήσεως, θὰν ᾔηναι μία τύχη δι' αὐτόν. Ἀφοῦ ἐξεσπάθωσε ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, ὅσους περισσότερους ὑπὲρ τοῦ λαοῦ θανατώσῃ, τόσῃ περισσότερῃ ἢ ἀξιομισθίατου.

Πηαίνει στὰ χωριὰ καὶ γλυκομιλεῖ τοῦ χωριάτωνα· «ἀδελφάκι μου καὶ ἀϊτεράκι μου !»

Τὲς ὕστερες ἡμέρες βγάνει καὶ Πρόγραμμα.

Στὸ πρόγραμμάτου ὑπόσχεται ὅσα καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς ὑπόσχεται στὸν Βασιλικὸν Λόγον· καὶ ἐννοεῖται, μὲ τὴν ἴδιαν ιδέαν ἐκτελέσεως.

Ἄν ᾔηναι πλούσιος, ἢ ἂν ἔχῃ πλούσιους ὑποστηρικτάς, οἱ φτωχοὶ ψηφοφόροι ἐκείνες τὲς ἡμέρες οἰκονομοῦνται μὲ 5—10—15 φράνκα ὁ καθένας διὰ τὴν ψήφοντου. Ἐπειδὴ ὁ Ὑποψήφιος ἀγοράζει, πότε ὀθηνᾶ, καὶ πότε ἀκριβᾶ, κατὰ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ κατὰ τὴν ὥρα.

Τελειωμένο ἔτσι καὶ ὀπιτυχημένο τὸ ἔργοντου εἰς τὸν τόποτου, φεύγει τότε διὰ τὰς Ἀθήνας. (ὦ Ἀθηναίου Βουλευτάδες ὁποῦ σοῦ στέλνουμε!) Στὰς Ἀθήνας, ὁ εἰς τὸν τόποτου μεγαλέμπορος ἐκλογικῶν ψήφων, παρουσιάζεται μεταπράτης, ἀλλὰ θησαυροῦ μεταπράτης, ἐπειδὴ φέρνει χιλιάδες ψήφους συμπυκνομένες εἰς μίαν μόνην ἀλλὰ πολύτιμην ψήφον, δυναμένην νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν στερέωσιν, ἢ εἰς τὴν φτώσιν τοῦ Ὑπουργείου.

Μία τέτοια ψήφος, ἓνας τέτοιος πολύτιμος ἀδάμας, δὲν ἀγοράζεται μὲ 5—10—15 φράνκα· ἀλλὰ μὲ δημόσιες θέσες τοῦ υἱοῦ, τοῦ ἀδελφοῦ, τοῦ ἑξαδέλφου· μὲ μετὰθεσες μὴ εὐνοουμένων ὑπαλλήλων, μὲ παῦσες, μὲ διορισμοὺς, μὲ ρουσφέτια ἄλλα. Καὶ ἔτσι, τελειωμένη καὶ τούτῃ ἢ δεύτερῃ πράξῃ, τελειώνει μαζύτης καὶ ὅλο τὸ βουλευτικὸ στάδιο τοῦ Βουλευτήμας,

Ὅποιο κατόρθωμα διὰ τὸν τόπο, καὶ διὰ τὸ Ἔθνος!

77^{ος} 'Ο Έκλογεὺς

Ὁ ψηφοφόρος τοῦτος ἐκλογεὺς, ἐχτὸς σπανίων ἐξαιρέσεων, εἶναι ὃν ὀλοκλήρως ἀνίδεον τῶν ἠθικο-πολιτικο-κοινωνικῶν συμφερόντων τῆς ἀνθρωπότητος, τοῦ Ἑθνουςτου, ἢ τοῦ Τόπουτου. Ἀλλὰ καὶ ἂν τὸν ἔκανες νὰν τὰ καταλάβῃ, ἔμενε παντελῶς ἀδιάφορος δι' αὐτὰ. Ἀντὶ τούτων, ἐχτιμᾷ καὶ γυρεύει τὸ ἰδιαίτερον ἀτομικόντου συμφέρον.

Εἰς τὴν ψῆφον ὅπου τοῦ ἔδωσεν ὁ μεγαλόδωρος νομοθέτης, αὐτὸς ἔχει ἓνα πίστωμα. Πίστωμα χωρὶς προσδιορισμένο ποσὸν· ἀλλ' ὅπου, στὴν περίστασι, διὰ συμβιβασμοῦ, ὀρίζεται τὸ ποσὸν καὶ πληρῶνεται, πέντε φράνκα, δέκα φράνκα, περισσότερο ἢ λιγώτερο. « Πῶς θὰ 'πάῃ κ' ἐκεῖνος αὔριο στὰς Ἀθῆνας νὰ λάβῃ τόσα ; . . . »

Πληρῶνεται ἀκόμη τὸ πίστωμάτου καὶ μὲ ὑπόσχεση θέσεως· Ὑπᾶλληλος εἰς τὰ Δικαστήρια, δασοφύλακας, τελόνης, ἀρχαιοφύλακας κλ.

Πληρῶνεται καὶ μὲ ὑπόσχεση μεσιτείας διὰ τὴν ὑπόθεσίντου Εἶναι τόσος καιρὸς ὅπου γυρεύει νὰν τοῦ παραχωρηθῇ τὸ δεῖνα, ἢ τὸ δεῖνα ἄλλο· καὶ ὁ ὑποστηριζόμενόςτου θὰ 'μιλήσῃ μὲ τὸ φίλο του τὸν Ὑπουργό, καὶ θὰν τοῦ κατορθώσῃ ὅ,τι θέλει.

κλ. κλ. κλ.

Τέτοια εἶναι τὰ δάχτυλα ποῦ ρίχνουνε ψήφους μέσα στὰς Κάλπες ! Ἀνοίγουντ' ἔπειτα ἢ Κάλπες τοῦτες,

κηρύττονται οἱ μείναντες Βουλευταὶ, καὶ σημαίνουνε ἢ καμπάνες χαρὰ μεγάλη!

Ἔτσι ὁ ψηφοφόρος τοῦτος ἐκλογεὺς δὲν εἶναι πολίτης γνωμοδοτῶν διὰ τῆς ψήφου τοῦ εἰς τὰ συμφέροντα τῆς κοινωνίας· ἀλλ' ἀπλῶς μόνον εἶναι κάτοχος πιστώματος ποσοῦ, καιεῖδους ἀορίστου συναλλαττομένου κατ' ἀρέσκειαν, μὲ χρήματα, ἢ μὲ ὑπόσχεσες.

Ἀλλὰ ἐμεῖς οἱ ἀνατολίτες, ἀντιγράφουμε τοὺς πολιτικούς θεσμοὺς ἀπὸ τοὺς Κώδικας τῶν Εὐρωπαϊῶν, καθὼς ἀντιγράφουμε καὶ τὰς μόδες ἀπὸ τὰ φιγουρίνιατους.

78^{ος} Ὁ Φύσει Ἡθοποιὸς

Ὁ γνήσιος τοῦτος ἦθοποιὸς ὁ πλασμένος ἀπὸ τῆ φύσιν διὰ τῆ σκηνῆ, ἀν' ἡ κοινωνικῆς θέσιν, ἢ ἄλλες περιστάσεις, τοῦ ἐμποδίσουν τῇ σκηνῇ τοῦ θεάτρου, ἀνεβαίνει τότες ἀπὸ βῆμα σὲ βῆμα τῇ σκηνῇ τοῦ Κόσμου.

Ἐπιχειρηματίας, ρίψονίνδυνος, εἰσχωριτικός, ἀνοιχτόκαρδος ἴσως κηόλα, συμπαθεῖ μὲ ὅλους, δίνεται μὲ ὅλους, σαστίζει ὅλους· καὶ μὲ τὴν ἴδιαν ἀφέλεια, μὲ τὴν ἴδιαν ἀδιαφορία, παραιτεῖ κάθε φορὰ ὅλους, διὰ νὰ περάσῃ σ' ἄλλα πράγματα, νὰ διαπρέψῃ σ' ἄλλες σκηνές.

Μὴν ἀπατηθῆς νὰ βασισθῇς καὶ νὰ ξεγνοιάσῃς ἀπάνου στὰ λόγια του· ἐπειδὴ ὁ ἦθοποιὸς δὲν παρασταίνει πάντα τὸ ἴδιο πρόσωπο· κ' ἐκεῖνο ποῦ τὸ χθεσινότου

πρόσωπο σοῦ ὑποσχέθηκε χθές, τὸ σημερινότου πρόσωπο, δικαιούται, ἂν θέλῃ, νὰν τὸ ἀρνηθῇ σήμερα. Τὰ πρόσωπα ἀλλάζουने στὸ πρόσωπο τοῦ ἡθοποιοῦ, ὅταν τὰ Ὑπουργεῖα στὸ Βασιλέατους.

Ἐφές ἔπαιζε μ' ἐσὲ ἀπάνου στὴ σκηνὴ τῆς κοινωνίας τὸ μέρος τοῦ ἐπιστηθίου φίλου, τοῦ οἰκειακοῦσου, καὶ ἤθελε θυσιασθεῖ διὰ σέ. Εἰς τὰ λόγιατου, στὰ καμώμματάτου, στὴ φυσικότητα κα' ἐκφραστικότητα τῶν κινήσεώντου, σοῦ ἐφαίνετο νὰ βλέπῃς σταθερὴν ἀσάλευτην ἀπόφασιν, ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν ἀφοσίωσιν. Ἡ ἀγάπητου διὰ σέ, ὁ πόθοςτου διὰ τὰ συμφέροντά σου, τὰ ἡγαρδιακάτου ἀγαπημένα λόγια, ὅλα, ὅλα ἤθελε σέ κάμουνε νὰν τοῦ ἀνοιχθῇ καὶ σὺ ὅσα σέ μέλος τῆς οἰκογένειάςσου.

Σήμερα τοῦ εἶσαι ἀδιάφορος! Ἡ χθεσινὴ παράστασις, ἀληθινὴ διὰ χθές, ἐτέλειωσε καὶ σήμερα παίζει ἄλλην, ἀληθινὴν διὰ σήμερα. Σήμερα, τὰ ὅσα χθές σοῦ ἀπήγγηλε ὑπὲρ σοῦ, ποῦ σέ γνωρίζει ἀπὸ γενετῆςτου, τὰ ἀπαγγέλει μὲ τὴν ἴδια ζέση, μὲ τὴν ἴδιαν ἐκφραστικότητα καὶ ἐνθουσιασμόν, ἐνὸς ἄλλου τὸν ὅποιον τώρα μὲν εἶδε!

Ὁ ἡθοποιὸς τοῦτος εὐδοκῆμε καὶ χαίρεται τὴ σκηνὴ τοῦ Κόσμου, ἕως ὅτου εἶναι ἀνοιχτὸ τὸ θέατρο. Ἀλλ' ὅταν τελειώσῃ τὸ καρναβάλι τῆς νεότητος, συνήθως τότε ἡ σαρακοστὴ τοῦ γήρατος τοῦ πέφτει ἄσπλαγχνῇ ἀπάνουτου, τὸν πλακώνει, καὶ τόνε θλίβει.

79^{ος} Ὀφαντασμένος

Νεόπλουτος Χυδαῖος

Ὁ φαντασμένος νεόπλουτος χυδαῖος, εἶναι πουλάρι ποῦ ἐμπῆκε σὲ σταῦλο, ἔφαε, ἐχόρτασε, ἔβαλε δύναμη, καὶ γυρεύει νὰ δείξῃ τῇ δυνάμει του σ' ὁποίους διαβάτες δὲν τοῦ κάνουν τόπο.

Ἄδιάφορο ἂν τῇ νέατου φορεσίᾳ, καὶ τὴν ἐγκαιρὴ του καλοζωίᾳ τὲς ἀπόχτησε μὲ οἰκιακὰ αἰσχη, ἢ μὲ νόθεψες πραγματειῶν, ἢ καὶ μὲ τὰ δύο τοῦτα· ὁ φαντασμένος μας ἔχει χρεῖα νὰ δείξῃ τῇ σπουδαιότητά του, διὰ νὰ λάβῃ κατοχὴν, ἔτσι τοῦ φαίνεται, στὴν ἀνώτερη τάξῃ τῆς κοινωνίας. Κάμετέτου τόπο. Τὸ πουλάρι κλοτσάει.

Ἄν εἶναι γέροντας, δὲν καταδέχεται πλέον τοὺς πρῶν ὁμοτίμους τοῦ χυδαίου. Δὲν συχνάζει παρὰ στὰ Καφφενεῖα τὰ συνήθως συχνάζόμενα ἀπὸ ἄρχοντες. Κ' ἐκεῖ, κάθεται στὸν προφανέστερον τόπο.

Ἰδέτετον—Περπατεῖ κορδομένος καὶ φουσκομένος. Χτυπᾷ μὲ στόμφο τὸ χοντρό του μπαστοῦν· προσπαθεῖ νὰ χαιρετηθῇ μὲ ἄρχοντες· καὶ στρέφει τὰ βλέμματά του ἀπὸ τοὺς φτωχοὺς, εἰς τοὺς χαιρετισμοὺς τῶν ὁποίων ἀποκρίνεται μὲ ἀκαταδεξίαν.

Ἀποφεύγει νὰ ἀπαντηθῇ μὲ τὸν παλαιὸν ἀφεντικόν του, εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ὁποίου ὑπηρέτησε χρόνους

πρώτα. Καὶ φτγεί, καὶ βήχει μὲ πάταγον, θεωρῶντας τοῦτο ἀρχοντικὸ προσόν.

Ἐπειδὴ δὲ νομίζει ὅτι στήν ἀρχοντιὰ εἶναι ὅλες ἡ ἐντέλειες, ἔμπασμένος, κατὰ ποῦ τοῦ φαίνεται, εἰς τὴν ἀρχοντιὰ, θεωρεῖται δι' αὐτὸ τοῦτο ἐνδεδυμένος ὅλες τὲς ἐντέλειες. Ἀκολούθως καὶ προκομμένος.

Προκομμένος! Μὰ πρέπει καὶ οἱ ἄλλοι νὰν τὸ μάθουνε πῶς ὁ Σιὸρ Τάδες ἀρχοντεύοντας ἐπρόκοψε. Καὶ ὁ Σιὸρ Τάδες προβαίνει στὸ παρεθύριτου μὲ βιβλίο, ποῦ τὸ βαστάει ἀνοιχτὸ καὶ κυττάζει μέσα! Τὶ ὠραῖο πρᾶμμα ν' ἀρχοντέψη κανεῖς καὶ νὰ βαστάη βιβλίο!

Ὁ καυμένος τοῦτος θὰν ἐξοῦσε εὐτυχής, ἂν ἡ νέα του κοινωνικὴ θέση τοῦ ἔδινε καὶ γνώση· ἂν ἡ ἀπραγέςτου δὲν τὸν ἐχθέτανε σὲ δυσάρεστα, ὥστε νὰν τοῦ φαρμακεύουν τὴν ὑπαρξήτου, καὶ νὰ δείχνουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι ἡ πρώτης του κοινωνικὴ θέση, ἦτον ἀρμοδιώτερη δι' αὐτὸν.

80^{ος} Ὁ Λαοπλάνος

Ὁ λαοπλάνος, ἀφοῦ ἔβαλε σημάδι στοὺς σκοπούς του τὴν ἐξουσίαν, καὶ τὴν ὑψωσήν του, τὰ ὅποια δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἀπολαύσῃ χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ ψηφοφόρου ὄχλου· κανονίζει τὴ διαγωγὴν του σὲ τρόπον, ὥστε νὰ γένη ἀρεστὸς εἰς τὸν ὄχλο, νὰ γένη ὁ ἀγαπητός του, ἀκολούθως ὁ διαθέτης του.

Καὶ τότε νὰν τὸν κάμῃ ποδοστάσι.

Ν' ἀνεβῇ, νὰ ψηλώσῃ, νὰ ἐξουσιάσῃ.

Γνωρίζει πολὺ καλᾶ ὥς ἀπὸ ἐνστίγματος ὅτι « ὁμοῖος τὸν ὅμοιον ἀγαπᾷ, » καὶ θεληματικῶς καὶ σκοπίμως καταβιβάζει τὸν ἑαυτόντου ἕως εἰς τὸν ὕστερον χυδαῖον, καὶ πασχίζει νὰ γένεται ὅμοιος καθόλα μὲ αὐτὸν, μιμούμενος καὶ τὸ λεχτικόν, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ἀγάπης. « Γειᾶσου ἀδερφε. Μωρ' τὶ διάολο τρῶμε σήμερα πρώτη ἡμέρα; » (Πρώτη τῆς σαρακοστῆς)

Παραδέχεται τὰς πρόληψες, δεισηδαιμονίες, καὶ ἄλλες ἐσφαλμένες ιδέες καὶ πεποιθήσεις τοῦ ὄχλου· τὰς ὁποῖες ὅλες τὰς υἱοθετεῖ καὶ τὰς κάνει ἰδικέστου· ὥς ἐκεῖνον ὅπου υἱοθετεῖ παιδὶ ξένο, καὶ πασχίζει νὰν τὸ πείσῃ, καὶ νὰ πεισθῇ κ' ἐκεῖνος πῶς εἶναι δικότου. « Ἦθελε ἀρχίσω σήμερα, μὰ εἶναι τρίτη· καὶ τὴν τρίτη δὲν ἀρχίζω δουλειά. Τόχῳ ἀπὸ τὸν πατέραμου. »

Συκοφαντεῖ καὶ διαβάλλει κάθε τίμιον ἄνθρωπον κατασταθέντα δυσάρεστον εἰς τὸν ὄχλον, διὰ τὴν φιλαλήθειαν κ' ἐλευθεροστομίαντου στὰ θρησκευτικά. . . . Καὶ εἶναι κάνοντας ἔτσι, ποῦ πέρνει θέσιν ὑπερασπιτοῦ καὶ προστάτου τῆς θρησκείας, ἀνάμεσα στοὺς χυδαίους.

Ἀπολύεται ἀπὸ κάθε κοινωνικὴν ἀνασκοπὴν, καὶ θυσιάζει, ἀπέναντι τῆς χρείας τοῦ ν' ἀρέσῃ εἰς τὸν ὄχλον, κάθε αἰσθημα εὐγενικόν, τὴν ἐντροπὴν τοῦ προσώπουτου, καὶ τὴν ἀθρωπιάντου.

Ὁ ἄξιος λαοπλάνος βάνει-ἀπάνου κ' ἐφημερίδα. Καὶ τότε γένεται φοβερός εἰς τὴν Κυβέρνησιν, καὶ ἀγαπητότατος εἰς τὸν ὄχλο. Τὰ δὲ αἰσθήματα καὶ φρονήματάτου διὰ τὸν ὄχλον εἶναι,

« Τὴν ὑπόληψήσου νάχω,

« Κι' ἄς σὲ πάρῃ ὁ Διάολος.

Ἀλλὰ ὁ δυστυχὴς ὄχλος δὲν ἐννοεῖ τὸν προδότη του λαοπλάνο, καὶ σὲ πρώτη περίστασι γομίζει νὰ βρα-

θεύη εὐεργέτηντου χειροτονῶνταστον Δήμαρχόντου, Βουλευτήντου, ἢ ὅ, τι ἄλλο.

“Ἄν δὲ ὁ λαοπλάνος, ἐλέω Ὀχλανοησίας, φθάσῃ καὶ στὲς ὑψιστες θέσεις, καὶ γένη καὶ Ὑπουργὸς Βασιλέως, — “Αἰ, τότε ἔχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ παστρέψῃ τὸν ὀρίζοντάτου ἀπὸ τοὺς ἐναντίουςτου, καὶ νὰ μείνῃ Κύριος ἀνενόχλητος τῆς Ἐξουσίας. (1)

“Ὅσους τὸν ἐχρησημέψανε ὡς θύματάτου, διὰ νὰ πατήσῃ ἀπάνουτους νὰ ψηλώσῃ, τότε δὲν τοὺς ἐνοχλεῖ πλέον· ἐπειδὴ δὲν τοὺς ἐχθρεύετο διόλου ὅταν τοὺς ἐκατάστρεφε· καὶ μόνον τοὺς ἐθυσίαζε γιὰ νὰ κἀνῃ δουλειάτου. Ὡς ἐμεῖς, σκοτώνοντες τὰ ῥνίθεια, δὲν τὰ σκοτώνουμε γιὰ ἔχθριτα πρὸς αὐτὰ, ἀλλὰ διότι μᾶς χρειάζεται τὸ ζουμίτους.

“Ὁ λαοπλάνος ἔχει πολλοὺς ἀπατημένους ὁποῦ τοῦ εἶναι φίλοι· ἀλλ’ αὐτὸς δὲν εἶναι κανένος ἀπὸ αὐτοὺς φίλος. Προάγει τοὺς ἀγαπῶνταστον, ἐν ὅσῳ ἢ προαγωγήτους τὸν ὠφελεῖ. Ἀλλὰ τοὺς παραιτεῖ ὅταν δὲν εὐρίσκη πλέον ὠφέλειαν εἰς αὐτοὺς. Ἐτοιμος καὶ νὰν τοὺς χαντακώσῃ, ἂν τοῦτο τότε συμφέρῃ.

(1) Γυρεύει λ. χ. στὰ Δεσμοτήρια τὸν τολμηρότερον δολοφόνον· τὸν ἐλευθερώνει· καὶ, « Ἐγὼ, τοῦ λέει, σὲ ἐλευθέρωσα. Μὰ ὁ Γ. αὔριο μὲ τὴν ἐφημερίδατου θὰ μᾶς κἀμῃ βάσανα, κ’ ἐμὲ, κ’ ἐσὲ. Ὅσο ζῇ ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος . . . »
Καὶ ὁ Γ. ἔχημερώνεται σκοτωμένος !

81^{ος} Ὁ Διακονιάρχης

Ἐκεῖνος ὁποῦ διακονεῖ ἀναγκασμένος ἀπὸ τῆς
χρείας, δὲν εἶναι ὁ διακονιάρχης μου· ἐπειδὴ δὲν εἶναι ὁ
φυσικὸς διακονιάρχης.

Ὁ φυσικὸς διακονιάρχης διακονεῖ, σπρωγμένος ἀπὸ
τῆ φύσιν του νὰ διακονεῇ. Ἡ φύσις βάνει τὸν χαρα-
χτῆρα τοῦ διακονιάρη σὲ τοῦτον τὸν ἄνθρωπον, κα-
θὼς εἰς ἄλλον ἄνθρωπον βάνει τὸν χαραχτῆρα τοῦ
ὕψηλόφρονος.

Πάρε τὸν φυσικὸν τοῦτον διακονιάρη, ἐνδυσέτον,
χόρτασέτον, σπῆτῳσέτον, καὶ πέρνατον καὶ τόσο τὸ
μῆνα, ὥστε νὰ ἴμφορῇ νὰ ζῇ ἀναπαυόμενος· θέλει τὰ
δεχθεῖ ὅλα ὅσα τοῦ δώσης, καὶ θέλει ὁμῶς ἐπιστρέψει
στὴ διακονίᾳ, ὅταν τὸ γουροῦνι στὴ λάσπη.

Εἶναι δὲ ὁ διακονιάρχης φυσιογνώμων κάλλιστος.
Ἀπὸ τὸ πρόσωπο καὶ ἀπὸ τὴν ὅλη συμπεριφορὰ τοῦ
διαβάτη, τὸν καταλαβαίνει ἂν ᾔῃναι ἀπὸ ἐκεῖνους ὁποῦ
δίνουνε, ἢ ἀπὸ ἐκεῖνους ὁποῦ δὲ δίνουνε.

Ὁ διακονιάρχης, συνήθως, δὲν ἔχει ἰδιοχτησίαν, ἀλλὰ
ἔχει ἰδιοχτητικὰ δικαιώματα στὴν κοινωνίαν.

Ἡ ἐκκλησιὰς εἶναι οἱ ἀμπελόνες του· ἡ κυριακάδες
οἱ ἄγουστοί του· οἱ ἐκκλησιαζόμενοι τὰ κούρβουλά του.
Γνωρίζει δὲ ποῖα ἀπὸ τοῦτα τὰ κούρβουλα εἶναι τὰ
καρποφόρα, καὶ ποῖα οἱ ἀκαρπίτες. Ζητεῖ, γιὰ τὴ συ-
νήθεια καὶ στοὺς ἀκαρπίτες, κ' εὐχαριστεῖται εἰς τὸ
ὅσο λάβει ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Μεγαλώνει τὲς στενοχωρίεςτου, ἀληθινὲς ἢ πλαστές· τὰ πάθητου· τὰ ὑποφέρματάτου. Ρύθμιζει τὴ φωνήτου σὲ τρόπον ὥστε νὰ κινῇ εἰς οἶχτον. Προσποιεῖται ἄλλα παθήματα μὲ φωνὴν ἀδύνατην Ἀλλ' ὅταν δὲν τὸν ἀκοῦς πλέον, στρέφει στὸ σύντροφόν του, καὶ τοῦ ἠμιλεῖ μὲ τόνον, καὶ συχνᾶ καὶ μ' ἔμφαση.

Ὁ διακονιάρης τοῦτος, ὁ φυσιογνώμων, ὁ ἀδούλης, ὁ ὑποκριτὴς, ὁ ἡθοποιὸς, ὁ ἐλεεινὸς, συμβαίνει κάποτε καὶ νὰ πλουτίσῃ διακονεύοντας. Ἀλλὰ θέλει ἔακολουθεῖ νὰ διακονεῦῃ ὡς καὶ πλούσιος. Καὶ θέλ' εἶναι πάντα καταφρονητὸς, ὡς αὐτοχαμερπίσας τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐνώπιον τῆς κοινωνίας.

82^{ος} Ὁ Πολιτικός μας

Ὁ πολιτικός μας διαφέρει κάπως ἀπὸ τὸν πολιτικὸν τῶν Μεγάλων Ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης. Ὁ ὀδικός μας πολιτικός δὲν ἔχει νὰ γνοιασθῇ οὔτε διὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἰσορροπίαν, οὔτε διὰ ἄλλα διεθνῆ μεγάλα σχέδια καὶ συμφέροντα. Τὰ μικρὰ ἐσωτερικὰ τοῦ Ἔθνους μας ἤθελ' εἶναι τὸ φορτεῖόν του.

Ἡθελ' εἶναι ἐπειδὴ ὁ πολιτικός μας εἶναι ἀνίκανος καὶ διὰ τοῦτα.

Εἰς τὰ μεγάλα ἐξευγενισμένα Ἔθνη, ὁ πολιτικός τους ἄνδρας ἀναθράφηκε ἐκ νεότητός του εἰς τὲς πολιτικὰς ἐπιστῆμες, καὶ ἐπρογυμνάσθηκε στὰ πολιτικὰ πράγματα. Ὡστε, ὅταν ἀναβαίνειν στὴν κυβέρνησιν

τοῦ Κράτουςτου, ἐφαρμόζει ἐκεῖ τὲς γνῶσειςτου καὶ πεποιθήσεώςτου.

Ἄλλὰ, ὁ ὀδικόςμας πολιτικός, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, γεννηέται στὴν ἀράδα τῶν πειναλέων ἀμαθῶν θεσοθήρων ὅπου, ἀπὸ προσπάθεια σὲ προσπάθεια φθάνει καὶ στὴν κυβέρνηση τοῦ μικροῦμας Κράτους. Ἄλλος πάλε φθάνει στὸ ἴδιο μέρος ἀπὸ λαοπλανικὰ ἔκπαγλα κατορθώματάτου, ἀμαθὴς καὶ τοῦτος παρομοίως καὶ κοινὸς ἄνθρωπος. Καὶ ἄλλος ἀπὸ ἄλλες ὅχι εὐγενέστερες πηγές. Οἱ ἑπαῖοι τοῦτοι ὅλοι λέγονται πολιτικοὶ !

Τὶ ἔμπορεῖς νὰ προσμείνης ἀπὸ πολιτικούς τέτοιους ; Ἐννοεῖται ὅθεν ὅτι τὸ στάδιον τοῦ ἀνθρώπου τούτου τοῦ λεγομένου πολιτικοῦ, συνίσταται στὴν ἐπιχαρπίαν τῆς ἐξουσίας. Νὰ χαρῇ τὴν Ἐξουσία ! Ἰδοὺ τὸ στάδιόντου ! Καὶ πραγματικῶς τὴ χαίρεται μὲ ἀπληστίαν, καθένας τὴ φαράτου, ὅσιν κόρακας ἀπάνου σὲ ψόφιο· καὶ μεταχειριζόμενος κάθε ἀνόσιο διὰ νὰ βασταχθῇ στὴ θέσητου, καὶ κάθε ἀνοσιώτερο γιὰ νὰ ἔξαναπάῃ.

83^{ος} Ὁ Ἡμιανεπτυγμένος

Ἡμιανεπτυγμένος εἶν' ἐκεῖνος ὁποῦ ἀνέπτυξε τὸ πνεῦματου εἰς μόνον κάποια πράγματα, ἰδιάζοντα ἴσως εἰς τὴν σεμνὴν κοινωνικὴν του θέσιν, ἥ καὶ ἀπλῶς μόνον εἰς τὸ παρομοίως εὐπρεπὲς ἔργοντου. Εἶναι δὲ ἀνίδεος ἄλλων γενικωτέρων γνώσεων, ὁποῦ πλατύνουν

τὸν ὀρίζοντα τοῦ πνεύματος, καὶ συνιστοῦν ἐκεῖνον τὸν πολίτην, τὸν ὁποῖον συνηθᾶμε νὰ θεωροῦμε ὡς ἀνεπτυγμένον ἄνθρωπον.

Ὁ ἡμιανεπτυγμένος εἶν' ἐκεῖνος ὁποῦ κατέχει τὸν λεγόμενον κοινὸν νοῦν, *sensu comune*, καὶ στέκει στὴν κοινωνίαν ὡς μία γραμμὴ ὁροθετικὴ μεταξὺ χοντροειδοῦς ὄχλου, καὶ ἀνωτέρας νοημοσύνης.

Ὁ πολιτικὸς ὁποῦ ἤθελε θέλει νὰ ᾔηται φιλελεύθερος, ἤμποροῦσε νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἐκλογικὴν ψῆφον, ἕως εἰς τὴν τάξην τούτην τῶν πολιτῶν. Παρακάτω ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀτιμᾶζει τὴν ψῆφον, καὶ ρεψοκινδυνεύει νὰ καταστρέψῃ τὰ συμφέροντα ὅλα τῆς κοινωνίας.

Ὁ ἡμιανεπτυγμένος εἶναι ὁ κοινὸς εὐπρεπὴς πολίτης, μὴ διακρινόμενος εἰς τὴν κοινωνίαν, ἀλλὰ καὶ μὴ ἄμοιρος κάποιας κοινωνικῆς ἀξίας.

84^{ος} Προληπτικὸς καὶ Δεισιδαίμων

Ὁ δεισιδαίμων τάσσεται τῆς Παναγίας νὰν τοῦ κάμῃ τὸ παιδίτου καλᾶ, καὶ νὰν τῆς 'πάῃ τὸ τάμμα. Ἀν τὸ παιδίτου γένη καλᾶ, πιστεύει πῶς ἡ Παναγία τὸ ἔκαμε καλᾶ χάριν τοῦ τάμματος· τὸ ὁποῖον ἂν δὲν τῆς τὸ 'πάῃ, καὶ συμβῇ ἔπειτα στὸ παιδί ν' ἀποθάνῃ, πιστεύει πῶς ἡ Παναγία τοῦ τὸ ἐσκότωσε, ἐπειδὴ δὲν τῆς ἐπῆγε τὸ τάμμα!

Ὁ προληπτικὸς πιστεύει τὴν ἐπιβόρῃαν τοῦ ἀβασκάματος, τῆς γλωσσοφαγίᾳς, καὶ τοῦ ματιοῦ· καὶ μά-

λιστα εἰς τὰ παιδιά. Ἐτσι, ὅταν τοῦ παραπαινᾷς τὸ παιδάκιτοῦ, καὶ τὸ χαίρεσαι, σοῦ ζητεῖ νὰν τὸ φτύσῃς· γιὰ νὰ μὴν τὴ πιάσῃ τὸ ἀβάσκαμα! Ἄν εὐμορφο παιδάκι ἀρρώστησῃ, δὲν εἶναι ἀμφιβολία ὅτι τὸ ἔφαε τὸ μάτι!

Ὁ δεισιδαίμων πιστεύει πῶς δὲν πρέπει νὰ γέγονται γάμοι τῇ Μεγάλῃ-Σαρακοστῇ.

Ὁ προληπτικὸς πιστεύει πῶς δὲν πρέπει νὰ γέγονται γάμοι τὸ μάη.

Ὁ δεισιδαίμων πιστεύει πῶς ἡ καμπάνες ἔχουν καὶ ἐκὲς, κάτι τι λατρεύσιμο, καὶ κάνει τὸ σταυρότου ὅταν ἀρχίζουνε νὰ σημαίνουνε. Φιλεῖ δὲ καὶ τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶςτου, τὴν ὁποίαν παρομοίως σέβεται, καὶ μισλατρεύει.

Ὁ προληπτικὸς πιστεύει πῶς τὴν τρίτῃ εἶναι ἄτυχο νὰ ἀρχίζῃ δουλειά. Καὶ ἂν τὴν ἀρχισε καὶ τοῦ ἤλθε κακᾶ, τὸ ἀποδίδει στὴν τρίτῃ.

Ὁ δεισιδαίμων πιστεύει πῶς οἱ κακοὶ ἄνθρωποι βρικολαχιάζουνε· καὶ σκιάζεται τὸ βρικόλακάτους.

Ὁ προληπτικὸς πιστεύει πῶς ἂν ἡ κομκουβάγια λαλήσῃ ἀπάνου στὰ κεραμίδιατου, τοῦ προμηνάει κακὸ.

Ὁ δεισιδαίμων χρεμᾷ κατάσαρκα στὸ παιδάκιτοῦ ἓνα φυλαχτὸ· (πουγγὶ μὲ ἄνθια λειτουργημένα στὴν Ἐκκλησίᾳ) πιστεύοντας ὅτι τὸ φυλαχτὸ ἐκεῖνο προφυλάττει τὸ παιδίτου ἀπὸ κάθε κίνδυνου. Καὶ πιστεύει ἀκόμη πῶς τὸ λάδι τῶν καντιλιῶνε ἔχει ἱαματικὴν δύναμην.

Ὁ προληπτικὸς πιστεύει ὅτι ἂν δώσῃ τοῦ παιδιοῦτου, τὸ ὄνομα τοῦ νόννοτου, ἐνῶ ζῇ ὁ νόννοστος, ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο, τὸ παιδὶ ἢ νόννος, μέσ' στὸ χρόνιασμα θὰ 'πεθάνῃ.

Ὁ δεισιδαίμων ῥασοφορεῖ τὸ παιδάκιτοῦ, γιὰ νὰν τὸ προφυλάξῃ ἀπὸ ἐνάντια.

Ὁ προληπτικός, πηγαίνοντας εἰς τὴ δουλειά του, ἀν-
ἀπαντήσῃ παπᾶ, γυρίζει ὀπίσω.

Ο δεισιδαίμων πιστεύει πῶς τὰ παιδιά τὰ βαφτισ-
μένα ἀπὸ τὸν ἴδιον ἀνάδοχον, εἶναι διὰ τοῦτο πνευμα-
τικά ἀδελφία, καὶ ἀκολούθως δὲν ἤμποροῦνε νὰ συνά-
φουνε γάμο μεταξύτους. Ἄν δὲ τοῦτο γίνη, ἡ δεισι-
δαίμων Εκκλησία τὰ καταδικάζει.

Ὁ προληπτικός θεωρεῖ τὸν ἀριθμὸν δεκατρία ὡς
ἀπαίσιον. Καὶ ἀποδίδει σ' αὐτὸν τὴν ἐνδεχομένην ἀ-
ποτυχίαν του.

κλ.

κλ.

κλ.

Συνήθως δὲ Δεισιδαιμονία καὶ Πρόληψη, ἀδελφές
ὁμοούσιες, εἶναι καὶ ἀχώριστες· κ' εὐρίσκονται συνύ-
παρχτες εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπο. Ἐπειδὴ, τόσο τῆς μιᾶς,
ᾧ σὰν καὶ τῆς ἄλλης βάσσητος εἶναι ἡ πλάνη. Σωρεία
ἐσφαλμένων πεποιθήσεων! Ἴδου τὸ παραγιόμισμα
ψυχῆς καὶ πνεύματος, τόσον τοῦ προληπτικοῦ ᾧ σὰν
καὶ τοῦ δεισιδαίμονος.

Κατὰ φυσικὸν λόγον, ἡ σφαλμένες τοῦτες πεποι-
θησες τυραννοῦν τοὺς ἀμαθεῖς μᾶλλον καὶ μὴ-ἀνεπτυγ-
μένους ἀνθρώπους. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀνεπτυγμένοι νόες
εὐρίσκονται συχνᾶ λερωμένοι ἀπὸ τὰ ἀνάξια τοῦτα,
τὰ ὅποια τοὺς ἐμείνανε βέβαια ἀπὸ τὴν παιδικήν τους,
ἀναθροφήν.

85^{ος} Πλεονέχτης καὶ Ἄπληστος.

Πλεονέχτης, εἶναι συνώνυμο τοῦ ἄπληστος· ἀλλὰ μὲ κάποιαν νοίξην διαφορᾶς μεταξύτους. Ἔτσι, τοῦ πλεονέχτη τοῦ ἐννοοῦμε περισσότερον χρωματισμὸν ἀδικίας εἰς τὴν ψυχῇντου· τοῦ ἄπληστου περισσότερην ἐπιθυμίαν ἀπολαβῆς.

Ὁ ἄπληστος ἐνδέχεται νὰ ᾔηται τοιοῦτος ἀπλῶς μόνον ἐπειδὴ τὰ ὅσα ἔχει καὶ τὰ ὅσα ἀπολαμβάνει, δὲν πληροῦν τὴν ἀπληστίαντου. Ἐνῷ ἐνδέχεται καὶ νὰ μὴν ᾔηται φύσει ἄδικος.

Ὁ πλεονέχτης ἐπιδιώκει, ἔστω καὶ ἀδίκως, τὴν κατάρχτησιν τοῦ ξένου χτήματος· ἐνδέχεται δὲ καὶ νὰ μὴν ᾔηται ἄπληστος.

Ἄν ἡ Ἑλλάδα σήμερα ποθῇ καὶ ἐπιδιώκῃ πλατύτερα ὅρια, δὲν εἶναι διὰ τοῦτο ἄπληστη. Ἐπειδὴ εἶναι καὶ πολὺ μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ ἔχῃ τὸ πλήρωμάτης. Ἀλλὰ δείχνεται πλεονέχτρα· ἐπειδὴ ζητεῖ διὰ τῆς βίας νὰ πάρῃ ἀπὸ τοῦ γειτόνου της τὸ π λ έ ο ν ἐκεῖνο τὸ νομίμως κατεχόμενον ἀπὸ αὐτὸν καὶ θεωρούμενον ἰδικόντου, δικαιώματι πολυχρονίου κατοχῆς.

Ὁ ἄπληστος προϋποθέτεται ἤδη πλήρης, καὶ ὁμως ἐπιθυμῶν καὶ ἐπιδιώκων ἐπιπρόσθετα χτήματα.

Ὁ πλεονέχτης ὑποθέτεται καὶ δυνάμενος νὰ ἀρκεσθῇ διὰ τοῦ πληρώματόςτου ὅταν ἤθελε τὸ λάβῃ· ὥστε νὰ μὴν ᾔηται ἄπληστος.

Συμβαίνει δὲ πολὺ συχνᾶ, καὶ πολὺ φυσικᾶ ποῦ, οἱ δύο τοῦτοι συγγενικοὶ χρωματισμοί, συνδυάζονται καὶ συνυπάρχουν εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπο. Μὰ τότε τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο ἔχει μέσα του τὸν Ἄδῃ.

86% Ὁ Καταφρονητής

Ὁ καταφρονητής ὁμοιάζει κάποτε καὶ κάπως τὸν ὑπερήφανον· ἀλλὰ δὲν εἶναι ὁ ὑπερήφανος.

Ὁ καταφρονητής τὰ καταφρονεῖ ὅλα, πράγματα καὶ ἄνθρώπους· νομίζοντας νὰ δείχνῃ ἔτσι ὑπεροχὴν εἰς τὸν ἑαυτόν του.

Καταφρονῶντας τοὺς ἄνθρώπους, θέλει νὰ φαίνεται ἀνώτερός τους. Καταφρονῶντας τὰ πράγματα, θέλει νὰ φαίνεται ὅτι εἶναι γνωριστής, καὶ ὅτι εἶναι μαθημένος εἰς σὲ καλήτερα.

Ἄν ᾗναι σὲ μαγαζί, ἐκεῖνὰ ποῦ ζητεῖ ν' ἀγοράσῃ τὰ κυττάζει μὲ ἀκαταδεξία, καὶ τὰ ἐγγίζει μὸλις. Τὰ πέρνει ὅμως ἐξ ἀνὰ γκῆς. ἐπειδὴ ἐδῶ στὸ ντόπο δὲν εὐρίσκονται ἄλλα καλήτερα. Τὰ περιφρονεῖ δὲ ἀκόμη καὶ διότι νομίζει πῶς ἔτσι κáνοντας, ὁ πωλητὴς θὰν τοῦ τὰ δώσῃ φθεινότερα. Ἄν τότε ὁ πωλητὴς τοῦ παρουσιάσῃ ἄλλα καλήτερα, καὶ τοῦ ζητήσῃ ὅμως τιμὴν ἀνώτερη, ὁ καταφρονητὴς μας, ὁποῦ δὲν εἶχε διόλου στὸ νοῦ του τὸ καλήτερο, καὶ δὲν θέλει νὰ ἔξοδέψῃ περσσότερο, προφασίζεται ὅτι τὰ θέλει γιὰ χοντρή· μεταχειρίσῃ, καὶ πέρνει ἀπὸ τὰ κατώτερα.

Πασχίζει νὰ δείξῃ τοὺς καλῆτερούς του ἀναξίους τῆς ὑπολήψεως ὅπου χαίρουνται, καὶ τῆς φήμηστων. καὶ θιασεύει κάθε ποῦ ἔμπορεῖ νὰ δείξῃ ἑνατους σφάλμα, ἢ ἀποτυχίαν.

Ὁ Καταφρονητὴς τοῦτος συνήθως εἶναι ἄνθρωπος ὀλίγου πνεύματος, καὶ ἥλιγης ἀξίας.

87^{ος} Ὁ Παλίμπαις

Ὁ Ὑπέργῃρος τοῦτος, σηκώνοντας τὰ γυαλιάτου, σὲ κυπτάζει μὲ τὸ στόμ' ἀνοιχτὸ, σὰ νᾶθελε νὰ ἐνθυμηθῇ ποῖος εἶσαι.

Σ' ἐρωτᾷ διὰ τὸν πατέρα σου. Ἀλλὰ σὲ ἥλιγο λησμονεῖ τὴν ἐρώτησήτου· καὶ σὲ ἔξαναρωτᾷ πάλιν. Μὴν τοῦ θυμίσῃς πῶς σ' ἐματαρώτησε. Ἡθελ' εἶναι σκληρότητα.

Εὐχολοῦ τὰ κομπιάτου νὰ ᾔναι ἄβαλτα. Ἄν εἰς τὸ δρόμο, ζήτησέτου τὴν ἄδεια νὰν τοῦ τὰ βάλῃς.

Δὲν ἤξέρει τί θὰ πῇ ποῦ ἄρχισε νὰ θαμποβλέπῃ, καὶ τὰ γόνατάτου νὰ τρέμουνε! . . . βέβαια κάτι ἁβρώστια τὸν τριγυρίζει! . . .

Σοῦ ἔξαναλέει πάντα τὰ ἴδιατου διηγήματα. Ὁ δύστυχῆς δὲν ζῇ πλέον εἰς τὸν σημερινὸν κόσμον, διὰ νὰ ἔμπορῃ νὰ σοῦ λέῃ καὶ νέα πράγματα.

Σοῦ λέει κάποτε καὶ ἀνυπόστατα· καὶ τὰ λέει μὲ ὅλην τὴν πεποιθήσῃν ὅτι τὰ εἶδε μὲ τὰ μάτιατου!

» Ὅταν ἦλθε στὴν Κεφαλονία ἢ Βιττόρια, ἢ Βασιλίσα τῆς Ἀγγλίας, ἐπῆγα καὶ τὴν εἶδα ἀπάγου

» στὸ καράβιτης. Ἦτανε καθισμένη σ' ἓνα θρόνο
» ὀλόχρυσόν· στολισμένη μὲ ὅλουνοῦ τοῦ κόσμου
» τὰ μαργαριτάρια καὶ τὰ διαμάντια. Καὶ τὸ κατὰ-
» στρωμα τοῦ καραβιοῦ ἦτανε κρουσταλένιο! . . . »

Τὰ ἑπερασμένα, τὰ πράγματα τοῦ καιροῦτου, εἶσαν
διὰ τὸν γέροντα τὰ καλὰ καμομένα. Τὰ σημερινὰ
εἶναι ἀνάποδα. Τὰ μέλλοντα οὐφ! τὰ μέλ-
λοντα! ὅταν ὁ γέρος ἀποθάνῃ ὁ κόσμος χάνεται. Δὲν
θὰν ἦναι κανεὶς νὰ κἀνῃ οἰκονομία στὸ σπῆτι, καὶ τὸ
σπῆτι θὲ νὰ βουλιάξῃ,

Κανεὶς τώρα δὲν σέβεται τοὺς καλῆτερούςτου! . . .

Τὲς σαρακοστὲς; Ὅσο ζῇ ὁ γέρος τὲς βασταίνει.
Μὰ τὰ παιδιάτου ἐδοθήκανε μὲ τὸν κόσμο. . . . ,

Ἰδοὺ ὁ παλίμπαις. Μὰ τότε χρεωστοῦμε στὸν ὑπέρ-
γῃρον τοῦτον ἐκεῖνο τὸ σέβας ὅπου ἡ προσωπικῆτου
ἀξία, καὶ ἡ κοινωνικῆτου θέσῃ ἀπαιτοῦσαν πρὶν τῆς
ὑπεργηράσεώςτου· προσθέτοντες περιπλέον καὶ τὴν
συμπάθειαν διὰ τὴν ἐνεστῶσαν κατάστασίντου.

88^{ος} Ὁ Βλάσφημος

Ὅταν εἶπῃς βλάσφημος, λὲς Κεφαλονήτης.

Ἄν ἡ παροιμία ποῦ ἀρχίζει μὲ τὸ «Κεφαλονή-
της βλάσφημος» δὲν ἦτον ἐντροπαλὴ, τὴν ἀνέφερνα
ὀλόκληρη.

Ὁ βλάσφημος κάνει δύο εἰδῶν θύματα εἰς τὴ χτη-
νωδιάτου, Θεότητα, καὶ Οἰκογένειαν. Τὰ δύο τοῦ-
τα ἱερώτερα τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ βλάσφημος τὰ σφα-

γιάζει κάθε φορά, ἢ διὰ νὰ ῥυθισθῇ τὸ βάνανσο πά-
θος, ἢ καὶ διὰ νὰ κἀνῃ χοντροειδεῖς χυδαῖες ἀστειό-
τητες μὲ τοὺς ὁμοιούς του.

Λογομαχεῖ, ἢ καὶ ἀπλῶς ἀστειεύεται ὁ βλάσφημος
εἰς τὸ δρόμο; τὰ συνηθισμένα φωνάσματά του εἶ-
ναι, (1) τὸ Θεόσου. τὸ Χριστόσου. τὸ
σταυρόσου. τὴν Παναγίαςου. ἢ (1) τῆς ἁ-
δελφῆςσου· τῆς μάναςσου. κ τ λ.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι τῇ Θεότητι δικαιοματικῶς τὴν ἀσχη-
μίζει ὁ χυδαῖος μας, ἐπειδὴ ἐσυνήθισε νὰν τῇ θεωρεῖ ὅταν
ἀποκλειστικῶς πρᾶμμα δικότου, καὶ ἀκολούθως νὰν
τὴν κἀνῃ ὅπως θέλει. Ἕνας Κύριος ὁποῦ στὸ δρόμο
ἤθελε βλασφημῆσαι τὴν Παναγία καθὼς τῇ βλασφημεῖ
ὁ χυδαῖος, ἤθελε λιθοβοληθεῖ ἀπὸ τον ὄχλο. (2)

Ὁ βλάσφημος κἀνῃ καὶ ἄλλο τρίτο εἶδος βλασφη-
μίας, τὴν ἀφορκίαν ἐπάνω εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τὴν
ἀκολουθινὴ πανηγυρικὴ ψευδομαρτυρία ἐνώπιον τοῦ
Δικαστηρίου. Τὴν ψευδομαρτυρία θεωρεῖ συμβιβάσιμη
μὲ τὴν θρησκείαν· χάριν τοῦ ἐπιτηδεῖου ἐκείνου ῥητοῦ
«ἄλλο τὸ πίστη, καὶ ἄλλο τὸ τέχνη. (3)» Τὴν δὲ ἀφορ-
κίαν ἀθετοῦσαν κατευθείαν τῇ θρησκείᾳ, ὄντας ἡ
θρησκεία πρᾶμμα δικότου, δύναται νὰν τὴν
ὀφελῇ ὅπως καλλήτερα τότε συμφέρει.

Τὸ ὕστερο τοῦτο στίγμα εἶναι κοινὸ εἰς ὅλας τὰς

(1) Παραλείπονται ἢ αἰσχροτήτες.

(2) Ἡ αἰσχροτήτες ὁποῦ ὁ ὄχλος μας φωνάζει τῆς Παναγίας ἀκατά-
παυστα εἰς τοὺς δρόμους, εἶναι τέτοιες, ὁποῦ καὶ σὲ μία πόρνη φωναζό-
μενες, ἤθελε τὴν κἀμουνε νὰ σῶσθῃ.

(3) Οἱ χυδαῖοι μας πρεσβεύουν ἐν ὅλῃ καλῇ πίστει ὅτι τοὺς φθάνε
μόνον νὰ πιστεύουν. Ἡ δὲ διαγωγὴ τους, ὅποια καὶ ἂν ᾖ, δὲν ἔχει νὰ
κἀμῃ μὲ τὴν θρησκείαν.

τάξεις τῆς κοινωνίας μας. Λαϊκοὶ καὶ παπάδες ἀπιθώ-
νουν τὸ χέριτους, οἱ μὲν ἀπάνου στὸ Εὐαγγέλιον, οἱ
δὲ στὸ μέρος ὅπου ὑποθέτεται ἡ συνείδηση, καὶ ἀφορ-
κίζουν ἀφόδως καὶ ἀταράχως ἀποφασισμένοι νὰ ψευ-
δομαρτυρήσουνε ἀκολούθως.

Εἶναι δὲ τούτῃ ἡ μόνη μεταχείριση ποῦ κάνει τοῦ
Εὐαγγελίου ὁ βλάσφημος, ἡ μόνη ὠφέλεια ποῦ
ῥβγάνει ἀπὸ αὐτὸ ἡμπορῶντας διὰ τοῦ μέσουτου νὰ
κερδίσῃ τὴν ὑποθεσὴν του στὰ Δικαστήρια, ἢ νὰ χαρι-
σθῇ εἰς τοὺς φίλους του, ἀφορκίζοντας καὶ ψευδομαρ-
τυρῶντας εἰς ὀφελός των.

Ὁ βλάσφημος εἶναι πάντα χοντροειδὴς ἄνθρωπος.
Ἀλλ' ὅταν βάνῃ καὶ τὸ ὕστερο τοῦτο στίγμα τῆς ἀ-
φορκίας καὶ ψευδομαρτυρίας εἰς τὸ μέτωπό του, τότε
πλέον ὁ ἐσωτερικὸς ἠθικὸς ἄνθρωπος, δὲν ἀξίζει τὴν
ἐξωτερικὴν ἀνθρωπίνην μορφήν του.

89^{ος} Χαρακτῆρας — εἰκόνα.

Τὸν φωτογραφιζόμενον τοῦτον φαντασθῆτετον ὑπο-
δικηγोरίσκον ἐπαρχίας, προβιβασμένον, χάριν νέου συ-
στήματος, εἰς δικηγोरίσκον. Φαντασθεῖτε δὲ τὴν ὅλην
δικανικήν του μάθησιν συνισταμένην εἰς τὴν τριβήν του
ἀπάνου στ' ἄρθρα τοῦ Κώδικος. Τέλειον ὅμως Dottor-
Birbante, καὶ διδάχτορα κακοηθείας.

Ἀναδεχόμενος τὸ δικηγορικὸν ἔργον, ὥρτισεν ὅτι,
δὲν θέλει ὑπερασπίζει καμμίαν ὑπό-

Ἔσθην, ἂν ᾗ ἐν ἡναι ἐντελῶς πεποι-
σμένος εἰς τὴ συνείδησίν του ὅτι εἶ-
ναι δικαία. Καὶ ὁμῶς πέρνει νὰ ὑπερασπίζῃ ὑ-
πόθεσες, τὲς ὁποῖες εἶναι ἐντελῶς πεποι-
σμένος εἰς τὴ συνείδησίν του ὅτι εἶ-
ναι ἄδικες.

Μεταχειρίζεται τὲς ἀναιδέστερες στρεψοδικίες ὁποῦ
μία ᾗσαν αὐτὸν ἄτιμη Ῥωμαϊκὴ-Δικονομία τοῦ ἐπι-
τρέπει, διὰ νὰ ἐγδικεῖται τὸν ἀντίδικόν του πρῶην πε-
λάτητου. Ἐπειδὴ τοῦτος τοῦ ἐξεφαύλισε κατάχρη-
σέτου εἰς τὸ ἔργον του.

Συμβουλευεῖ εὖρεσιν ψευδομαρτύρων, πρὸς ὑπο-
στήριξιν προτάσεων τὰς ὁποίας ὅλοι γνωρίζουν νὰ
ἦναι καθαρὰ ψεύδου.

Πουλεῖ συνήθως τοὺς πελάτας του εἰς τοὺς ἀντι-
δίκους των καὶ οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι πουλημένοι τὸν
σταματοῦν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ τὸν σκυλοβρίζουνε.

Λαβαίνει, ὡς ὑπερασπιστής, τὰ ἀποφασισμένα χρή-
ματα, διὰ νὰν τὰ δώσῃ τοῦ πελάτητου καὶ τὰ κρατεῖ
προφασιζόμενος δικαστικά ἐξοδα ποῦ τοῦ ἦσαν ἡδὴ
πληρωμένα.

Γυρεύει νὰ πληρωθῇ καὶ πληρώνεται, ὅταν τοῦ ᾗ-
τύχη, ἀπὸ δύο φορές μισθούτου, καὶ ἰδανικὰ ἄλλα ἐ-
ξοδα.

Ἐβρίσκει μὲ τὴ μυρουδιά ποῖος ἀπὸ τοὺς δικαστὰς
πουλῆται, καὶ τοῦ γένεται μεριδιούχος μεσίτης.

Ἄλλὰ καὶ ὡς οἰκογενειάρχης, ἀνεθρέφει τὰ παιδιὰ
του στὴν ἐξυπνάδα καὶ ὅταν μεγαλοῦ-
τσικα, τὰ στέρνει στὲς μεγάλες πρωτεύουσες, Κω-
σταντινούπολη, Παρίσι, κλ. νὰ μετέλθουν τὸ ἔργον
τῆς αἰφνιδίας πλουτίσεως.

Ὅταν τοῦτα τοῦ τὰ ἀγαπητὰ παιδιὰ κίαι πιά-

νονται στὴν ξυλόγατα τῆς Ἀστυνομίας, — Βάνει τότε τὸ Ῥωμαίικο ἄνω-κάτω, κ' ἐλευθερώνει τὰ ψυχάρια ἐκεῖνα ἀπὸ τὴν ξυλόγατα· εὐχόμενός τους, μὲ πατρικὴν στοργήν, καλῆτερον ἐπιτυχίαν σὲ μεγαλύτερα ἄλλα.

Τώρα φαντασθεῖτε ἀκόμη τὸν τοιοῦτον, σοβαροπρόσωπον, μὲ στάσην αὐστηροῦ ἠθικολόγου, νὰ ῥίψῃ κηλίδες εἰς τὸ μέτωπον τιμίων καὶ ἐντίμων ἀνθρώπων ! Ποῖον ἤθελε τὸν εἰπεῖτε ; Ποῖον τοιοῦτον ἀπαντᾷτ' ἐμπρός σας κάθε ῥμέρα μὲς' στὸ Ληξοῦρι ;

90^{ος} Ὁ Ἀφηρημένος.

Ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀφαίρεσιν, εἰς τὰς στιγμὰς τῆς ἀφαιρέσεώς του, εἶναι μηχανὴ αὐτοκίνητη καὶ χωρὶς κρίσιν. Τὸ πνεῦμα τοῦ ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὸ σῶμα, καὶ τὸ ἀφίνει ἀδέσποτο, νὰ ἐργάζεται χωρὶς διεύθυνση. Ὁ ἀφηρημένος τότε πάσχει ἓνα εἶδος ὑπνοβασίας, ἥ καὶ χειρότερα.

Ἡμπορεῖ τότε ν' ἀπιθῶσιν τὸ λιανοκέρι ἀναμένο ἀπάνου στὸ κρεβάτι, καὶ νὰν τὸ ἀφήσῃ ἐκεῖ νὰ κάψῃ τὸ σπῆτι.

Ἡμπορεῖ νὰ κλείσῃ τὸ παιδάκι τοῦ σ' ἓνα μέρος, καὶ νὰ μὴν τὸ θυμιθῇ πλέον

Ἡμπορεῖ νὰ γένῃ αἷτιος πολλῶν τοιούτων δυστυχιμάτων. Ἀλλὰ καὶ παρεχτὸς τῶν φρικτῶν τούτων, ἐχθέτεται καθημερινῶς ὁ ἀφηρημένος σ' ἄλλα πολλὰ,

ἐπιζήμια κ' ἐκεῖνα καὶ δυσάρεστα, καὶ ποῦ κάνουν τὸν ἀφηρημένον γελοῖον.

Μπαίνει στὸ κατόϊτου νὰ κάμῃ κάτι καὶ διὰ νὰ μὴ λερῶσῃ τὸ φράκτου, τὸ βγάνει, τὸ διπλώνει, καὶ τὸ φυλάει μέσα σ' ἓνα πληθάρι γεματο λάδι. Ἐπειτα δὲν τὸ βρῖσκει, καὶ φωνάζει πῶς τοῦ τὸ ἐκλέψανε.

Γδυέται νὰ κοιμηθῇ, καὶ πιθώνει τὸ ρολοῖτου μέσα στὴ λεκάνη! Τὴν ἀκόλουθην αὐγὴν σαστίζει πῶς διάολο τὸ ρολοῖτου εἶναι μέσα στὴ σαπουνάδα!

Βγαίνει νὰ πάῃ νὰ ψωνίσῃ· μὰ ἔχει στὸ νοῦτου τὸν Γαλλοπρωσικὸν πόλεμον τοῦ 1870, καὶ περνάει τὴν ἀγορὰ χωρὶς νὰν τὴν προσέξῃ· τραβάει τὸ δρόμο ἐμπρὸς ἕως ὅτου νὰ μπάσῃ τοὺς Πρώσους εἰς τὸ Παρίσι· καὶ τότε ἔξυπνημένος εἰς τὸν πραγματικὸν κόσμον, γυρίζει ὀπίσω καὶ ψωνίζει τὰ λάχανάτου.

Ἐρωτᾷ ἐπανηλημμένως τί νέα ἔφερε τὸ ἀτμόπλοιο, ἀφοῦ πρῶτα τοῦ εἶπανε πῶς δὲν ἦλθε ἀκόμη.

Ὁ ἀφηρημένος ἔχει στιγμὲς εἰς τὲς ὁποῖες μᾶς ἐνθυμίζει τὸν παλίμπαιδα.

Καθαρίζει ἀμύγδαλα; πολὺ εὐκόλο νὰ πετάξῃ τὰ μουμούδια, καὶ νὰ βαστάξῃ τὰ τσούφλια.

Σὲ καλένει νὰ σὲ γέψῃ αὔριο; ἐνδέχεται νὰ μὴν τὸ θυμηθῇ πλέον· καὶ αὔριο νὰ πᾶς νὰν τὸν εὔρησ γεμένονε.

Κυρία ἡ ὁποία, ἀφηρημένη, εἶχε ἤδη ῥωτήσῃ δύο φορὲς κάποιατης φτωχὴ πόσα παιδιὰ εἶχε ὅταν καὶ τρίτῃ φορὰ τὴν ἐξαναρώτησε. «Κυρίαμου, τῆς εἶπε ἡ φτωχὴ, ἀπὸ τὴν ὕστερη φορὰ ποῦ μ' ἐρώτησες, δὲν ἔκαμα ἄλλο.»

Ὁ ἀφηρημένος εἶναι σωματικῶς ἐμπρόςμας, ἐνῶ τὸ πνεῦματου ἐνδέχεται νὰ ταξιδεύῃ μὲ τ' ἀερόστατο. Καὶ τότε χάνουμε τὰ λόγιαμας ὁμιλῶντεςτου.

91^{ος} Ὁ Ἀχάριστος

Ὁ ἀχάριστος εἶναι ἠθικὸς τραπεζορρίχτης, καὶ δημόσιος ἀδίκητης.

Λαβαίνει ἀπὸ τὸν εὐεργέτην τὴν εὐεργεσίαν, καὶ σὲ περίστασιν ἀνταποδόσεως, κάμνει ἠθικὴν χρεωκοπίαν καὶ δὲν πληρώνει. Ἡ, ἀκόμη χειρότερα, ἀνταποδίδει κακὸν !

Τὸ ἠθικὸ τοῦτο χρεωκόπημα, συνιστάμενο σὲ φτώχεψιν γενναίων αἰσθημάτων, καταβιβάζει τὸν ἀχάριστον παρακάτου ἀπὸ τὰ χτήνη. Καὶ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ τόσα ποῦ δείχνουν ὅτι, ἐνῶ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐδόθη ἡ ὑψωσὴ τοῦ ἔως εἰς τὰ ὑπερφυῆ ὄντα, τοῦ ἀφέθη καὶ ἡ καταβίβασή τοῦ ἔως εἰς τὰ χτήνη· καὶ συχναὶ καὶ παρακάτου ἀκόμη. Πραγματικῶς, ἡ ψυχὴ τοῦ ἀχάριστου, δὲν ἀξίζει τὴν ψυχὴν τοῦ σκύλου.

Ὁ ἀχάριστος ἀδικεῖ τὴν κοινωνίαν. Τὴν ἀδικεῖ, ἐπειδὴ ἐνεργεῖ ἐπάνω εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ εὐεργέτου σὲ τρόπον, ὥστε νὰν τὸν ἀποθαρρύνῃ καὶ νὰν τὸν ἀποτρέψῃ ἀπὸ περαιτέρω πιθανὲς εὐεργεσίες τοῦ καὶ εἰς ἄλλα ἄτομα.

Εἶναι δὲ λυπηρὸν ὅτι, ὅσο μεγαλήτερη ἡ εὐεργεσία, τόσο περισσότερον σπρώχνει τὸν ἀσυνειδήτον εὐεργετημένον εἰς τὴν ἀχαριστίαν· καὶ τοῦτο κατὰ φυσικὸν λόγον. Ἡ εὐεργεσία ἐπιβάλλει χρέος ἀνάλογο τοῦ μεγέθους της· ὥστε, ὅσο μεγαλήτερον τὸ χρέος, τόσο δυσκολώτερον νὰ ἀποδοθῇ. Ἀκολουθῶν, εἰς τὴν περίστασιν,

ἀμνηχανία, καὶ ἀνάγκη ἡθικοῦ χρεωκοπήματος, πρὸς ἀποφυγὴν ἀνταποδόσεως.

Σὲ μίᾱμου μεγάλη θυσία διὰ φίλονμου σὲ δεινὴ περίστασήτου κατ' ἀντιπάλουτου, αὐτὸς εὐθὺς ἔπειτα, εἰς ὁμοίαν ἐδικήν μου περίστασιν, μὲ τὸν ἴδιον ἐκεῖνον ἀντίπαλόντου· ἐνώθηκε μὲ αὐτὸν ἐναντίονμου!

Ἐφρικίασα, μὰ δὲν ἐδιδάχθηκα· καὶ ἔπειτ' ἀπὸ χρόνους, ἔκαμα καὶ ἄλλην θυσίαν παραπλησίαν ἐκείνης, διὰ ἄλλον φίλον ὅστις καὶ τοῦτος μοῦ ἀνταπόδωσε ἀπίστευτην ἀχαριστίαν.

Μὰ τότε ἡ καρδιάμου ἐπάγωσε, καὶ ἡ ἀρχὴ ἡ ἀποδομένη στοὺς Ἰησουῆτες «Non far del ben, per non aver del mal, δὲν μοῦ ἐφάνη πλεόν τόσον εἰδεχθῆς ὅσο μοῦ ἐφαίνετο πρῶτα. Πραγματικῶς, εἶδα ἔπειτα καὶ τρίτον φίλον σὲ δεινὴ καὶ αὐτὸν περίστασιν, ἐπικράθηκα δι' αὐτὸν, ἀλλὰ τότε-πλεόν ἡ φρόνησις ἡ ἀποχτημένη ἀπὸ τὴν πεῖρα, μ' ἔκαμε νὰ μὴν κινδυνέψω ν' αὐξήσω τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀχαρίστων, ἐχθετόμενος πάλιν.

Ἴδου τ' ἀποτελέσματα τῆς ἀχαριστίας. Δυσανεστημένοι ἀπὸ τὸν ἀχάριστον, περιοριζόμεθα σὲ μικρὰς ἀνούσιες χάρες· ἀλλὰ τὲς θυσίαις ὅπου εἶναι τὸ ἄνοιγμα καὶ διαπλάτωμα τῆς καρδιάς μας, ἡ ἐγδῆλωση καὶ πραγμάτωση τῆς ἀρετῆς, ἡ ἐλπίδα καὶ σωτηρία τοῦ ἐν ἀνάγκῃ πλησίον μας, ἐκεῖνες ὁ ἀχάριστος τὲς ἀποθαῖρύνει, τὲς παύει.

Ἔτσι, ὁ ἀχάριστος εἶναι καὶ δημόσιος ἀδικητής.

92^{ος} Ὁ Κόλακας.

Ὁ κόλακας προσωποποιεῖ στὸ ἄτομον ὁποῦ κολακεύει τὸ συμφέρον ὁποῦ ἐπιδιώκει. Ἔτσι, στὰ μάτια τοῦ, ὁ Κυβερνήτης εἶναι θέση, ἡ ρουσφέτι· ὁ διαθέτης, κληρονομία· ὁ πλούσιος, χρήματα· ἡ κόρη, ἡδονή· κλ.

Συμβαίνει δὲ κάποτε ποῦ ὁ κόλακας, ἐνῶ κολακεύη, ἐπιθυμεῖ καὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ κολακευομένου. Ὡς τοῦτο συχνᾶ θὰ συμβαίη στοὺς κολακευομένους διαθέτας. Ὁ διαθέτης, εἰς τὰ μάτια τοῦ κολακεύοντος κληρονόμου, εἶναι καρύδι, τοῦ ὁποίου ὁ κόλακας ἐπιθυμεῖ τὸ τσάκισμα, γιὰ νὰ φάῃ τὸ μουμουδι.

Ὁ κόλακας σχεδιάζει ἀπάνου στὸν κολακευόμενον, καθὼς σχεδιάζει καὶ ἀπάνου σὲ σπητότοπο γιὰ νὰ χτίσῃ σπήτι. Τὸν ἔχει χαμοθεόντου καὶ τὸν προσκυνεῖ. Εἶν' ἑτοιμος νὰ θυσιάσῃ δι' αὐτὸν καὶ στήν περίστασι πραγματικῶς θυσιάζεται, ἐνῶ δὲν τὸν ἀγαπᾷ διόλου· ἐπειδὴ δὲν εἶναι καθαυτὸ διὰ τὸν κολακευόμενον ὁποῦ θυσιάζεται, ἀλλὰ διὰ τὸ σκοπούμενο τῆς κολακείας του.

Παρατηρεῖ καὶ σπουδάζει τὰ ἀδύνατα μέρη τῆς ψυχῆς τοῦ κολακευομένου, τὰ χαϊδεύει, τὰ κυριεύει, καὶ βάνεται νὰν τὰ ἐχμεταλεύσῃ. Ἔτσι, τὸν εὐρίσκει φιλόργυρον; γένηται φίλος τῆς οἰκονομίας τοῦ σπητιοῦτου· καὶ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό τοῦ κάνει καὶ χαρισματάκια, τὰ ὁποῖα τὸν ἀπαλλάττουν ἀπὸ τὴν δυσαρέ-

σκειαν τοῦ νὰ ἐξοδεύῃ διὰ νὰν τὰ ἀγοράζῃ. Τὸν ἐννοεῖ φιλόδοξον; Πέρνει τότε τὸν θυμιατὸν, καὶ καίει μέσα ὅσα εὖσσμα πηαίνουν' εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ θυμιαζομένου Εἰδώλουτου. Τὸν βλέπει ποιητεύοντα; ἀποστηθίζει πλῆθος τεμάχια τῶν στιχουργημάτωντου, καὶ τ' ἀπαγγέλει ἐμπρόστου ἐνθουσιῶντας. Ὁρκίζει δὲ ὅτι ὁ ποιητῆςτου ἔχει τὴν ἀφθονίαν τοῦ Ὁμήρου, τὴ φαντασία τοῦ Ἀριόστου, τὴ δύναμιν τοῦ Δάντου, κλ.

Ἀλλὰ καταβαίνοντας καὶ σ' ἄλλα πράγματα παρακατιανὰ.—ἀν ὁ κολακευόμενος ἔχη κανένα θέλημα, εἰς τὸ ὅποιο νὰ ἴμωρῃ ὁ κόλακας νὰν τοῦ ἦναι ὠφέλημος, ἐννοεῖται ὅτι εἶναι ἔτοιμος καὶ πρόθυμος. Καὶ τὰ γράμματάτου νὰν τοῦ πάῃ στὸ Ταχυδρομεῖον, . . . καὶ νὰν τοῦ ψωνίσῃ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μαγαζὶ ποῦ ὁ ὑπηρέτηςτου ἴσως δὲν γνωρίζει . . . καὶ νὰ κυττάξῃ νὰν τοῦ εὖρῃ ὑπηρέτριαν . . . καὶ, καὶ, καὶ . . . σ' ὅλα εἶναι πρόθυμος νὰν τόνε δουλέψῃ. Ἐπειδὴ ὁ κόλακας καλλιεργεῖ τὸ δένδρον, γιὰ νὰ φάῃ τὸν καρπότη.

93^{ος} Ὁ Ἐπαγγελόμενος τὸν ψεύτη

Ὁ ἐπαγγελόμενος τὸν ψεύτη, βρῖσκει εὐχαρίστησιν νὰ λέῃ ψέμματα, χωρὶς νὰ ἦναι ἀληθινὸς ψεύτης. Τὰ ψέμματατού εἶναι μᾶλλον ἓνα εἶδος εὐφυΐας, εἰς τὴν ὁποίαν αὐτὸς εὐαρεστεῖται!

Νομίζει νὰ ἦν' ἐκεῖνη ἐξυπνάδα ποῦ τοῦ δίνει τὸ πνεῦματος, ἐπῆρε ἀγάπη σ' ἐδαύτη, καὶ ἐβάλθηκε νὰν τὴν καλλιεργήσῃ καὶ νὰν τὴν κάμῃ χαραχτήρατου.

Ἐπιθυμῶντας ν' ἀκούεται καὶ νὰ διακρίνεται, τοῦλάχιστον εἰς ἐκεῖνον τὸν κλάδον !

Ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν εἰς τὰ Δικαστήρια ἤθελε ποτὲ ψευδομαρτυρήσῃ. Καὶ πληροφορίαν εἰς σέ σοβαρὲς σπουδαῖες περιστάσεις, νομίζω ὅτι ἤθελε τὴν δώση εὐσυνειδήτως.

« Σοῦ ὀρκίζω στήν Παναγία, » εἶπε κάποιος τοιοῦτος μία φορά τοῦ πατέραμου, « πῶς δὲν εἶπα ποτέ μου ἀλήθεια. »

« Ψεύδεσαι » τοῦ εἶπε ὁ πατέραςμου, « εἶπες τώρα μία. (1) »

Συνήθως, ὁ τοιοῦτος ἔχει κάποιαν εὐστοχίαν, καὶ λέει ψευτιὲς νόστημες, καὶ κάνει κάποτε καὶ χορατὰ νόστημα μὲ τὲς νοστημοψευτιέστου. Εἶναι ἀληθινὸν ὅτι καὶ καταχρᾶται κάποτε τὴν ἐξυπνάδατου κάμνοντας κακὰ χορατὰ. Ἀλλὰ καὶ μ' ὅλεστος τὲς κατάχρησες, τοῦτος δὲν εἶναι κακὸς ἄνθρωπος· καὶ τὸν νομίζω προτιμώτερον ἀπὸ τὸν φαινομενικῶς φιλαλήθη καὶ αὐστηρὸν κατὰ τοῦτο, ποῦ ὅμως εἰς τὴν περίστασιν δὲν δυσκολεύεται καὶ νὰ ψευδομαρτυρήτῃ, ἢ ἄλλως-πῶς νὰ κρύψῃ τὴν ἀλήθειαν πρὸς ζημίαν τῶν ἄλλων.

Ὁ ἐπαγγελόμενος τὸν ψεύτῃ εἶναι πάντα εὐθυμος· καὶ γεννηέται, καὶ ἀναπτύσσεται εἰς τὸν κόλπον εὐθύμων κοινωνιῶν. Συνήθως οἱ γνώρημοίτου τὸν ἀγαποῦν, ἐπειδὴ τότε νοστημεύονται. Θὰν ἦτον ὅμως ἀξιοπρεπέστερον δι' αὐτὸν νὰ ἐστρεφε τὴν νομιζομένην ἐξυπνάδατου εἰς ἄλλο τί εὐπρεπέστερο δι' αὐτὸν, καὶ ἐντιμώτερο.

(1) Ἱστορικὸ τοῦτο.

Ἄς προσέξῃ δὲ ὁ τοιοῦτος εἰς τὸ ὅτι, χάνει σὲ
τρόπο τὸ ἀξιόπιστόν του, ὥστε δὲν πιστεύεται οὐδὲ
ὅταν λέγῃ τὴν ἀλήθειαν,

Ποιὸς σοῦ τᾶπε αὐτὰ;

Ὁ Χ.

Ἄ! ὁ Χ —! στείλετα, φίλεμου, στὸ Λοιμοκαθαρ-
τήριον.—

94^{ος} Ὁ Φθονερός

Ὁ φθονερός φθονεῖ τὸ καλὸ τοῦ πλησίον του, καὶ
χωρὶς νὰν τὸ ἐπιθυμῇ διὰ τὸν ἑαυτότου. Ἔτσι, φθονεῖ
τὴν εὐμορφὴν στρατιωτικὴν στολὴν τοῦ παιδιοῦ τοῦ γει-
τώνου του, ἐνῶ βέβαια δὲν ἤθελε τὴ θέλει διὰ τὸ παιδί
του· τὴ δεσποτικὴν μῆτρα τοῦ παπᾶ δεῖνα γενομένου Δε-
σπότη, ἐνῶ αὐτὸς λαϊκὸς, τὴ βλέπει ἀνάρμοστη στὸ
κεφάλι του· τὰ καλὰ καὶ φθηνὰ τσαρούχια τοῦ ἀνθρώ-
που του, ἐνῶ τὰ ἀποτροπιάζεται διὰ τὰ πόδια του. κλ. κλ.

Ὁ φθονερός ὄθεν, δυσαρεστεῖται εἰς τὸ καλὸ τοῦ
γειτόνου του ἀφιλοκέρδως, καὶ μόνον διὰ τὴν πικρίαν
ὅπου τοῦ δίνει τὸ καλὸ ἀπάνου στὸ γείτωνά του.

Εἶναι βέβαια κ' ἐκεῖνος ὁ φθονερός ὅπου φθονεῖ, δυ-
σαρεστούμενος ὅτι δὲν ἔχει καὶ αὐτὸς τὸ καλὸν ὅπου
ἔχει ὁ ἄλλος. Ἀλλὰ τὸ πάθος τοῦ φθονεροῦ τούτου
συνδυασμένο μὲ τὴν φιλοκέρδειαν ἔχασε πλέον τὴ
γνησιότητά του, καὶ δὲν εἶναι πλέον καθαρὸς
φθόνος.

Ὁ καθαρὸς γνησίος φθόνος, φθονεῖ, ἐπειδὴ τοῦ κάνει κακὸν νὰ βλέπῃ καλὸ στοὺς ἄλλους, καὶ ἡ εὐημερία τοῦ πλησίον τὸν πικραίνει καὶ τότε γιόνει.

Ἐπίτυχε ὁ γείτωνάσ του ἀπο πληστηριασμὸ ἓνα εὐμορφο σπῆτι, γιὰ τὸ μισὸ τῆς ἀξίας του; Ὁ φθονερός λυσσιάζει· « Ἀκοῦς ἐκεῖ! νὰ λάβῃ μία τέτοια τύχη! » Ἄν ἀπόψε ἐκαιότουνε τὸ σπῆτι ἐκεῖνο, ὁ φθονερός ἐξαναλάβαινε τὴν ἡσυχίαν του

Ὁ φθονερός πασχίζει νὰ κρύφῃ τὸ μιὰρὸ τοῦτο πάθος του εἰς τοὺς συνομιλοῦντας, ἀλλὰ δὲν πιτυχαίνει πάντοτε· καὶ οἱ παρεστῶτες ἔξανοίγουνε στὸ πρόσωπό του καὶ στὰ λόγια του τὰ ἴδια, τὴ στενοχωρία τῆς ψυχῆς του καὶ τὴν πίκραν του, διὰ ἐκεῖνα διὰ τὰ ὅποια λέγει ὅτι χαίρεται· ἐπειδὴ ὁ φθόνος εἶναι σκουριά τοῦ τρώει τὴν καρδιά του, καὶ τὸ πάθος ἀνεβαίνει στὸ πρόσωπό του.

Ὁ φθόνος πολὺ συχνὰ εἶναι τὸ κρυφὸ κίνητρο πολλῶν Ἀνύτων καὶ Μελίτων διωκόντων Σωκράτας. Πολλῶν αὐτολεγομένων φιλελευθέρων ὅλων τῶν ἀποχρώσεων, μισούντων Βασιλεῖς πλουσίους, εὐγενεῖς, καὶ ἄλλους ἄλλως-πως εὐτυχοῦντας, ἢ νομιζομένους εὐτυχεῖς.

Ὁ φθόνος σκοτίζει τὴν ψυχὴν τοῦ φθονεροῦ σὲ τρόπον, ὥστε νὰ μὴν τὸν ἀφίνη νὰ βλέπῃ ὅτι, ἡ εὐτυχία καὶ ἡ δυστυχία τοῦ πλησίον του, ἐνεργοῦν ἀπάνου του, κάθε μία κατὰ τὸ εἶδος της, ὡς ἤθελε τοῦ γένει καὶ στὸ πλησίασμα τῆς ζέστης ἢ τοῦ ψύχους. —

Ἀλλὰ ὁ φθονερός εἶναι φεῖδι ἀνόητο. Τὸ καλὸ τοῦ γειτόνου του τὸν πικραίνει, καὶ τὸν πικραίνει τόσο περισσότερο, ὅσο πλησιέστερός του εἶν ἐκεῖνος ποῦ τῷ χει. Ἡ ἐγκάρδιος ἀρχή του εἶναι, « παρὰ ὁ ἀδελφός μου, κάλλιο ὁ Διάολος. »

95^{ος}. Ὁ Πρόωρος Ἐμφρων

Συνήθως τὸ γεροντόπαιδο τοῦτο κάνει καὶ bon ton εἰς τὸν ἑαυτόντου τὸ νὰ γεροντίζῃ. Καὶ γεροντίζει τότε μ' ἐπίδειξιν, ἐπειδὴ τὸ γερόντισμάτου τὸ νομίζει προτέρημα.

Σκεφτικὸς καὶ προφυλαχτικὸς, ξεχωρίζεται ἀνάμεσα στοὺς συνομόλικούςτου διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἀγγελικῆς ἐκείνης ἀγνότητος ὅπου ἀγλαΐζει τὸν νεανικὸν χαραχτῆρα· καὶ ἓνα εἶδος ἀλληλοψυχρότητος τὸν χωρίζει ἀπὸ αὐτοὺς· ἓνα εἶδος ἀλληλαντιπαθείας τὸν ἀπομακρύνει.

Δὲν ἀνοίγεται στὲς ἐντύπώσειςτου· ἀλλὰ περισκεφτόμενος καὶ προφυλαττόμενος μονάζει· καὶ εἶναι τέρας ὅπου βάνει σὲ ὑποψίαν διὰ τὸ ποιόντου, καὶ δὲν ὑπόσχεται καλὸν πολίτην εἰς τὴν κοινωνίαν.

Ἀνδρονόμενος καὶ προχωρῶν εἰς τὴν ἡλικίαν, ὁ χαραχτῆραστοῦ θὰ τραχύνη· ἡ σωφροσύνητου θὰ γένη κρύος ὑπολογισμὸς, καὶ ἡ προφυλαχτικότης του δυσπιστία.

Ἐντοσούτω, τὸ γεροντόπαιδο τοῦτο ἔχει στὸν ἑαυτόντου κάτι τὶ ἀποκλειστικὸν, ἔχαρι, ποῦ ὠθεῖ καὶ ψυχραίνει. Ἡ παρὰ φύσιν περισκεφτικότης του εἶναι τεῖχος Δεσμοτηρίου, ποῦ κρατεῖ ἀποκλεισμένην τὴν ὑπαρξήντου μέσα στὰ στενόχωρα ὅρια τῆς ψυχῆςτου· κ' ἐνταυτῷ τὸν χωρίζει ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ἡ σωφροσύνη, ἡ προφυλαχτικότης, καὶ ὑποψία-

στικότης, ἔρχονται φυσικᾷ εἰς τὸν πολypeiron γέροντα. Ἀλλὰ στὸν νέον, ὁ παρὰ φύσιν τοῦτος πρόωρος χρωματισμὸς, εἶναι φαινόμενο ποῦ δείχνει ψυχὴν στερημένην ἀπὸ τρυφερὰ ἐλευθέρια αἰσθήματα.

Δύσκολο ἓνας τέτοιος νέος νὰ ἐμπνεύσῃ ποτὲ συμπάθεια σὲ μία νέα.

Δύσκολο, γεράζοντας, νὰ μὴν τελειώσῃ τοκογλύφος, ἢ μισάνθρωπος, ἢ κακοῦργος, ἢ ὅλα τοῦτα ἀντάμα.

Κάθε τι παρὰ φύσιν εἶναι τέρας. Καὶ ὁ γεροντόπαις εἶναι ἠθικὸν τέρας· εἶναι δυσάρεστος ἀναχρονισμὸς.

96ῃ. Ὁ Εὐθυμος Γέρων

Ὁ εὐθυμος γέρων ἔχει τοῦτο περίεργον ποῦ, φαίνεται ὅτι νὰ ἐγέρασε τὸ σῶμα του μόνον, καὶ τὸ πνεύμα του ὄχι. Ἀντίθετος τοῦ γεροντόπαιδος εἰς τὸν χαραχτήρα, τὸν ἀντιθετεῖ καὶ στὰ ἐπακόλουθα τῆς ἀνομοιότητος.

Τοῦτος εἶν' εὐπρόσδεχτος εἰς σὲ κάθε συντροφιά. Μὲ γερόντους ὁμοίους του, εἶναι ὁ ἀγαπητόστους συνάδελφος· μὲ νέους, ὁ καλοβλεμμένος ἀνὸματος. Σὲ τούτους μάλιστα τοὺς ὕστερους γένεται κέντρο· κατ' ἀντίθεσιν τοῦ γεροντόπαιδου, ποῦ μέσα στοὺς νέους τούτους συνομολικύς του γένεται ἀπόκεντρος.

Ἡ εὐθυμία, εὐχάριστη παντοῦ πάντοτε, εἶναι καὶ θελκτικώτερη στὸ πρόσωπο τοῦ γερόντου, ἐπειδὴ σπάνια σ' ἐκείνην τὴν ἡλικίαν, καὶ μᾶς παρουσιάζεται ὅταν τὸ τριαντάφυλλο μέσα στὸ χειμῶνα.

Ἔτσι, στήν εὐθυμία τοῦ γερόντου, αἰσθάνουμάσθε μίαν εὐχαρίστηση διαφορετική ἀπ' ὅ,τι στήν εὐθυμία τοῦ νέου. Ἡ παράξενήτου ἐκείνη εὐθυμία μᾶς σύρει, μᾶς σηκώνει σ' αὐτόν, καί μᾶς καλεῖ νᾶν τὸν ἀγαποῦμε.

97^{ος} Συχαντερὰ ἐλαττώματα.

Ἐχτὸς τῶν χαραχτήρων καλῶν ἢ κακῶν ὁποῦ χρωματίζουνε τὴν ψυχὴν, εἶναι καὶ κάποιες συχαντερές ἔξες εἰς τὲς ὁποῖες ὑπόκειται ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία, ἡ ἀνθρώπινη ἀτέλεια.

Εἶναι λ. χ. ἐκεῖνος ὁποῦ ἀπὸ μικρὸς ἐσυνήθησε νὰ τρώῃ τὰ νύχιατου, κ' ἐξακολουθεῖ ὡς καὶ γέροντας νᾶν τὰ τρώῃ!

Ἐκεῖνος ὁποῦ ξεφυλίζει τὴ μύτητου καὶ τρώει τὰ κουκούδια!

Ἐκεῖνος ὁποῦ ξγεῖ τὸ κεφάλιτου, καὶ ὡς κ' ἐκεῖθε βρῖσκει χάτι νὰ φάῃ!

Ἐκεῖνος ὁποῦ ξεδοντίζεται, καὶ θέλγεται στὴ μυρουδιά τοῦ ἐξαγομένου.

Ἀναγνώστη μου, μὴν ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόνσου ἀπὸ τὴ διήγησι ποῦ σοῦ κάνω. Τὴν ἀποστροφῆσου φύλαξετην διὰ τὴ θεωρία μᾶλλον τῶν συχαντερῶν ἐκείνων, πρὸς ἐπίπληξιν καὶ βελτίωσιν τῶν ἐνόχων.

Ἡ ἐλαττωματικὴς τοῦτες ἔξες, ἔχουνε μεγάλην ἀπωθητικὴν δύναμιν ἀπάνου στοὺς παρεστῶτας· ἐπειδὴ τίποτε ἀποστρεφτικώτερο ἀπὸ τὰ ναυτιαστικά. Καὶ ὁ

συχαντερός τοῦτος, καταντᾷ, δι' αὐτὸ τοῦτο, ναυτιώ-
δης καὶ ἀνυπόφερτος. —

Κάποια ἀπὸ τοῦτα εἶναι καὶ πατρογονικά. καὶ δυ-
σκόλως τότε ἐξαλείφονται ἀπὸ τὰ παιδάκια. Ὅπως δῆ-
ποτε, ἡ παρουσία τῶν συχαντερῶν τοῦτων, δίνει κακὴν
ιδέαν διὰ τὴν ἀγωγὴν τοῦ ὑποκειμένου.

Κοντᾷ σ' ἐκείνους τοὺς βαρέως καταδικάσιμους, εἶναι
καὶ ἄλλοι οἱ ὅποιοι, βέβαια, δὲν φταῖνε ἂν βρωμοῦν
τὰ χνῶτατους· ἀλλὰ, γνωρίζοντες τὸ ἀτύχημάτους,
φταῖνε ἂν παραπλησιάζουνε τοὺς συνομιλῶντας.

Δὲν φταῖνε μῆτ' ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ιδρώνουν τὰ
πόδια. Ἀλλὰ φταῖνε ἂν δὲν πλένονται ἄρκετᾷ, καὶ δὲν
ἀλλάζουν ἄρκετᾷ, ὥστε νὰ μὴν ἀποτροπιάζουν τοὺς
παρευρισχομένους μὲ τὴν πανοῦχλατους.

Ἄλλους πάλε, ἤθελ' εἶναι σκληρότης νὰν τοὺς ἐμ-
ποδίσωμε νὰ ἐνασμενίζονται στὴν σκορδοφα-
γίαν· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ νὰ ἔχουν εὐσπλαγχνίαν διὰ
τοὺς πλησίοντους, καὶ διὰ ἡμέρες ἔπειτα νὰ γένον-
ται ἄφανοι.

Ἡ καλὴ ἀνατροφὴ, καὶ ἡ σύχναση καλῆς συνανα-
στροφῆς, μᾶς δείχνουν' τὸν τρόπον τῆς ἀποφυγῆς,
ἢ τοῦλάχιστον τῆς μετριάσεως τῶν ἀτόπων τούτων.

98ος Ὁ Ἄνθρωπος

Ὁ ἄνθρωπος, ἡ δειλός, εἶναι ἠθικὸς εὐνοῦχος, ἐ-
πειδὴ εὐνοῦχος κατὰ τὸ θάρρος, καὶ ἄξιος συνάδελ-
φος τοῦ σωματικοῦ εὐνούχου. Ἡ δὲ πνευματικὴ ἐλ-

λειψη ἀνδρότητας, ἀξίζει τὴν σωματικὴν ἀδελφότητος.

Εἶναι δὲ ἡ ἀνανδρία μία ἀπὸ τὰς μεγάλητερες ἀτιμασίαις διὰ ἓναν ἄνδρα· ἐπειδὴ τὸν ξεκάνει ἀπὸ ἄνδρα, καὶ τὸν καταβιβάζει ἀπὸ τὸν ἀνδρικὸν χαραχτῆρα, χωρὶς νὰν τόνε σταματᾷ οὐδὲ χάιν εἰς τὸν γυναικεῖον, ἀλλὰ τόνε βάνει ἀκόμη παρακάτου, ὥστε καὶ ἡ γυναικες ἢ ἴδιες νὰν τὸν θεωροῦν ὡς εὐκαταφρόνητον.

Φοβεριζόμενος, φεύγει, κλειέται καὶ ὅσο κλειέται, τόσο φοβεῖται. Ἐχει τότε χρεῖαν ἀπὸ συνδρομῆν συγγενῶν καὶ φίλων μὲ τὸ μέσον τῶν ὁποίων ἐλπίζει νὰ ῥυθωθῇ νὰ λυτρώσῃ . . . ἀπὸ τὸν πιθανόν, ἢ καὶ ἰδανικὸν κίνδυνον.

Φέρνει τὴ δειλίαν καὶ ἀπέναντι τῶν λεγομένων στοιχείων. Φοβεῖται τὸν αἶρα, τὴ βροχὴν τὸ κρύο, μὴν τόνε βλάψουνε καὶ ἄρρωσθήσῃ. Καὶ ὅταν ἄρρωστος, φοβεῖται μὴν ὁ ἰατρὸς τοῦ κρύβει τὸ μέγεθος τῆς ἀρρώστιας, καὶ τὸν κίνδυνόν του.

Στὴ θάλασσα φοβεῖται τὰ κύματα· στὴ στερεά, τὰ ἐνδεχόμενα τοῦ σιδηρόδρομου. Καὶ ἂν τόνε σύρουνε στὴ μάχη, σὲ κάθε σφύριγμα σφαίρας, σκύφτει τὸ κεφάλι του.

Μηνυόμενος εἰς τὰ Δικαστήρια, τρέμει. Τὸ δίκητοτον δὲν τὸν ἐνθαρρύνει διόλου, ἀλλὰ ὅλος ἐντρομος προστρέχει ταυτοχρόνως εἰς δικαστὰς καὶ ἀντιδίκους, ταπεινώνεται, παρακαλεῖ διὰ συμβίβασες ζητεῖ συμπάθια, κλ.

Ὁ τοιοῦτος ὅμως, εὐρισκόμενος εἰς θέσσην ἀπρόσιτην εἰς τοὺς ἄλλους, δικαστῆς, εἰσαγγελεὺς, ἢ ἄλλο τέτοιο, γένεται ὄλο-μὲ-μίας ἀγέροχος, τολμηρὸς, αὐθάδης, καὶ μεταχειρίζεται κακᾶ τοὺς πολίτας. Ὅντας ἐκεῖνες ἢ μόνες εὐκαιρίες εἰς τὰς ὁποῖες ἤμπορεῖ καὶ αὐτὸς ἐν ἀσφαλείᾳ νὰ βάλῃ ἀπάνουτου ἀνδρὸς χαρα-

χτῆρα, νὰ γνωρίσῃ κ' ἐκεῖνος τί ἐστὶ θάρρος. Εἶναι δὲ ἡ Ἐξουσία ὁ λίδιος ἐκεῖνος λίθος, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἡ δειλία τρέπεται εἰς ἀγεροχίαν, καὶ δείχνει τὴ συγγένεια τῶν δύο τούτων.

Ὁ δειλὸς εἶναι πάντα ταπεινὸς δοῦλος τοῦ δυνατοῦ, καὶ ἀγέροχος ἀφέντης τοῦ ἀδυνατοῦ. Εἶναι πρόσωπον ἀνάξιο τῆς προσοχῆς μας. Ἡ φύση ἐλησμόνησε νὰ βάλλῃ στὴν πλάση του τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ ἀνδρὸς, τὸ θάρρος. Ἔτσι, ὁ ἀνάνδρος εἶναι πνεύματικὸς εὐνοῦχος.

99ος Ὁ Μερολήπτης Δικαστῆς

Χαραχτῆρας-Εἰκόνα

Ἄς τὸν ὑποθέσωμε καὶ Πρόεδρον τῶν Δικαστηρίων, Ἄς τοῦ δώσωμε καὶ ὑπόδικον μηνυόμενον διὰ ἔν τιμον κακουργήματα, ὁποῖον τοῦ θρησκευτικοῦ καινοτόμου.

Ἡ θέσῃ τότε τοῦ ὑποδίκου ἐξυπνᾷ τὴ ζήλεια τοῦ δικαστῆ, ἂν τοῦτος στενόψυχος καὶ μικροπρεπῆς ἄνθρωπος. Καὶ ἰδοὺ ὁ Δικαστῆς τοῦτος, λησμονῶντας τὸν δικαστικόν του χαραχτῆρα, γένεται κρυφὸς ἀντίδικος τοῦ ὑποδίκου του.

Γνωρίζει ὅτι στὴ συζήτηση ποῦ θὰ γένῃ, μέγιστον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν κοινωνίαν θὰν ἦναι ἡ συζήτηση αὐτὴ στὸν ἐαυτόντης, ἢ τύχη τοῦ μηνυομένου, καὶ τὸ

ἠθικὸν ἀποτέλεσμα εἰς τὰ πνεύματα· ποδοστάσι ὅλο τοῦτο τοῦ ὑποδίκουτου καὶ ἀντιζηλούτου!

Προημερῶν ὅθεν ἀποφασίζει νὰ μηδενίσῃ ὅλο τοῦτο τὸ γόητρον, παρασταίνοντας τὸν ὑποδικόντου ὡς κοινὸν ἐγκληματίαν, καὶ καταβιβάζοντας τὴν ὑπόθεσιν εἰς κοινὴν μίαν.

Μὲ τὸν σκοπὸν τοῦτον, σχεδιάζει μέσα στὴν ψυχῆ-του·^{1ον} Ἐν στιγμῇ συζητήσεως, νὰ ἐχθέσῃ τὸν ἀντίζη-λόντου ὑπόδικον εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ παρευρισκο-μένου πλήθους. ^{2ον} Νὰν τοῦ ἀρνηθῇ αὐτοῦπεράσπισιν, γνωρίζοντάστον ἐτοιμασμένον νὰ υπερασπίσῃ, ὅχι τὸν ἑαυτόντου, ἀλλὰ τὰς ἀρχάστου. Ἐμὶλεῖ ὅθεν προλα-βόντως μὲ δικηγόρον, τοῦ ὁποίου διορίζει τὴν ὑπε-ράσπισιν τοῦ ὑποδίκου.

Ἄλλ' ὡς νὰ μὴν ἐδικοῦσε μῆτε τόσο, ἀκούεται καὶ μὲ τὸν Εἰσαγγελέα, ὅστις, λεχθῆτω ἐν παρόδῳ, «ὠ-ρητόστε πέλεται, παράρρητός τ' ἐπέεσι,» ὅπως καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς κάμῃ καὶ αὐτὸς τὸ κατὰ-δύναμιν, κακουχίζοντας καὶ θεατρίζοντας τὸν μισητὸν ὑπόδικον.

Προετοιμασμένα ἔτσι ὅλα, τὴν ἡμέρα τῆς συζητή-σεως, ὁ δυστυχὴς ὑπόδικος, ἀνίδεος τῶν μηχανισμά-των τοῦ μηδενιστοῦ Προέδρου, ἔμπαίνει ξέθαρρος μέσα στὸ χειμερινὸ παλάτι τοῦ Τσάρου. (1)

Ἡ αἰθουσα στιβασμένη χυδαίους. Ὁ Πρόεδρος ἀρ-χίζει τὴν προσχεδιασμένην του παράστασιν. Καθυπο-βάλλει τὸν ὑπόδικόντου εἰς μίαν αὐστηρὴν αὐθαίρετην ἐξέτασιν τῶν θρησκευτικῶν του δοξασιῶν καὶ πεποι-θήσεων· ὡς, ἂν πιστεύῃ τῇ Θεότητι τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἄλλα ὅμοια, ὅπως ἄσχετα μὲ τὴν μὴνυσιν· Φέροντα

(1) Ἐνθυμήτου ἀπόπειραν κατὰ Ἀλεξάνδρου 2ου

ὁμως εἰς τὸν ἐπίβουλον σκοπὸν τοῦ νὰ τὸν ἐχθέσῃ
μὲ τὸν ὄχλον.

Ἐπειτ' ἀπὸ τοῦτο, ὁ Εἰσαγγελεὺς, φτιασμένος
ἀπὸ τὸν Πρόεδρο, πέφτει ἀπάνου στὸν δυστυχῇ ὑπό-
δικον ἄν ἀπάνου σὲ θυμα, μὲ βάναντες ἄβρισιές, καὶ
μὲ χυδαῖα περιπαίγματα. Ὁ πρόεδρος εὐχαριστεῖται
καὶ σιωπᾷ.

Τελειωμένες ἢ ἐξύβριες τοῦ Εἰσαγγελέως, σηκό-
νεται ὁ ὑπόδικος· καὶ ἰδοὺ ὁ Πρόεδρος πρὶν τὸν ἀ-
φήσῃ ν' ἀνοίξῃ στόμα, μὲ φοβεριστικὸν τρόπον τὸν
ἐπιπλήττει, παραγγέλοντάςτου νὰ μὴν παρεχτραπῇ
εἰς ὕβρεις, κατὰ τὸ συνηθισμένον του!

Ὁ ὑπόδικος σιωπᾷ εἰς τὴν προσβολὴν ὁποῦ τοῦ
κάμνει ὁ Πρόεδρος, καὶ ἀρχίζει τὴν ἀπολογίαντου,
δηλώνοντας ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τοὺς ἐμ-
παιγμοὺς καὶ ὕβρεις ὁποῦ τοῦ ἔκαμε ὁ Κ^{ος} Εἰσαγγε-
λέας. Ἀλλὰ ὁ Πρόεδρος προσποιεῖται ὅτι ταραττεται,
καὶ ἔτοιμος νὰ φυλακίσῃ τὸν ἀντιζηλόντου ὑπόδικον,
τὸν ὑποχρεώνει νὰ ζητήσῃ ἐπανηλημένως συμπάθειο
εἰς τὸν Εἰσαγγελέα, ὅστις δὲν τὸ ἀπαιτεῖ.

Ἀρχίζει ἀκολούθως ὁ ὑπόδικος τὴν γραφτὴν ὑπε-
ράσπισιν τῶν ἀρχῶντον· κ' εὐθὺς ὁ Πρόεδρος τὸν
διατάττει νὰ παύσῃ, καὶ ν' ἀρχίσῃ παρακάτουθε τὴν ἀ-
νάγνωσιν ! ! ! . . . Ὁ ὑπόδικος ὑπακούει τὴν ἀκα-
ταλόγιστην διαταγὴν, καὶ ἀρχίζει παρακάτουθε ! ! ! . .

Ἀλλ' ὁ Πρόεδρος εὐθὺς πάλιν τὸν σταματᾷ,

« Τὶ θέλεις νὰ εἰπῇς μὲ αὐτὴν τὴν λέξην ; »

Ὅ,τι λέγει ἡ λέξην, Κ. Πρόεδρε, τίποτε περισσότερο.

« Καλᾷ, ἐμπρὸς. »

Ὁ ὑπόδικος ἔξαναρχίζει, καὶ ὁ Πρόεδρος εὐθὺς πάλιν
τὸν σταματᾷ.

« Τὶ ἐννοεῖς μὲ αὐτὴν τὴν ἄλλην λέξην ; »

Τὸ νόημα ποῦ τῆς δίνουν τὰ λεξικά, Κ. πρόεδρε, ἔχει ἄλλο.

« Καλᾶ, ἐμπρὸς. »

Ὁ ὑπόδικος ματαξαναρχίζει, κ' εὐθὺς πάλιν ὁ Πρόεδρος τοῦ ματακλεῖ τὸ στόμα· καὶ ἐξακολουθεῖ τὸ σύστημα τοῦτο τῆς ἀποστομώσεως ἀπὸ βῆμα σὲ βῆμα, καὶ πνιχτικὰ τόσο, ὥστε ὁ ὑπόδικος ἀναγκάζεται νὰ δηλώσῃ ὅτι μ' ἐκεῖνον τὸν τρόπο δὲν ἤμπορεῖ νὰ προχωρήσῃ, καὶ παραιτεῖται τῆς ὑπερασπίσεως.

Ὁ Πρόεδρος, ἀντὶ νὰ προσβληθῇ εἰς τὴν δήλωση, ἀντὶ νὰ δυσανεστηθῇ τοῦλάχιστον, δέχεται μ' ἐπιδεικτικὴν εὐχαρίστησιν τὴν δήλωση τοῦ καταβεβλημένου ὑποδίκουτου, καὶ νεύει τοῦ προετοιμασμένουτου δικηγόρου, νὰ σηκωθῇ νὰ κάμῃ τὴν ἐπιβαλλόμενην εἰς τὸν ὑπόδικον ὑπεράσπισιν !

Τέτοιος ὁ μερολήπτης δικαστής ! Χειροτονημένος ἱερεὺς τῆς Δικαιοσύνης, τὴν δολοφονεῖ ἐπάνω εἰς τὸν Βωμόντης ! . . . αἷσχος καὶ ἀτιμία στὸ προσωπότου.(1)

(1) Διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἀκρίβειαν τοῦ χαρακτήρος τούτου, ἀναφέρομαι εἰς τοὺς καλλιτέχνας Κους Δραγούμη καὶ Γκολφινόπουλον. Ὡς ἀκόμη στὸν Κον Βαλσαμάκη Δικηγόρον.

400^{ος} Ὁ Ποιητής

καὶ

Ὁ ποιητής ἔχει στή φαντασίατου κόσμον ἰδιαίτερον ἐδικόντου μέσα στὸν ὅποιον ὑπάρχει.

Ζῇ στὸν αἰθέρα τῆς φαντασίαςτου μακρὰν ἀπὸ τὰ γῆινα, τὰ ὁπῶα μόνον ἀπανθίζει, μεταχειριζόμενος τὸ ἀπάνθισμα ἐκεῖνο ὡς ὕλην πλάσμεν.

Ὁ ποιητής ζῇ στὰ ὕψη, καὶ θρέφει τὸ πνεύματου μὲ ἀμβροσίαν καὶ νέχταρ.

Ἄν ἐπικός, — βόσκει αἰωνίως τὴ διάνοιάτου μέσα στὰ ἥρωϊκὰ γεγονότα Μυθολογίας καὶ Ἱστορίας. Τὰ θαυμάσια κατορθώματα τῶν ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, εἶναι ἡ παντοτινὴ θροφή τοῦ πνεύματόςτου. Τὰ σπουδάζει, τὰ θαυμάζει, τὰ ἐρωτεύεται. Ἡ φαντασίατου τότε, γεμάτη, καὶ ἐγκυα ἡρωϊκῶν αἰσθημάτων, γεννᾷ ποιήματα περὶ Τρωϊκοῦ Πολέμου· περὶ ἐλευθερώσεως Ἱεροσολύμων· περὶ Μάνυτας Ὀρλάνδου· περὶ Κολάσεως, Καθαρτηρίου Πυρὸς, Παραδείσου· κλ. κλ.

Ἄν δραματικός, — στὲς ἴδιες ἀποθήκες τῆς Ἱστορίας καὶ Μυθολογίας ζητεῖ σκηνές τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς, ὅσες ἐχπληχτικώτερες, ἢ διὰ τὸ φρικῶδες τῶν τολμημάτων, ἢ διὰ τὸ μεγαλεῖον αὐταπαρνήτων ἀρετῶν· καὶ, τραγωδοποιῶντας τὴν ψυχὴντου, πλάθει τραγωδίες. Ἄν δὲ μᾶλλον Δημόκριτος, σταματᾷ τὴν προσοχὴντου εἰς τὰ ἡμερίσια γελοῖα τῆς κοινωνίας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ζωηρὰ ἐντυπωνόμενο τὸ πνεύματου, γεννᾷ

χωμωδίες, εἰς τὰς ὁποῖας τὰ στραβὰ τῆς κοινωνίας παρασταίνονται στὴν ἐλεεινότητάτους.

Ἄν σατυρικός, — ὁ νοῦς του εἶναι θύλακας χειρουργικῶν ἐργαλείων. Ἄλλα κόβουने, καὶ ἄλλα τρυποῦνε· ἄλλα σκίζουने, καὶ ἄλλα ξεσκλοῦνε. Ὅταν συγκαταβαίνοντας χαϊδεύῃ, χαϊδεύει μὲ τὰ νύχια του· καὶ εἶναι τούτῃ ἡ μόνη συγκατάβαση ποῦ ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ.

Ἐχει μεγάλην δύναμην εἰς τὸν ἑαυτόν του. Μεγάλην ἡμπόρεσιν μέσα στὴν κοινωνία. Ἀκολούθως, στέκει στὸ χέρι του, στιγματίζοντας τὰ στραβὰ νὰ γένῃ ὁ εὐεργέτης τῆς κοινωνίας, ἢ ἐξεναντίας μεταχειριζόμενος τὴν ἱκανότητά του ἄλλως-πως, νὰ γένῃ ἡ μάλιστα.

Ἄν λυρικός, — Θιασεύει μέσα στὸν αἰθέρα τῆς φαντασίας του· καὶ γεμάτος ἀπὸ τὸ αἶσθημα ποῦ τὸν κυριεύει, τὸ σωματώνει τὸ αἶσθημά του, ἐκφράζοντάς το μὲ ἐκφρασες θερμῆς, μὲ ζωηρὰ πετάματα τῆς φαντασίας του, πότε μὲν ἐρωτικά, πότε βακχικά, πολεμικά, καὶ ἄλλα. Ὁ λυρικός ποιητὴς ὄντας ὁ ποιητικώτερος ὅλων.

Τέτοιος εἶναι ὁ ποιητὴς. Εἶναι ὑπαρξὴ ἀμβροσία. Εἶναι διερμηνεὺς τῶν Θεῶν. Εἶναι ἀοιδὸς πλάσμενος συνήθως διὰ νὰ εὐχαριστῇ, καὶ κάποτε νὰ δυσареστῇ τοὺς ἄλλους. Ἀφροντῇ διὰ τὰς ὑπόθεσές του, καὶ θελγόμενος εἰς τὰς πλάνες τῆς φαντασίας του.

Ἀλλὰ, ὁ ἄνθρωπος τοῦτος, ἀφαιρούμενος τοιουτοτρόπως ἀπὸ τὸν θετικὸν πραγματικὸν κόσμον, κατασταίνεται ξένος τοῦ κόσμου τούτου. Καί, στὲς ἀεροβασίες του, συνήθως γένεται καὶ παράξενος διὰ τὴν ἀεροβατικὴν του συμπεριφορὰν, κ' ἐπιζήμιος εἰς τὸν ἑαυτόν του.

Νέοι, θαυμάσετέ τον ἂν θέλετε, ἀλλὰ μὴν τὸν μιμηθῇτε.

Υ. Γ. Ἐλησμονήτουνε τὸ καλῆτερο. Ἄν ποτὲ σᾶς

δώση τὰ ποιήματάτου, ζητῶντας νὰν τὰ διαβάσετε καὶ νὰν τοῦ 'πεῖτε τὴ γνώμησας, — Μὴ γιὰ τὸ Θεῖο γε-
λασθεῖτε καὶ τοῦ τὴν εἰπεῖτε! ἐπειδὴ τὸν χάνετ' ἐχθρόσας
ἄσπονδον. Τὸ ὅσον πρέπει νὰν τοῦ 'πεῖτε εἶναι, θαυμα-
σμοὺς καὶ ἐγκώμια. Ἐπειδὴ ἐκεῖνο σᾶς ἐζήτησε.

401^{ος} ·Ο· Μακρήγορος

ἽΟ μακρήγορος διαφέρει κάπως ἀπὸ τὸν πολυλογᾶ.
ἽΟ πολυλογᾶς πολυλογεῖ ἀπάνου σ' ὅλα τὰ πράμματα,
καὶ δὲν παύει ποτὲ 'μιλῶντας, ἥ καὶ φλυαρῶντας.

ἽΟ μακρήγορος σοῦ χάνει μία μόνη κουβέντα, ἀλλὰ
ἔως ἀπὸ τὴν ἀρχὴ σοῦ δίνει νὰ ἐννοήσης ὅτι ἡ κου-
βέντατου θὰ λάβῃ μεγάλες διάσταςες. Στὴν διεξαγω-
γὴντης, ἀμελεῖ καὶ τὰ συμφέροντάτου, καὶ τὰ χρέητου.

Τοῦ κάκου οἱ ἄνθρωποι ποῦ τότε δουλεύουνε ἔρ-
χονται καὶ τοῦ λένε πῶς ἐτελειώσανε τὴ δουλειά, καὶ
τώρα τι ἄλλο νὰ κάμουνε· αὐτὸς δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἀφήσῃ
τὴν ὁμιλίατου. « Τώρα Προσμεῖνετε κ' ἔρ-
χομαι. » κ' ἐξακολουθεῖ τὴν ὁμιλία.

Τοῦ κάκου τὸν 'ξανακράζουμε στὸ Τραπεζί, ὅπου
τὸν προσμένουνε· ὁ μακρήγορος δὲν κινεῖται. Καὶ σὲ
βαστάει καρφομένον ἐκεῖ ἐμπρόςτου μὲ τὴν ἀτελεύ-
τητη χαλιμάτου, καθὼς ἤθελε σὲ βαστάξει ἀστυνο-
μικὸς κλητῆρας δυνάμει τοῦ Νόμου

Σὺ δὲ ὅταν τὸ ψυχικόσου γεμίσῃ τόσο κουβέντα ποῦ
νὰ μὴ 'μπορῇ ἄλλο, τὸ μόνο μέσο ἀπαλλαγῆς ὁποῦ

σοῦ μένει εἶναι, νὰ κᾶμης νὰ σοῦ ἔλθῃ λειποθυμία· ἀ-
ληθινή, ἢ ψεύτικη, ἀδιάφορο.

Ἄν προφασιζόμενος ὑπόθεσίν σου τοῦ ζητήσης νὰ
παύσῃ, τὸν πνίγεις· ἐπειδὴ τὸν παύεις μέσα στὸ κα-
λήτερο· ἐπειδὴ ὁ μακρήγορος, διαρκούσης τῆς ὁμιλί-
ας του, βρίσκεται πάντα μέσα στὸ καλήτερο.
Οὔτε πάλε νὰ ἐλπίσης σημοτινὸ τὸ τέλος της, ἐπειδὴ
ἡ κουθέντα τοῦ μακρήγορου δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸ ἄ-
πειρον, παρὰ καθ' ὅσον τούτῃ ἔλαβε ἀρχὴν.

Συνήθως ὁ μακρήγορος λέγει ὅσα χρειάζόμενα, καὶ
ὅσα ἀχρείαστα, ὅσα ἐνδιαφέροντα, καὶ ὅσα ἀδιάφορα·
ὅσα εὐσχημα, καὶ ὅσα ἄσχημα· ἀδιακρίτως ὅλα, χω-
ρὶς ἐκλογὴν, χωρὶς μέτρο· καὶ μᾶς γένεται βαρετὸς
καὶ ἀνυπόφορος.

Ὁ τοιοῦτος δίνοντας ὅλην του τὴν ψυχὴν σ' ἐκεῖνα
παῦ αὐτὸς λέγει, ἀδιαφορεῖ καὶ δὲν προσέχει σ' ἐκεῖνα
ποῦ λέν' οἱ ἄλλοι, ἂν ἀφήσῃ τοὺς ἄλλους νὰ 'μιλή-
σουνε. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι τὸν πληρώνουνε μὲ τὰ
ἴδιο νόμισμα.

102ος Ὁ Ἀιγόλογος

Ὁ λογοφιλάργυρος τοῦτος ὁμιλεῖ, ἐπειδὴ δὲν εἶναι
ἄφωνος. Μὰ λέει μόνον ὅσα εἶναι ἄφευκτη χρεία νὰ
'ποθοῦνε· καὶ τὰ λέει μὲ τηλεγραφικὴν συντομίαν.

Ἄν δὲν τὸν ἀκουσες καλᾶ, καὶ τὸν ἐρωτήσης τι εἶπε, —
— Μουρμουρίζει τῇ δυσαρέσκειά του, καὶ σοῦ τὸ 'ξα-
ναλέει, μὰ σχεδὸν θυμωμένος. Ἐπειδὴ, νὰν τὸν ὑπο-

χρεώσης νὰ εἰπῇ δυὸ φορές τὰ ἴδια λόγια ποῦ σοῦπε, εἶναι ἴσα νὰν τὸν ὑποχρεώσης νὰ πληρώσῃ δύο φορές τὸ πρᾶμμα ποῦ ἀγόρασε.

Σ' ἀκούει μ' εὐχαρίστηση νὰν τοῦ ἔμιλῃς ὅσο θέλεις· μὰ μὴν τοῦ γυρέψῃς συχνές ἀποκρίσεις. Τῇ γνώμητου διὰ τὰ λεγόμενάσου, φθάνεισιν νὰν τὴν καταλάβῃς ἀπὸ τὴν ἔκφραση τοῦ προσώπουτου, ἀπὸ τὰ καταφατικά, ἢ ἀποφατικά σημεῖατου, ἀπὸ τὸ εὐμενές, ἢ δυσμενές μειδιάματου, καὶ κάποτε καὶ ἀπὸ τὸ μουρμούρισμα τῶν χειλέωντου· ἐπειδὴ ὁ σχηματισμὸς τῆς φωνῆς τοῦ στιχίζει.

Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι,

Συμβαίνει, ὁ πολυλογὰς νὰ εἶναι νουνεχῆς, καὶ ὁ ἑλιγλόγος νὰ ᾔηται ἀνόητος. Τὸ ἐναντίον ὅμως εἶναι τὸ συνηθέστερον, καὶ τὸ λογικώτερον.

Ἄν δὲ, εἰς ἐνδεχόμενες συνέντευξέςτους οἱ δύο τοῦτοι ἀντίθετοι χαραχτῆρες, ἐπέρναν' ἀμοιβαίως παράδειγμα καὶ μάθημα ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον· ἂν ἐπροσπαθοῦσαν καθένας τους νὰ μιμηθῇ τὸν ἀντίθετόν του, ἤθελε ἀμοιβωφελοῦνται καὶ οἱ δύο τοῦτοι, καὶ δὲν ἤθελε δυσαρεστοῦνε τοὺς ἄλλους, μὲ τὸ παράτροπον καθένας ἐλλάττωμάτου.

403^{ος} Ὁ Περιέργος

Μὲ περισσότερο δίκαιο ὁ Μεταστάσιος ἤθελε εἰπεῖ τὴν περιέργεια μητέρα τῆς μαθήσεως, καὶ ὅχι τὸν

θαυμασμόν· (1) ἀλλὰ, ἐννοεῖται, τὴν ἀξιότιμην περιέργειαν, τὴν θετομένην εἰς τὰ πράγματα μὲ σκοπὸν ἐντίμου ὠφελείας.

Εἶναι ὅμως καὶ ἡ ἐλαττωματικὴ περιέργεια. Τούτην ἤθελε τὴν εἰπεῖ κανεὶς παιδιάστικο ἐλάττωμα, ἀνκάποτε δὲν ἦχε καὶ σοβαρὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα.

Ὁ κυριευόμενος ἀπὸ τὸ ἐλάττωμα τοῦτο, δὲν εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦτου, καὶ σπρώχνεται ἀπὸ ἀκαταμάχητην ὥθησιν νὰ γνωρίσῃ τὰ μὴ ἐπιτρεπόμενα.

Τοῦ ἐμπιστεύεσαι μία δέσμη; ἓνα τί κλεισμένο καὶ σφραγισμένο; Ζουρλένεται νὰ μάθῃ τί εἶναι μέσα. Τὸ μαλάζει ἀπ' ἑξῶθε, τὸ ψαχαλεύει μὲ τὰ δάχτυλάτου, τὸ κυττάζει, τὸ ἔσταζει, προσπαθεῖ νὰ μαντέψῃ . . . καὶ ὅσο τὸ ψαχαλεύει καὶ τὸ μαλάζει, τόσο γένεται διακαέστερος ὁ πόθοςτου διὰ νὰ ἰδῇ, νὰ γνωρίσῃ, νὰ μάθῃ τί τὸ περιεχόμενο. Εἶσαι δὲ πολὺ τυχερὸς ἂν ἤμπορέσῃ ν' ἀνθέξῃ στὴν ὥθησιν τῆς ἐπιθυμίαςτου, καὶ νὰ μὴ σοῦ τὸ ἀνοίξῃ.

Ἦλθε σήμερα ἓνας ξένος εἰς τὸ σπῆτι τοῦ γειτόνου. « Ποιὸς νᾶν' ἐκεῖνος ὁ ξένος; Καὶ ποῦθεν ἔρχεται; Καὶ διατὶ ἐπῆγ' ἐκεῖ; Καὶ τί νὰ θέλῃ; Ἀπὸ τὴν ὑπηρετριάτους ἤμποροῦμε νὰ μάθωμε. Νὰ βάλωμε τὴν δίκημας νὰν τὴν ἔσταξῃ. »

Ἄν ὁ περιέργος εὐρίσκεται σὲ ξενοδοχεῖο, κυτάζει ἀπὸ τὴν κλειδονότρυπα νὰ ἰδῇ ποῖος εἶναι στὴν κοντακιανὴ κάμαρα, καὶ τί κάνει· καὶ στέκει μὲ τ' αὐτιά τεντομένα ν' ἀκούσῃ τί λένε.

(1) La meraviglia
Dell' Ignoranza é figlia,
E madre del saper.

Metastasio, Temistocle.

Θέλει νὰ ἔξερη τί τρώει ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα· καὶ τοὺς ἀκολουθεῖ στὴν ἀγορὰ, καὶ κυττάζει νὰ ἰδῇ τί ψωνίζου· καὶ ἂν κάνουνε σύβαση, ἢ ἂν δίνουνε ὅσο τοὺς γυρέψου· καὶ ἂν πέρνουν' ἀπὸ τὸ ἀκριβώτερο ἢ ἀπὸ τὸ φθηνώτερο· ἂν τὸ πληρώνου· μὲ τὰ ἔτοιμα, ἢ ἂν τὸ πέρνουν' ἐν πίστει Σ' ὅλα τοῦτα προσέχει ὁ περίεργος, καὶ τὰ σημειώνει, καὶ βαστάει λογαριασμὸ.

Πηαίνει πάντα ζητῶντας νὰ μάθῃ τὲς δουλειῆς τοῦ καθενὸς· ἐνῶ αὐτὸς δὲν λέγει τὲς ἰδικέσ του.

Περιφέρεται καὶ ἔξετάζει τίνος μαγεριὸ καπνίζει, καὶ τίνος ὄχι· καὶ βαστάει λογαριασμὸ στὰ μαγεριά τοῦ καπνίζουνε, καὶ σ' ἐκεῖνα ποῦ δὲν καπνίζουνε.

Παρατηρεῖ τί φορεῖ ὁ καθένας· τί φορεῖ ἡ γυναῖκα του· τί φοροῦν τὰ παιδιά του. Τοῦ μετράει πόσα ἔσοδεύει, καὶ τὰ παραβάλλει μὲ τὰ ἔσοδά του· καὶ κρίνει, καὶ προλέγει τὸ τέλος του.

Ὁ μικροπρεπὴς τοῦτος περίεργος, γίνεται ἐνοχλητικὸς εἰς τοὺς ἄλλους ὅσους γνωρίζουν τὸν χαραχτῆρα του, καὶ ἐπιτηροῦνται ἀπὸ αὐτὸν. Εἶναι δὲ ἡθικῶς ἐλεεινὸς καὶ ἀξιοκαταφρόνητος.

104^{ος} Ὁ Ἀπερίεργος

Ὁ ἀπερίεργος, ἤθελε εἰπεῖτε εἶναι μάλλον ἑλλειψῇ χαραχτῆρος παρὰ χαραχτῆρας. Ὁ ἀπερίεργος εἶν' ἐκεῖνο ποῦ πρέπει νὰ ᾔηναι. Δὲν ἔχει τίποτε ἐξαιρετικόν. Τίποτε τὸ χαραχτηρίζον ἀξιοσημείωτον τὶ ὥστε

νά φερθῇ ὡς χαραχτῆρας. Ἀλλ' ἂν ὡς καὶ τοῦτος σπρώχνη τὴν ἀπεριέργειάντου ἔξω τῶν ὀρίων, τότε ἡ ἀπεριέργειάτου γένεται χαραχτῆρας. Ἔτσι, Εὐρέθηκε λ. χ. εἰς τὸ Λονδίνο τὰ 1856. καὶ δὲν ἔλαβε τὴν περιέργεια νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ τὴν μεγάλην ναυτικὴν ἐπιθεώρησιν ὅπου ἔκαμε ἡ Βασίλισσα! Ἐπέρασε ἀπὸ τὸ Παρίσι τὰ 1878, καὶ δὲν ἔλαβε τὴν περιέργεια νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ τὴν exposition universelle τῶν Παρισίων! Ἦτον εἰς τὰς Ἀθήνας τὰ 1884, καὶ δὲν ἐπῆγε νὰ ἰδῇ τὴν Ἐχθεση τῶν Ἀνθέων!

Τοῦτες εἶναι ἔλλειψες ὅπου δὲν ἡμποροῦν νὰ σχεπασθοῦνε μὲ τὸ « Δὲν εἶμαι περίεργος. »

Ὁ ἀπερίεργος τοῦτος ὁμοιάζει κάπως τὸν ἰδιότροπον, τὸν ἀφιλόκαλον, καὶ δίκαιη μομφὴ τοῦ γένεται ἀπὸ τοὺς παρισταμένους. Συχνᾶ χαλάει τὲς δουλιῆς του καὶ συχνώτερ' ἀκόμη δὲν κατορθώνει ἄλλες, ὅπου μὲ ῥιγώτερον ἀπεριέργειαν ἤθελ' ἴσως κατορθώσει. Ἐπειδὴ ὁ τοιοῦτος ἀμελεῖ συνήθως καὶ νὰ γνωρίζῃ ἀνθρώπους ὅπου στὸ τρέξιμο τῆς ζωῆς του ἡμποροῦνε νὰν τοῦ γίνουν ὠφέλῃμοι.

Ἀλλὰ ἡ βέβαιη, ἡ ἀναπόφευκτη ζημία ποῦ φυσικῶς τῷ λόγῳ τοῦ γένεται ἀμέσως, εἶναι ἡ ἀγνωσία πραγμάτων, καὶ ἀνθρώπων, καὶ περιστάσεων, τὰ ὅποια ὅλα ἀναπτύσσουν τὸν νοῦν, καὶ σχηματίζουν καὶ στολίζουν τὸν ἐξευγενισμένον ἄνθρωπον.

405^{ος} Ὁ Φιλύποφτος

Ὁ φιλύποφτος καταδιώκεται ἀπὸ τὰς ἰδανικὰς ὑποψιᾶς του, ὡς ὁ δολοφόνος ἀπὸ τοὺς πραγματικοὺς ἐλέγχους του. Πανικὸς φόβος ἀκατάπαυστα βασανίζει καὶ τοὺς δύο τούτους δυστυχεῖς Πυγμαλίονας !

Αἰωνίως τυραννούμενος ὁ φιλύποφτος ἀπὸ τὴν ὑποψία μήπως οἱ ἄλλοι μὲ τὰ λόγιατους ὑπαινίσσονται αὐτόν, ἢ μὴ μὲ τὰ γέλοιατους τὸν γελοῦν, ἢ μήπως τὸ κίνημα ἐκεῖνο ἤματι ἐκείνῃ ἐννοῶσε αὐτόν, πρέπει βέβαια νὰ ᾔναι δυστυχὴς ὁ δυστυχὴς τοῦτος.

Χάνει τὴν ἡσυχίαν καὶ εὐημερίαν του, ὑποφτευόμενος μὴν τὸν ἀπατοῦν εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῶν ὑποθέσεων του· μήπως οἱ λεγόμενοι φίλοι του δὲν εἶναι ἀληθινοὶ φίλοι του, καὶ μήπως οἱ ἐχθροὶ του τὸν ἐπιβουλεύονται.

Ὁ δυστυχὴς τοῦτος δὲν ἡμπορεῖ βέβαια νὰ ᾔναι ἀνοιχτόκαρδος. Ἐανᾶρχεται εἰς τοὺς φίλους του; Μὰ το φιλύποφτότου εἶναι ὠθηστικὸ στενοχωρεῖ τοὺς παρειρισκομένους, καὶ τοὺς ὑποχρεώνει, ἢ νὰ μετροῦν τὰ λόγιατους καὶ κινήματάτους πρὸς ἀποφυγὴν δυσχερεσιῶν, ἢ νὰ χάσουνε τὴν ὑπομονή, καὶ νὰν τὰ ἔξηλώσουνε μὲ αὐτόν.

Πραγματικῶς, ἔμπαίνει ὁ φιλύποφτος; ἢ καρδιὰς κλειοῦνε, τὰ πρόσωπα σοβαρόνουνται, ἢ φιλικὴ ἐγκάρδια συναναστροφὴ συγγενιάζει, καὶ καθένας ἀπὸ τοὺς

συντρόφους φυλάττεται μὴν ἡ καταιγίδα τῆς ὑποψίας·
ξεσπάσῃ ἀπάνουτου.

Ὅπου ὁ φιλύποφος, ἐκεῖ κίνδυνος, σκυθρωπότης,
κ' ἐνόχληση· ἐπειδὴ ὁ φιλύποφος φοβεῖται προσβολές
ἀπ' ὅλους· ἔτοιμος πάντα νὰ δεχθῇ ὡς προσβολές καὶ
τὰ πλέον ἀδιάφορα, καὶ τὰ πλέον ἀθῶα, ἂν ἡ ὑποψία
του τότε σκιάξῃ· καὶ νὰ ἀνταποδώσῃ δυσαρέσκειαν καὶ
πικρίαν εἰς τὰ θύματα τῆς ὑποψίαςτου.

Ἦθελε 'πεῖ κανεῖς ὅτι ὁ τοιοῦτος γνωρίζει στὸν ἐ-
ἑαυτόντου κάτι ἀξιόμεμφο, καὶ φοβεῖται μὴν οἱ ἄλ-
λοι τὸ ὑπαινίττονται. Ὡς ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει πληγωμένο
τὸ πόδιτου, καὶ φοβεῖται μὴν οἱ ἄλλοι τοῦ τὸ πα-
τήσουνε.

Ὁ τοιοῦτος φιλύποφος, ἔκανε καλᾶ νὰ φεύγῃ τὴν
κοινωνία· νὰ καταφεύγῃ σὲ σπήλαια· καὶ ἐκεῖ νὰ ζῇ
μνηστὸς Ἁγίος Ἐρημίτης· ἔστω καὶ ὑποφτευόμενος
μήπως ἀσχητεῖ τοῦ χάκου.

406^{ος} Ὁ Ζουρλὸς

Ὁ νοῦς τοῦ ζουρλοῦ θάνῃναι βέβαια Κόσμος ἀκο-
σμος, εἰς ἀκαταστασίαν καὶ σύγχισιν. Καὶ ὅμως, ἴσως
νὰ μὴν ῥῆναι ἀδύνατο νὰ λάβωμεν ἰδέαν ὅπως οὖν ἀ-
κριβῇ τῆς ψυχικῆςτου καταστάσεως, ἂν μὲν ὅλῃς προσέ-
ξωμεν σὲ κάτι τι ὅμοιον ὁποῦ συμβαίνει καὶ σ' ἐμᾶς
εἰς τὸν ὕπνον.

Εἰς τὸν ὕπνον, ἡ ψυχικήμας κατάστασις δὲν εἶ-

ναι σχεδὸν ποτὲ κατάστασι φρονήμου ἀνθρώπου. Ἡ ψυχὴμας τότε δὲν ἐνεργεῖ φρονήμως. Σκηνὲς ἀσύνδετες καὶ συγκεχυμένες· πράγματα ἀνομοιοειδῆ ἀλληλοδιαδεχόμενα· καὶ ἀσυνεπῶς καὶ ἀσυναρμόστως συμπλεκόμενα μεταξύτους· ἀλλαγές κοινωνικῆς θέσεως, καὶ κάποτε καὶ ἡλικίας· συνδυασμοὺς αἰσχροὺς καὶ ἀλλόκοτους· φαγητὰ ἀφύσικα, ναυτιαστικά, φρικώδη, καὶ ὅμως ἐπιμονὴ εἰς τὸ νὰν τὰ τρῶμε στανικῶς τῆς ναυτίας μας· κλ. κλ. Τέτοιες εἶναι ἡ σκηνὲς ὅπου ἡ ψυχὴμας μᾶς παρασταίνει στὸν ὕπνομας.

Ἰδέτε τώρα καὶ τὸν ζουρλόν. Ὁφθαλμοφανῶς καμμία τάξι στὲς ιδέεςτου. Σκηνὲς ἀσύνδετες καὶ συγκεχυμένες· πράγματα ἀνομοιοειδῆ ἀλληλοδιαδεχόμενα καὶ ἀσυνεπῶς καὶ ἀσυναρμόστως συμπλεκόμενα εἰς τὲς ὁμιλίεςτου. Φαντάζεται νὰ ᾔῃ ἀγορονόμος, νὰ ᾔῃ πλούσιος, νὰ ᾔῃ νέος· συχνᾶ τὸν βλέπουμε νὰ τρώῃ συχαντερά καὶ ἀποτροπαια Ὅλα ὅσα μᾶς παρασταίνει ἐμᾶς ὁ ὕπνος, τὰ βλέπουμε ἐν πράξει εἰς τὸν ζουρλόν.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ζουρλοῦ κοιμᾶται· καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ κοιμωμένου ζουρλένεται.

Ἀκόμη. Μετὰ τὴν θέαν τοιούτων ζουρλῶν ἐνυπνίων, ἔξυπνᾶμε δυσारेσστημένοι καὶ λυπούμενοι διὰ τὰ ἰδοθέντα, καὶ διὰ τὸ μέρος ὅπου ἔλαβε ἡ ψυχὴμας εἰς αὐτὰ, καὶ τὰ ὅποια ἀποτροπιαζόμεθα, καὶ πασχίζουμε νὰν τὰ λησμονοῦμε.

Παρομοίως καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ζουρλοῦ ἔξυπνάει καὶ αὐτὴ κάποτε εἰς φωτινὰ διαλείμματα· ἔξανάρχεται εἰς τὴν πρώτης ἐξυπνῆ κατάστασι· καὶ τότε βλέπουμε καὶ αὐτὸν νὰ λυπῇται διὰ τὰ ἀθελήτως πραχθέντατου, ἐν στιγμῇ κοιμήσεως τῆς ψυχῆςτου.

Ὁ ζουρλὸς, ἡ μᾶλλον ἡ ψυχὴτου, ὅταν δὲν ἔχη φω-

τινὰ διαλείμματα, ὑπνότητι ἀνεξυπνήτως, καὶ καταντᾷ ἐκείνη φυσικήτου κατάστασι. Ἐπειδὴ ἐκεῖνο ποῦ συμβαίνει σ' ἐμᾶς εἰς μόνον τὸν ὕπνομας, ἐσυνέβηκε μιὰ φορὰ γιὰ πάντα, εἰς τὸν ζουρλόν.

Ἔτσι, ἔμποροῦμε ἴσως νὰ θεωρήσωμε με κάποιαν βάσιν τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τοῦ ζουρλοῦ, ὁποῖαν γνωρίζουμε τὴν τοῦ φρονήμου κοιμωμένου. Ἡ ψυχὴ τοῦ ζουρλοῦ μὴν ὄντας εἰμὴ ψυχὴ ὑπνώτουσα, καὶ ἐνυπνιαζομένη.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ζουρλοῦ κοιμᾶται καὶ ὀνειρεύεται, ὡς καὶ ὅταν ὁ ζουρλὸς περπατεῖ στοὺς δρόμους· ἐπειδὴ ὁ ζουρλὸς εἶναι εἶδος ὑπνοβάτου.

107^{ος} Ὁ Περιαιτολόγος

Ὁ περιαιτολόγος εἶναι ἄλλος Νάρκισσος.

Γεμάτος καὶ τοῦτος ἀπὸ τὸν ἑαυτόντου, δὲν βλέπει ἄλλο ἐμπρόςτου παρὰ τὸν ἑαυτόντου, καὶ μόνον τὸν ἑαυτόντου. Μιλεῖ πάντα διὰ τὸν ἑαυτόντου· διὰ κάθε τι ποῦ νὰ ἀποβλέπη τὸν ἑαυτόντου· καὶ ὑποφέρει ἀνυπομόνως ὁμιλίαις εἰς τὰς ὁποῖας νὰ μὴ ἔμπαῖνη ὁ ἑαυτόςτου.

Ἔτσι, ὡς καὶ στὴν ἐδικήνσου ὁμιλίαν, πασχίζει πάντα νὰ ἔμπαζῃ τὸν ἑαυτόντου· καὶ τότες ἡ ὁμιλία-σου τὸν ἐνδιαφέρει, καὶ τὸν ἐνδιαφέρει τόσον, ὅσο μέρος ἔχει εἰς αὐτὴν ὁ ἑαυτόςτου. Ἀλλ' ἂν δὲν τοῦ δώ-σης τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἔμπασῃ στὴν ὁμιλίαν σου καὶ τὸν ἑαυτόντου, τότε, κάμε γρήγορα νὰ τελειώσης· ἐπειδὴ ὁ περιαιτολόγος σύντροφόςσου στενοχωρεῖται.

Ὅταν δὲν ἔχῃ νὰ εἰπῇ τίποτε νέον διὰ τὸν ἑαυτόν-
του, ματαλῆει καὶ τὰ ἔξαναειπομένατου ὅσα τὸν ἀπο-
βλέπουνε. Ἀλλ' ἂν ἐσὲ σοῦ χρειάζεται νὰ ἔξαναεν-
θυμίσης ἐδικόσου κάτι, διὰ νὰν τὸ συνεχίσῃς μὲ ἄλλο
ὕστερότερο, ὁ περιαιτολόγος σὲ σταματᾷ λέγοντάς
σου «μοῦ τῶπες πάλε», ὄντας καιρὸς χαμένος δι' αὐ-
τὸν ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἐξοδεύεται διὰ τὸν ἑαυτόντου.

Μόνον ἂν τοῦ μιλήσῃς διὰ τὸν ἑαυτόντου σοῦ δίνει
ὀληντου τὴν προσοχήν, καὶ ἀκούει μ' εὐχαρίστησήτου
τὲς ἐπανάληψεις, καὶ προσέχει μάλιστα μὴν παραλεί-
ψῃς καμμία λεφτομέρια, διὰ νὰ σὲ σταματήσῃ νὰ σοῦ
τὴν ἐνθυμίση, ἥ νὰ σοῦ τὴ μάθη.

Κοντᾷ στὰ ὅσα τὸν ἐδείξανε πάντα διὰ κεκρι-
μένον ἄνθρωπον, ἔχει καὶ ἄλλα προτερήματα ποῦ
τοῦ ἐχάρισε ἡ φύση. Ἔτσι, τὰ προβλέπει πάντα ὅλα,
καὶ τὰ προλέγει. Ἐκεῖνος ἐπροεῖδε τὸν Γαλλοπρωσι-
κὸν πόλεμον, καὶ τὸ συνιποῦδι στὰ φετινὰ κολχύθια.
Ἐκεῖνος ἐπροεῖπε τὸν σεισμὸν τοῦ 1868, καὶ τὸ σερ-
νικὸ γέννημα τῆς Βασιλίσσας. κλ. κλ.

Ἡ φρόνησήτου ἐξεῖχε πάντα. Ἐκείνου τὴ γνώμη
ἐγυρεύανε πάντα οἱ Κυβερνήτεις καὶ τοῦ ἐμπιστευ-
όντανε τὰ κρυφάτους. Ἐκεῖνος ἤξερε νὰ φέρνεται σὲ
κάθε περίστασι, καὶ ὅλοι ἐκρεμόντανε ἀπὸ τὸ νεῦ-
ματου.

Ὁ περιαιτολόγος εἶναι ἓνα εἶδος 'παινεσιάρη, ἀλλ'
ὄχι καθαυτὸ 'παινεσιάρης. Ὁ καῦμένος! Εἶν' ἐρωτεμ-
ένος εἰς τὸν ἑαυτότου, καὶ μᾶς διασκεδάζει μὲ τού-
τηντου τὴν ἀδυναμίαν.

408^{ος} Ὁ Ἰδιότροπος.

Κάθε ἄλλος χαρακτήρας εἶναι ὡς ἔγγιστα ὁ αὐτὸς εἰς ὅλους τοὺς χτήτοράς του. Ἀλλὰ ἡ ἰδιοτροπία εἶναι πολύχρωμη, καὶ διαφέρει ὁλοτελῶς ἀνάμεσα στοὺς ἰδιοτρόπους.

Ἴδου Κύριος μετρίας καταστάσεως. Τοῦτος ζῇ μόνου σου μὲ τὸν ὑπηρέτητου· ἀλλὰ τοῦ ὑπηρέτητου ἐπιτρέπει νὰ μετέρχεται τὸν Τσαγγάρη. Καὶ μάλιστα, διὰ νὰ μὴ χασομεράῃ ἐνασχολούμενος εἰς τὴν οἰκιακὴν ὑπηρεσίαν, τοῦ στρώνει αὐτὸς τὸ κρεβάτι του, τοῦ σαρώνει τὸ δωμάτιόν του, καὶ τοῦ ἐτοιμάζει καὶ φαγητὸ. Στὸ τέλος τοῦ μηνὸς τοῦ δίνει τὸ μισθό του. — "Ὅταν ὁ Μέγας Ἀρμωστής τοῦ ἔστειλε τὸ Βασιλικὸν Δίπλωμα διὰ τοῦ ὁποίου τὸν ἔκανε Πρόεδρον τῆς Ἐπτανησίου Γερουσίας, ὁ Κύριος τοῦτος ἔκραξε τὸν ῥηθέντα ὑπηρέτην του, «Μωρὲ, ἔχουμε νὰ τρῶμε; Ναῖσκε, ἀφέντη, ἔχεις.» "Αἱ ἄκουσες Σιὸρ Δούσμανη, ἔχουμε νὰ τρῶμε. Δὲ μοῦ χρειάζεται νὰ γένω Πρόεδρος τῆς Γερουσίας.»

"Ἄλλος. Τούτη εἶναι μία Κυρία. Σὰς τῇ λέω μάλιστα καὶ πλούσια, καὶ νέα, καὶ εὐμορφη. Μὰ ἔχει τὸ δυστύχημα νὰν τῆς φαίνεται πῶς συχαίνεται. Θέλει νὰ νιοθῇ, μὰ συχαίνεται τῇ λεκάνῃ, καὶ κάνει τὴν ὑπηρέτρια καὶ τῆς χύνει νερὸ στὰ χέρια της καὶ νίβεται. Θέλει ἔπειτα νὰ σφογγιστῇ, μὰ συχαίνεται τῇ μπόλια.

καὶ προτιμᾷ νὰ ἐβγῇ στὸ παρεθύρι, νὰν τῇ στεγνώσῃ ὁ ἀέρας. — Δὲν ἀφίνει νὰ βγάνουνε τὲς ἀράχνες ἀπὸ τὲς κάμαρες (1) ἐπειδὴ τειναζόμενες ἢ ἀράχνες, ρίχνουνε ἀπαστρεῖες εἰς τὸ πάτωμα. — Μὴν τῇ φιλέψῃς· ἐπειδὴ δὲν ἠξέρει τί χέρια ἐπιάσανε τῇ φιλιᾷ ἐκείνη, καὶ τῇ συχαίνεται.

Ἄλλος. Τοῦτος εἶναι ἱατρός. Δὲν πληρώνεται ἀπὸ τοὺς πελάταςτου, μὰ δέχεται φιλιές. Ἄν τοῦ στείλῃς δύο γάλλους χρεμασμένους ἀπὸ τὰ πόδια, σοῦ τοὺς στέλνει ὀπίσω. Οἱ γάλλοι πρέπει νὰ ᾔναι ὀρθοὶ μέσα σὲ μία κόφφα, καὶ σκεπασμένοι μ' ἓνα μαντίλι. — Θέλεις, ἂν τοῦ χρωστᾷς χρέος, νὰν τοῦ τὸ πληρώσῃς καὶ μὲ τὸ παραπάνου; Νὰ ᾤσῃς νὰ λειτουργηθῇς εἰς τὴν ἐκκλησιάτου, ὅταν ᾔναι τὸ πανηγύριτης.

Ἄλλος. Τοῦτος ἐκλείσθηκε σπῆτιτου ἀπὸ χρόνους πρῶτα. Οἱ συγγενεῖςτου, ἀφοῦ ματαίως ἐξαντλήσανε ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰν τὸν πείσουνε νὰ ᾔβγαίνῃ ἔξω, συνεννοοῦνται μὲ τὴν Ἀστυνομία. Ὁ Ἀστυνόμος δι' ἐγγράφου διαταγῆςτου τὸν περιορίζει τρεῖς ἡμέρες εἰς τὸ σπῆτιτου· καὶ ὁ ἀπὸ χρόνους κλεισμένος, θυμονώμενος διὰ τὸ αὐθαίρετον τοῦ Ἀστυνόμου, πέρνει τὸ καπέλλοτου καὶ ᾔβγαίνει.

Ἄλλος. Ἱατρός καὶ τοῦτος. Ζῇ στὴν ἐξοχήντου, εὐθὺς ἔξω ἀπὸ τὴ χώρα. Ἡ κοντάκιανότητα τοῦ ἐπιτρέπει νὰ κατεβαίνῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἰς τὴ χώρα νὰ προμηθεύεται τὰ καθημερούσια, καβελάρης εἰς τὸ γαῖδαρότου· χωρὶς διόλου νὰ πεξεύῃ· ἀλλὰ καβελάρης πάντα νὰ γυρίζῃ τὴν ἀγορὰ καὶ νὰ ψωνίζῃ κάθε εἶδος. Ἄν εἶναι βράδι, κρεμάει στὸ λαιμὸ τοῦ γαϊδάρουτου ἓνα φανάρι.

(1) Καμάρα — Κοιτῶν, Ἑλληνικώτατον.

Τοῦτοι, καὶ ἄλλοι τέτοιοι, εἶναι οἱ συνήθεις ιδιότροποι. Ἀλλὰ μὲ τούτους ἀναγκαζόμεθα νὰ συγκαταλογίσωμε καὶ τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον ὅστις, ἀπαξιῶν νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν χεῖμαρρόν τῆς κοινωνίας εἰς τὴν ῥοπὴν τῶν στραβῶν, καὶ ἀπομονονόμενος εἰς μίαν λογικὴν καὶ εὐσυνείδητην διαγωγὴν, ἀντίθετην τῆς τῶν ἄλλων, φαίνεται διὰ τοῦτο ιδιότροπος, καὶ θεωρεῖται ὡς τοιοῦτος.

Ὁ ιδιότροπος ἔχει ιδιαίτερον ἐδικόντου τρόπον νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα. Τρόπον διάφορον ἀπὸ τὸν κοινὸν ἐδικόνμας· ἀκολούθως γένεται συχνᾶ καὶ ἄστεϊος, καὶ γελοῖος, καὶ κάποτε καὶ δυσάρεστος εἰς τοὺς ἄλους.

109^{ος}. Ὁ Λογιώτατος

Ὁ λογιωτατισμὸς εἶναι χαραχτῆρας κ' ἐκεῖνος. Δὲν εἶναι βέβαια φυσικὸς χαραχτῆρας· εἶναι τεχνητὸς, καὶ μόνον στερεωμένος εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ λογιώτατου διὰ πολυχρονίου προσπαθείας καὶ κόπου. Συνίσταται δὲ ὁ περίεργος τοῦτος χαραχτῆρας εἰς τὸ ἐκούσιο προσπαθησμένο σκότισμα καὶ στρέβλωμα τῆς ἐκφράσεως τῶν ιδεῶντου.

Ὁ λογιώτατος ἀπὸ τρυφερὸ ἀκόμη παιδάκι, βαλμένο ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν λογιωτάτου παιδαγωγοῦ, ἐχρειάσθηκε ν' ἀρχίσῃ νὰ ξεμαθαίνῃ τὴ γλῶσσα ποῦ ἕως τότε εἶχε μάθῃ ἀπὸ τὴ μάνατου, διὰ νὰ βάλῃ στὴ θέσητης καὶ νὰ μεταχειρίζεται ἄλλη γλῶσσα λογιωτατίστικη. Ἐχρειάσθηκε νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τὸ πνεῦ-

ματου τὰ φυσικά χυτήρια τῆς γλώσσας τοῦ Ἔθνους του, διὰ νὰ σκαλίση ἐκεῖ τεχνητά ἄλλα, ὑπερδεμένα καὶ ἀφύσικα.

Ἡμπόρεσε ὁμως νὰν τὸ κατορθώσῃ· ἐπειδὴ ἀγωνίσθηκε σὲ τοῦτο τὸ ἔργον ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα ποῦ τὸν ἐπήγαγε εἰς τὸ Στρεβλωτήριον τοῦ παιδαγωγοῦ λογιώτατου, ἕως τὴν ὕστερη ποῦ ἔμεινε στὸ Γυμνάσιον. Οἱ κόποιτου σ' ἐκεῖνα τὰ Ἐκστρεβλωτήρια ἐσταθήκανε μεγάλοι καὶ πολυχρόνιοι, μὰ τέλος-πάντων ἐκατόρθωσε τὸ σκοπούμενότου, καὶ τώρα ἔμπορεῖ νὰ γράψῃ καὶ νὰ μιλήσῃ σὲ γλῶσσα γαῖτανόπλεχτη καὶ δυσκολονόητη. Ἡμπορεῖ νὰ συγγράψῃ σὲ τρόπο ποῦ τὸ Ἔθνος νὰν τὸν ἐννοήσῃ ὡς ἔγγυστα, ἀλλ' ὅχι καὶ νὰ ἰδῇ εὐθύς-εὐθύς τὴν διάνοιάτου· πρᾶγμα ποῦ ἤθελε τὸν καταβιάσει ἕως εἰς τοὺς ἀλογιωτατώτερους χυδαίους.

Ἔτσι, ἀπὸ τὰ ὕστερόγονα τοῦτα χυτήρια τοῦ πνεύματόςτου σήμερα ἔβγαίνουνε τὰ — « πρὸς τὴν διὰ τῶν τῆς ἀφροδυσίας ἡδονῆς δελεάτων καὶ προαγωγῆς ἀπογύμνωσιν. » — « Τὸ ἕνεκα τῆς ἀπὸ τοῦ πρώην διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας Κυρίου Βρατσάλη προσβολῆς τοῦ Μαλαβάζει ζήτημα. » — τὰ « διὰ τῆς κατὰ τῶν πρὸ τῆς Ποδγορίτσας καὶ Σοῦντς προσβολῆς. » τὰ « ἐπὶ τῇ πρὸς τὴν Εὐρωπαϊκὴν ἐτυμηγορίαν ἐπιδειχθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας περιφρονήσει . . . κλ. κλ. ὅσα τέτοια.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι διὰ νὰ καταλάβῃς τὰ γαῖτανόπλεχτα τοῦτα, πρέπει νὰ ξεπλέξῃς τὸ γαῖτάνι! Ἔτσι ὁ λογιώτατος διακρίνεται εἰς τὸ Ἔθνος διὰ τὸ προκομένο στρέβλωμα τῆς ἐκφράσεως τῶν ἰδεῶντου ! . .

ὑπόθεσέτον τώρα τὸν λογιώτατον σὲ κυβερνητικὴ κάποια θέσις· ὑπόθεσέτον Νομάρχην. Τοῦ πᾶς μίαν

ἀναφορὰ διὰ σπουδαίαν ὑπόθεσίνσου ; Τὴν ἑξετάζει προσεχτικᾶ, σημειώνοντάςσου τὲς ἀνορθογραφίες, καὶ ζητῶντας νὰ εὕρῃ τὴν παραγωγὴν κάποιων λέξεων ὁποῦ δὲν τὲς ἄκουσε στὸν τόποτου. Καμομένη τούτῃ ἡ ἐργασία, μόνῃ ἐνδιαφέρουσα δι' αὐτὸν, τὸ σπουδαιότερον τῆς ὑποθέσεώςσου ἔγινε. !

Ὑπόθεσέτονε ποιητῇ. Ἄν ἡ συλλαβὲς, μετρημένες ἀπάνου στὰ δάχτυλα, εἶναι σωστὲς, ἡ στιχουργία πηαίνει καλᾶ. Ἄν εἰς τὸ κεῖμενον ἦναι λέξεις Αἰσχυλικές, καὶ Δημοσθενικὴ σύνταξι, ἡ ποίησις εἶναι λαμπρὴ. Τὸ ὅλον σὲ πρῶτο Οἰκονόμειον Διαγώνισμα βραβεύεται !

Ὑπόθεσέτονε Κήρυκα σὲ πλειστηριασμὸ. Μαθαίνει θροπάρι καὶ τὸ φωνάζει. Οἱ ἄνθρωποι τρέχουνε. Ἡθελε νομίσεις πῶς ἐννοοῦν τί λέει ! ἐννοοῦν μόνον ὅτι εἶναι πλειστηριασμὸς.

Ἐξέτασέτονε σ' ὅλεςτου τὲς φάσεις τὸν λογιώτατον. Κρίνετόνε στὸ σύνολότου· καὶ θέλει τὸν εὖρεις νὰ εἶναι ἡ στασιμότης καμομένη σῶμα· καὶ ἡ καταδίκη τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑθνους.

Ὁ νοῦς τοῦ λογιώτατου ἔπαθε στὴν ἐχπαίδευσήντου ὅ,τι ἔπαθε καὶ τὸ πόδι τὸ Κινέζικο στὸ σιδηρένιο παπούτσι.

Ποῦ ὁ Ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων

Ὁ ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων ἔχει στὰς μελέτας του ἀγαπητὴν ἐνασχόλησιν, καὶ θελκτικὴν διασχέδασιν τοῦ πνεύματός του.

Θιασεύει μέσα στὴ μεγαλοφυΐα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς ἀνθρωπότητος· παλαιῶν καὶ νέων. Θρέφει καὶ ἀναθρέφει τὸ πνεῦμα του μέσα στὸ ὀδικότους. Ἐνδέχεται νὰ ᾔηται καὶ συγγραφεὺς, καὶ τότε ἀκόμη περισσότερο πλάθει στὸν ἑαυτότου ἀνώτερην μίαν ὑπαρξιν, μὲ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει λεπτότερο, εὐγενέστερο, καὶ λαμπρότερο.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦτος διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὸν πραχτικὸν ἄνθρωπον, ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τῶν ὑποθέσεων. Τοῦτος ὁποῦ μέσαθε ἀπὸ τὸ γραφεῖον του διακρίνεται στὴν κοινωνία, — ἐμβαίνοντας εἰς τὴν κοινωνίαν, εἶναι συχνὰ ὁ ὕστερος ὅλων, καὶ χάνεται. Οἱ παρευρισκόμενοι δὲν τότε γνωρίζουνε πλέον, ἐπειδὴ ἄλλοιῳ τὸν ἐγνωρίζανε, καὶ ἄλλοιῳ τὸν εὐρίσκουνε.

Ἀνίδεος τῶν πραγμάτων τῆς ἡμέρας, κάποτε δὲ καὶ τῶν ἐθιμοταξιῶν, ὁ πλέα κοινὸς ἄνθρωπος ἡμπορεῖ νὰν τὸν ὀδηγήσῃ, ὁ πλέα ἐπιπόλαιος τῆς συναναστροφῆς ἡμπορεῖ νὰν τότε σκοτίσῃ.

Εἶναι διὰ τοῦτο ποῦ ὁ ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων, ὅστις κάμνει καλὴν παρῥησίαν ἀπὸ μακρόθεν, χάνει κάποτε ὀλατου τὰ θέλγητρα ἀπὸ σημάθε, ὅταν αὐτοπροσώπως παρουσιάζεται στὴν κοινωνία.

Ἦ ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων ἔχει πλασμένον κόσμον ἰδανικὸν ἐδικόντου εἰς τὰς μελέταςτου, ὅλως διαφορετικὸν ἀπὸ τὸν θετικὸν κόσμον, καὶ ζῇ μέσα εἰς αὐτὸν, ξένος ἀπὸ τὴν κοινωνίαν. Ἴδου τὸ αἷτιον τῆς εἰς τὴν συναναστροφὴν συχνῆς ἀποτυχίαςτου. Οὐτε ἤθελε σφάλλουμε παράπολυ ἂν ἐλέγαμε δι' αὐτὸν ὅτι, σηκονόμενος ἀπὸ τὸ γραφεῖντου, ἀφίνει ἐκεῖ τὸ πνεῦματου.

Ἦ ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων εἶναι εὖοσμο φυτὸ, φυτεμμένο στὸ γραφεῖντου. Ὅταν τὸν ξεφυτέψῃς ἐκείθε, τὸν ἐμάρανες.

Ἦ Giusti εἶδε χ' ἔκρινε πρεπόντως τὸν ἄνθρωπον τῶν γραμμάτων, ὅταν εἶπε

Bevi lo scibile
Tomo per tomo,
Sarai chiarissimo
Senza esser uomo.

III^{ος} Ὁ Ὀψιπαίδευτος

Τὸν ὀψιπαίδευτον τυχαῖες ἐναντίες περιστάσεις, ἢ σύστημα κακῶς ἐννοημένο, ἐμποδίσανε νὰ λάβῃ ἔγκαιρην ἀνατροφὴν καὶ παιδείαν ἀπ' ἀρχῆς τῆς ζωῆςτου· ἐποχὴ ἐκείνη στὴν ὁποίαν ἀνατροφὴ καὶ παιδεία ἀφομοιώνονται καὶ φυσικῶνονται εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀτόμου.

Ὅταν ἡλικιωμένος ἐβάλθηκε νὰ σπουδάξῃ γράμματα, ἢ νὰ συνηθίσῃ σ' εὐγενικὴν ἐξευγενισμένην ἀγωγὴν,

εὐρέθηκε τότε ὅτι ἡ ψυχὴ του ἦτον ἤδη σχηματισμένη, καὶ ἦτον βέβαια χοντροῦδής· ἡ ὁλόκληρη μετάπλασής του ἦτον ἀδύνατη, καὶ μόνον ἡ ὅπως οὖν καλῆτερεψήτου ἐφικτή.

Ἐπέτυχεν ὅθεν ὁ τοιοῦτος νὰ καλῆτερέψῃ κάπως τὸν ἑαυτοῦν του ἕξώπετσα. Στὸν κόσμον ποῦ ἐγύρισε, ἀνεπτύχθηκε ὁ νοῦς του· ἴσῃν Εὐρώπῃ ποῦ ἐπῆγε ἔμαθε γιαντρός, ἔμαθε δικηγόρος· ἐσυναναστράφηκε μὲ καλῆτερούς του, κ' ἔμαθε νὰ φέρεται.

Καλή σου ἡμέρα καὶ καλή σου ἡσπέρα, μ' αὐτόνε, καὶ δὲ μεταγνώνεις. Μὰ μὴν παρατρίβεσα' ἀπάνουτου, γιαντὶ τοῦ βγάνεις τὸ βερονίκι, τὸν εὐρίσχεις χοντροῦνε, καὶ δυσαρεστεῖσαι.

112^{ος} Συγγραφεῖς καὶ Κριτικοὶ

Ὁ συγγραφεὺς ἐπαίρεται εἰς τὸ σύγγραμμά του, ὡς τὸ χόρτο ἤθελ' ἐπαίρεται εἰς τὸ ἄνθος του. Τὸ σύγγραμμα δείχνει καὶ τιμᾷ τὸν συγγραφέα, ὡς τὸ ἄνθος δείχνει καὶ τιμᾷ τὸ χόρτο.

Ἔτσι, ὁ ἄσπλαγχνος κριτικὸς, ἔρχεται πολὺ κακοβλεμμένος εἰς τὸν ἀτυχῇ συγγραφέα. Μῶλον ὅπου ἀχάλεστος, κάθεται ὁμως αὐθεντικῶς καὶ ἀνοίγει ἀνάκριση στὸ ἔργομας. Μαθᾷ κάποτε-καὶ-συχνᾷ, τὸ ἄνθος τοῦ πνεύματόςμας· κολοβώνει τὲς δυνάμεις τῆς ψυχῆςμας· ἢ καὶ καταστρέφει ὁλοκλήρως εἰς ἡμᾶς τὸν ἠθικὸν ἄνθρωπον.

Ὁ συγγραφεὺς, ἂν ἐπιστήμονας, ἐκοπίασε νὰ ἀναπτύξῃ, ἢ καὶ νὰ ἀνακαλύψῃ τὰς συγγραφόμενες γνῶσες του, ἢ ὅποῖες, γεννήματα τῶν σπουδῶν του καὶ τοῦ πνεύματός του, γένουνται χτήματα πνευματικὰ ῥιζώσαντα, μὲ τὰ ὅποια συνταυτίζει τὸ Ἐ γ ὡ τ ο υ, καὶ τὰ ἀγαπᾷ συνήθως περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του τὸν ἴδιον.

Ἄν καλλιτέχνης, περισσότερο ἀκόμῃ τοῦτος συνταυτισμένος μὲ τὸ ἔργον του, εἶναι καὶ περισσότερο εὐαίσθητος εἰς τὸν σπαραγμὸν τοῦ ἔργου του. Ἐπειδὴ τὸ γέννημα τῆς φαντασίας του εἶναι ἴσως περισσότερο ῥιζώσαντα.

Ὁ κριτικὸς εἶναι ὁ ἀδυσώπητος βρικόλακός μας. Ἡ δημόσια γνώμη τοῦ δίνει ἀστυνομικὸν δικαίωμα στὰ ἔργα μας· μισητὸν ὅθεν δικαίωμα· εἰς τὸ ὅποῖον ὅμως ὁ δυστυχὴς ὁ συγγραφεὺς ὑποκύπτει.

Ὁμολογητέον ὅμως ὅτι, ἂν ὁ κριτικὸς μας τύχῃ ὀρθόνους καὶ καλαίσθητους ἄνθρωπος, γένηται καὶ πολὺ ὠφέλημος εἰς τὴν κοινωνίαν· ἀνακαλῶντας εἰς τὰ ὅρια τῆς λογικῆς τὸν ἀκανόνιστον φαντασιογράφον· ἐπιβάλλοντας συστολὴν εἰς τὸν ἀναιδῆ αἰσχρολόγον· συμβουλευόντας σιωπὴν εἰς τοὺς ἀνοήτους· διευθύνοντας ὅλους τούτους εἰς τὴν ἀληθινὴν καλαίσθησιν, καὶ τὴν εὕρεσιν τοῦ ἀληθοῦς ὥραίου.

Ὁ καλλιτέχνης συγγραφεὺς ἔχει βάσιν του τὸ ὥραϊον. Ὁ ἐπιστήμων τὸ ἀληθές.

Ὁ κριτικὸς ἀκολούθως ἀπάνου σὲ τοῦτες τὰς δύο βάσεις θὰ κρίνῃ τὸν συγγραφέα του.

Βέβαια, καὶ τὸ ὥραϊον, καὶ τὸ ἀληθές, δὲν ἔχουν πάντοτε γνωριστικὰ ἀλάνθαστα, ἀναντίρρητα. Ὑπάρχει ὅμως καὶ διὰ τὰ δύο τοῦτα ἓνας κάποιος γνώμων, τὸν ὅποῖον πρέπει ν' ἀναγνωρίσωμε στὴν γενικὴν ὁμολογίαν τῶν ἐπισημοτέρων γνωριστῶν κάθε εἵδους.

Δὲν εἶναι βέβαια ἰδιοτροπῶντας ὅπου ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ συγγράφῃ. Ἀλλὰ δὲν εἶναι οὔτε ἰδιοτροπῶντας ὅπου ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ κρίνῃ συγγράμματα. Συγγραφεῖς καὶ κριτικοὶ ὑπόκεινται στοὺς αὐτοὺς κανῶνας, κατὰ τοὺς ὁποίους οἱ μὲν θὰ συγγράφουν, οἱ δὲ θὰ κρίνουν.

443^{ος} Ὁ Φανατικὸς

Ὁ φανατισμὸς εἶναι θέρμη τοῦ πνεύματος· εἶναι πνευματικὸς πυρετὸς· καὶ ὁ φανατικὸς φλέγεται καὶ ἐκεῖνος ἅν τὸν θερμασμένον, καὶ δὲν ὑποφέρει ἀντίρρησην εἰς τὸ πρᾶγμα ποῦ τὸν φανατίζει.

Παραδέχεται ἀνεξετάστως ὅσα πρόσφορα εἰς τὸν φανατισμόν του. Καὶ ἐρεθίζεται, καὶ ἐξαγριώνεται εἰς ὅσες σκέψεις τοῦ τὸν δείχνουν ἀδικαιολόγητον.

Ὁ φανατικὸς ἀσθενεῖ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ πνεύματός του τὸ χτυπημένο ἀπὸ τὸν φανατισμόν. Ἄν δὲ ᾔηται πλούσιος, ἢ ἂν ἔχῃ θέσην, ἢ ἐπιρρόην, ἢ ὅ,τι ἄλλο, ἀπάνου στὸ ὅποῖον οἱ κερδοσκόποι νὰ ἔμπορουν νὰ κερδοσκοπήσουνε, ὁ φανατικὸς τότε γένηται τὸ λάφυρο τῶν τοιοῦτων· ἐπειδὴ τοῦτοι ξειοῦν τὸν φανατικὸν ὅπου τὸν τρώει, καὶ αὐτὸς τοὺς ἀνοίγει τὰς ἀγκάλες του, τὴν ἡμπόρεσίν του, καὶ κάποτε καὶ τὸ βίό του.

Ἄν ὅμως ὁ φανατικὸς ἀνήκει εἰς τὴν ὑστερὴν κοινωνικὴν τάξην· τότε συνήθως γένηται τὸ παίγνιον τῶν ἀστεεισομένων, οἱ ὅποιοι τὸν ἐνοχλοῦν σκοπῶς πρὸς ψυχαγωγίαν τους.

Ὁ φανατικός σπανίως ὠφελεῖ τὸ ἀντικείμενον τοῦ φανατισμοῦτου· ἀλλὰ συνήθως τὸ ζημιώνει.

Εἶναι ὑπερβολικός καὶ ἄλογος ὅταν ὁμιλῇ ὑπὲρ τοῦ ἀντικειμένου ποῦ τὸν φανατίζει· ἐπειδὴ ὁ φανατικός δὲν συζητεῖ πρὸς ὄφελος τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ διὰ νὰ πείσῃ καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ πίστην, ὑπὲρ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ φανατισμοῦτου.

Γίνεται πάντα ἐπιθετικός καὶ προσβλητικός, ὅταν ὁ ἀντιλέγων τὸν στενοχωρῇ μὲ ἐπιχειρήματα, ἢ καὶ μὲ ἀπλὴν ἀλλὰ ἐπίμονην ἀντίρρησην. Ἐπειδὴ δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἐξετάσῃ, οὔτε νὰ σκεφθῇ μὲ κρυότητα.

Ὁ φανατικός, καθὼ ἀσθενής, ἔχει κάποιο δικαίωμα εἰς τὴν ἀνοχήνμας, ὅταν ὁ φανατισμόςτου δὲν μᾶς ζημιώνει.

114^{ος} Ὁ Φώναςκος

Τὰ στάδια ποῦ ὁ φώναςκος συνήθως ἐκλέγει διὰ νὰ ἐξασκῇ τὸ λαμπρὸν ἔργον τῆς φωνασκίας, εἶναι ἡ θρησκεία, ὁ πατριωτισμός, καὶ ἡ φιλελευθερία. Ὅταν ὁποῦ τὰ τρία τοῦτα παρέχουν καὶ πλατὺν ὀρίζοντα, καὶ ἄφθονην ὕλην εἰς τὸν φώναςκον, καὶ ἔμπαιγνισύνην ἐξαίσιαν εἰς τοὺς ὄχλους.

Εἰς τοὺς θρησκευτικούςτου προετοιμασμένους φανατισμούς, βλέπεις τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, τὸν ἐπιφορτισμένον τὰ συμφέροντα τοῦ Οὐρανοῦ, τὸν ἐνδιαφερόμενον διὰ τὸ ἔμβασμα τῶν ψυχῶν εἰς τὸν Παράδεισον. Ἐνῷ αὐτὸς, λεχθήτω ἐν παρόδῳ, μετρι-

όφρων καὶ ταπεινός, τραβάει σιγαλᾶ γιὰ τὴν Κόλαση.

Στὸν τάχα-ἐνθουσιασμόντου διὰ τὴν Πατρίδα, παίζει πάλε τὸν αὐταπάρνητον! Ἐκειὸς γιὰ τὴν πατρίδα καὶ τὸ αἷματου νὰ χύσῃ Καὶ τὰ παιδιάτου νὰ θυσιάσῃ καὶ πρῶτος αὐτὸς νὰ τρέξῃ ἐθελοντῆς εἰς τὰς πρῶτες γραμμὰς ἂν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ — Καὶ ὅποιος διστάζει εἶναι ἀφιλόπατρης καὶ προδότης Μὰ τῇ στιγμῇ τῆς χρείας, ὁ μεγάθυμος τοῦτος εἶναι μύωψ εἶναι φθυσικός εἶναι σπασμένος! καὶ ἡ προσπαθησμένες ἱατρικὲς πιστοποιήσας τὸν ἐξαίρουνε. — Καὶ τὰ παιδιάτου; ὡς κ' ἐκεῖνα ἐχαθήκανε, δὲν εὐρίσκονται! Μὰ γιὰτί κ' ἂν ἐφώναζε; Ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦσε νὰ σὲ ἰδῇ ξακληρισμένονε! (1).

Εἰς τὰς παραφοράςτου κατὰ τῶν τυράννων, καὶ

(1) Ἴδου καὶ ἄλλου μαρτυρία.

Ο ΜΟΧΘΗΡΟΣ ΨΕΥΔΟΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ.

Τὸ πρόσωπό του ἐκεῖνο τὸ γιωμένο,
Ποῦ τῆς καρδιᾶς του δείχνει τὴ σκουριά,
Τὸ γέλιο τὸ κρυφὸ καὶ λυσσιασμένο,
Ποῦ ἡ δυστυχία τῶν ἄλλων τοῦ γεννᾷ,

Τὸ φθονερό του ἴματι τὸ σθημένο,
Ποῦ δείχνει βουλιμία γιὰ συμφορά,
Μᾶς ἐξηγοῦν γιὰτ' εἶνε διψασμένο.
Τ' ἀχειλίτου, καὶ πόλεμο ζητᾷ.

Διψᾷ νὰ ἰδῇ στὰ μαῦρα φορεμένους
Πατέρες, καὶ μανάδες, ποῦ μισεῖ.
Νὰ τοὺς ἰδῇ στὰ δάκρυατους πνιμμένους,
Θᾶνε ὁροσιὰ στὴν ἔρμη του ψυχῇ.
Γιὰ τοῦτο ὑπὲρ Πατρίδος σκούζει, κρᾶζει.
Ὅρνιο, ποῦ γιὰ κουφάρια ἀναστενάζει.

ΜΙΧΑΗΛ ΑΥΛΙΧΟΣ.

ὕπὲρ τῶν τυραννουμένων, ἢ ἐλευθερίες τῶν λαῶν εἶν' ἐκεῖνες ὅπου γεμίζουने τὴν καρδιάτου, τὸ πνεῦματου, τὴν ψυχὴντου ὅλην. Οἱ λαοὶ πρέπει νὰ πιάσουν τὰ ἄρματα νὰ σφάξουने καὶ νὰ κάψουने. Οἱ φτωχοὶ νὰ πάρουν τὰ πλούτη τῶν πλουσίων· ἐπειδὴ οἱ πλούσιοι τὰ κατέχουν ἀδίκως. Αὐτὸς ὅμως ἐξαιρεῖται, ἐπειδὴ αὐτὸς τὰ ἔχει δικαίως. Ἐπειδὴ αὐτὸς βοηθεῖ τοὺς πιεζομένους φωνάζοντας τὴν ὑπεράσπισήντους. Ἐπειδὴ τέλος-πάντων κάθε κανόνας ἔχει καὶ τὴν ἐξαίρεσίντου, καὶ ὁ φώναςκος ἐξαιρεῖται.

Ἡ φωνασκία εἶναι μία ἀπὸ τὲς πλέον λαμπρὲς καὶ συχνᾶ προσοδοφόρες κερδοσκοπίες. Ἐχει δὲ καὶ τὸ πλεονέχτημα καθὸ κερδοσκοπία, νὰ μὴ ρίψοκινδυνεύῃ κεφάλαια. Ὁ φώναςκος κερδοσκόπος δὲν βάνει ἀπὸ ὀικότητος παρὰ φωνὲς μόνον· ὥστε εἰς ἀποτυχίαντου, τοῦτες μόνον χάνει. Ἐκεῖνος ὅπου μὲ τὴν κερδοσκοπίαν τοῦ φωνάσκου ρίψοκινδυνεύει νὰ ζημιωθῇ, εἶναι ὁ Τόπος, ἢ Πατρίδα, τὸ Ἔθνος. Ὁ φώναςκος κερδοσκόπος ἢ κερδίζει, ἢ βγαίνει ἴσια-ἴσια.

115^{ος} Ὁ Ἀρειμάνειος

Ὁ Ἀρειμάνειος ἔχει μία στολή ποῦ τὸν διακρίνει, τότε στολίζει, καὶ τὸν ὑψώνει! Εἶναι φορτομένος σηδερικά ποῦ αὐξάνουν τὴ δύναμή του, τὴν ὀντότητά του, καὶ τὸν εὐχαριστεῖ νὰ τ' ἀκούη νὰ κλάγγουν ἀπάνουτου ὅταν εἰς τὸ δρόμο.

Ἔτσι, ὁ Ἀρειμάνειος ἀγαπᾷ τὸν πόλεμο, ὡς ὁ φιλήσυχος ἀγαπᾷ τὴν εἰρήνην. Θιασεύει καὶ θέλγεται εἰς τὸν κίνδυνον τῆς μάχης καὶ στὴν μέθην τῆς σφαγῆς, μὲ ἀγρίαν εὐχαρίστησιν, ἐπειδὴ φονεύει τοὺς νομιζομένους ἐχθροῦς του· ἐπειδὴ ἐμψυχωμένος ἀπὸ τοὺς προῖσταμένους του, καὶ ἀπὸ τὴν προσπαθησμένην τέχνητὴν ὥθησιν τῆς ὅλης πολεμικῆς παρατάξεως. Ὁ Βασιλέας του τὸν προσμένει μὲ προβιβασμοὺς καὶ τιμητικὰ παράσημα, ἂν κάμῃ ἄφθονους φόνους! . . . Ἡ πατρίδα του τότε δέχεται ὡς ἥρωα, ἂν κάμῃ θραύσιν ἀπὸ ζωῆς ἀνθρώπινες!

Ὁ Ἀρειμάνειος τοῦτος ἂν ξεφύγῃ τῇ θεῖᾳ δίκῃ, κ' ἐπιστρέψῃ ζωντανὸς εἰς τὸν Τόποτου, ἡμπορεῖ νὰ μᾶς ἔλθῃ παραμορφωμένος, κολοβωμένος· ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ κολόβωμα, ἐκεῖνη ἡ παραμόρφωσις, ἐστίχισεν εἰς τοὺς ἀντιπάλους τόσες ζωῆς ἀνθρώπινες! Ἔτσι, ὁ Ἀρειμάνειος ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἔχει φθεινὰ, καὶ πολὺ φθεινὰ.

Εἶναι ἀληθινὸν ὅτι ὁ Δῆμιος φονεύει ἀκόμη φθεινότερα. Ἀλλὰ ὁ Δῆμιος κάμνει ἔργον ἄτιμο, ἐπειδὴ φο-

νεύει ἄτιμους ἀνθρώπους· ἐνῶ ὁ Ἀρειμάνειος κάμνει ἔργον ἔντιμον, ἐπειδὴ φονεύει ἐντίμους ἀνθρώπους.

Ὁ Ἀρειμάνειος φονεύει ἐντίμους οἰκογενειάρχας, ἀναγκαίους εἰς τὰς οἰκογενειέστους· παιδιὰ οἰκογενειῶν, ἐλπίδα καὶ στήριγμα καθένα τῆς οἰκογενείας του· ἀνθρώπους ἄλλους ἀξιότιμους, ὅπου τιμοῦνε τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὁ Ἀρειμάνειος ὅλους τούτους τοὺς περνάει ἀπὸ τῆς σπάθατος, καὶ ρίπτει πένθος εἰς ἔντιμες οἰκογένειες, καὶ καταστροφὴν εἰς ὀλόκληρες κοινωνίες! Ὅποια τιμὴ! Ὅποια δόξα διὰ τὸν Ἀρειμάνειον! . . . Πῶς ἓνας τέτοιος ἥρωας ἤθελε παραβαλθεῖ μετὰ τὸν Δῆμιον, ὅστις δὲν κάμνει παρὰ νὰ παστρεύῃ τὴν κοινωνίαν ἀπὸ τοὺς κακούργους!

Θὰν ἔλθῃ βέβαια μία ἡμέρα εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἀνθρωπος θὰν ἦναι καὶ ἐσωτερικῶς ἐξευγενισμένος· καὶ τότε ἡ δύο ὑπόληψες Δημίου καὶ Ἀρειμανείου θέλει ἐναλλαχθοῦν, καὶ καθένας τους θέλει λάβει τὴν ἐδικήν του. Ἀλλ' ἕως ὅτου ὁ Κόσμος ἔχει μόνον τὸ ἐξωτερικό του κεχονιασμένο, ὁ Δῆμιος θέλει θεωρεῖται ἄτιμος, καὶ ὁ Ἀρειμάνειος ἔντιμος.

416^{ος} Ὁ Ἀπληστος

Ὁ ἄπληστος ἔχει τοῦτο τὸ περίεργον ὅτι τὸ γέμισμα φαίνεται νὰ μὴν τὸν γεμίζει, ἀλλὰ μᾶλλον νὰν τοῦ αὐξάνῃ τὴν ἀπληστίαν.

Ὁ ἄπληστος, ὅσο περσσότερο προσapoχτᾷ, τόσο

περσσότερο δείχνει νὰ αἰσθάνεται τὸ ἄδειον ὁποῦ φαίνεται νὰν τοῦ προξενῇ ἡ μεγάλητερη ἐκείνη προσαπόχτηση, καὶ τῇ χρειᾷ τῆς περαιτέρω ἀποχτήσεως.

Ἡ ἀπληστία ὅθεν μᾶς παρουσιάζεται στὴν καθαυτότης φύσιν εἰς μόνον τὸν πλήρη. Εἰς τὸν ἐνδεῇ χρωματίζεται ἀλλέως τὸ πάθος τοῦτο, παρουσιαζόμενο ὡς δίκαιος πόθος καὶ προσπάθεια διὰ τὴν συντήρησιν καὶ προαγωγὴν του.

Ἡ ἀπληστία φαίνεται ὅσα νὰ σκαλίζεται ἀπάνου στὰ χτήματα, ὡς τὰ γράμματα ἀπάνου στὸν κορμὸν τοῦ δένδρου. Ἔτσι, αὐξάνουν τὰ χτήματα; αὐξάνει μαζύτους καὶ ὁ πόθος τῆς περαιτέρω αὐξήσεώςτους. Ἡ δύο τοῦτες ἀλληλόδετες αὐξήσεις ἐξακολουθοῦνε μαζὺ τὴν αὐξησήτους, ἕως ὅτου ἡ ἐπιθυμία εἰς τὸν πολυχτήμονα καταντᾷ μανία.

Ἔτσι, ὁ ἀπληστος εἶναι ὑπηματομανῆς, καὶ ὁ χτηματομανῆς εἶναι ἀπληστος.

Ἄν ᾗναι ἰδιώτης, συνάζει μὲ δίψα τοὺς πολλοὺς καρπούςτου· τὸ βιότου· τὰ καλάτου ὅλα. Γεμίζει τὲς ἀποθήκεςτου μὲ τὰ περιττάτου, καὶ γυρεύει κηάλλα!

Δὲν ἀπαξιοῖ κανένα ἄσχημο ὀφέλημα, κανένα δειλὸ, κανέν' ἀδιάντροπο, διὰ νὰ προσαποχτήσῃ ἀκόμη κάτι, ἢ νὰ μὴ ἴλιγοστέψῃ τὰ ὅσα ἔχει.

Ἄν ᾗναι Ἐθνάρχης, μόνον ἡ κατάχτηση τῆς ὅλης Ὑδρογείου Σφαίραςμας ἤθελ' εἶναι τὸ μὴ περαιτέρωτου. Ἰδέτε τὴν Ῥωσίαν, τὴν Ἀγγλίαν, Γαλλίαν, κλ. .

Οἱ δυστυχεῖς! Ἀγωνίζονται ν' αὐξήσουν τὴν ἀπληστίαντους! . .

117^{ος} Ὁ Παρεκβατικὸς

Ὁ παρεκβατικὸς δὲν κρατεῖ μίαν ἰσιόδρομη γραμμὴν στὴν ὁμιλίαν· ἀλλὰ στὴν διεξαγωγῇντης σκοντάβει κάθε τόσο ἀπάνου σὲ κάτι ποῦ κ' ἐκεῖο τὸν ἐνδιαφέρει, καὶ κάνει παρένθεση στὴν ὁμιλίαν, γιὰ νὰ πῇ καὶ γιὰ κεῖνο κάτι.

Ἐαναμπαίνει στὴν κυρίαν ὁμιλίαν· ἀλλὰ καὶ πάλιν ἅπαντᾷ ἄλλο ποῦ δὲν θέλει νὰ παραλείψῃ, καὶ κάνει ἄλλην παρέκβασην, διὰ νὰ σοῦ διηγηθῇ ἐν συνόψει κ' ἐκεῖνο.

Ἐανάργεται στὸ προκείμενον· καὶ πάλε ἰδοὺ κάτι ἄλλο διὰ τὸ ὅποῖον τοῦ χρειάζεται νέα παρέκβαση.

Ἐξακολουθεῖ καὶ διεξάγει μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον τὴν ὅλην ὁμιλίαν. Ὡστε, ἂν εἰς τὸ τέλος ἐγράφοντο ὅλες ἡ παρέκβασες ἀπὸ ἓνα μέρος, καὶ ἡ κυρία ὁμιλία ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἤθελ' εὐρεθεῖ ἡ κυρία ὁμιλία νὰ βαστᾷ τὸν ὀλιγώτερον τόπο.

Συνηθεῖ δὲ νὰ κάνῃ καὶ παρέκβασες εἰς τὰς παρέκβασές του, ὅσας πῶς ἡ μία νὰ γεννᾷ μίαν ἄλλην, καὶ πάλε ἡ Θυγατέρα-Παρέκβαση νὰ δίνῃ Ἐγγονιά στὴ Νόννα Παρέκβαση, καὶ τὸ χάος αὐξάνει.

Ἔτσι, πολὺ συχνᾷ συμβαίνει στὸν τοιοῦτον, νὰ χάνεται μέσα στοὺς δεδάλους τῶν παρεκβάσεων, καὶ νὰ μὴν εὐρίσκη πλέον τὸν δρόμον νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ κύριόν του προκείμενον, τὸ ὅποῖον ἤδη ἐξέχασε. Τότε ἀ-

ποτείνεται στοὺς ἀχροατάςτου, — « Ἄ, ναί· τί ἐλεγα; » — Ἀλλὰ καὶ τοῦτοι λησμονοῦν περὶ τίνος τοῦς ὁμιλοῦσε· καὶ τότε ἡ χασμωδία λαβαίνει διάστας κολοσαῖες.

Ὁ παρεκβατικὸς δὲν γνωρίζει τὴν ἀξίαν μιᾶς ἰσιόδρομης ὁμιλίας, καθαρῆς ἀπὸ παρέκθασες, καὶ συσφιγμένης εἰς μίαν δυνατὴν καὶ ἀποτελεσματικὴν ἐνώτητα. Ἔτσι, θέλ' εἶναι πάντοτε βαρετὸς εἰς τοὺς ἀχροατάςτου, καὶ ἐπιζήμιος εἰς τὸν ἑαυτὸν του.

118^{ος} Ὁ Διεφθαρμένος

Ὁ διεφθαρμένος αἰσθάνεται μέσα του τὴν ἠθικὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀκεραίου, ὑποχρεοῦται νὰν τὸν σέβεται, καὶ τὸν ἀποφεύγει ὁμῶς. Ἡ συντροφιά ἄλλου διεφθαρμένου ὁμοιούτου μὲ τὸν ὅποιον συμπαθεῖ, τοῦ εἶναι ἁρμοδιώτερη.

Εὐρισκόμενος μὲ τὸν ἀκεραίου χαραχτῆρος, κατηγορεῖ τὸν ἐν διαφθορᾷ συνάδελφόν του, 1ον ἐπειδὴ φυσικῶ τῷ λόγῳ τοῦ ἔρχεται ἡ κατηγορὰ στὸ στόμα. 2ον ἐπειδὴ βάνεται σὲ καλῆτερη θέση κατηγορῶντας τὰ ἀξιοκατηγόρητα, καὶ συσταίνεται κοντὰ στὸν ἀκέραιον, ὡς τάχα ἀνόμοιος τοῦ κατηγορουμένου του.

Ἄν ἀκούσῃ ὅτι τίμιος ἄνθρωπος συκοφαντεῖται, τὸ ἄκουσμα ἐκεῖνο τὸν χαροποιεῖ, ὅτι τάχα τοῦ δίδεται σύντροφος εἰς τὴν διαφθορὰ ἑνας τίμιος· ἐνδιαφέρεται νὰν τὸ πιστέψῃ, καὶ πασχίζει νὰν τὸ πιστέψῃ· ἡ δὲ ψυχὴ του ἐπιθυμῶσα τοῦτο, τοῦ εὐκολύνει τὴν πε-

ποιήθησιν. Ἡ συνενοχὴ εἶναι ἐλάφρυνση στὸν διεφθαρμένον, καὶ μάλιστα ἡ συνενοχὴ τιμίου ἀνθρώπου εἶναι δι' αὐτὸν παρηγορία καὶ ἐνθάβρυση.

Ἐχοντας γνωστὸν διεφθαρμένον συνένοχον, ἔχει μόνον συνένοχον ὁμοιόντου. Ἀλλὰ μὲ γνωστὸν τίμιον συνένοχον, εἰς κάτι συκοφαντούμενον, ἔχει τὸν πρωτοπληρωτήντου· ἔχει σχέπην.

Μεταχειρίζεται δὲ κάποτε τὴν ἀναισχυντίαν καὶ τὴν πρόκλησιν, διὰ νὰ ἐκπλήξῃ μὲ τὴν αὐθάδειάντου καὶ νὰ θριαμβέψῃ. Ἀλλὰ ἀντιμετωπούμενος μὲ θάρρος, δειλιάζει καὶ κρύβεται.

Χαλινὸς ἀρμόδιος διὰ τὸν διεφθαρμένον εἶναι τὸ ξεφάυλισμάτου· ἔστω καὶ σὲ διεφθαρμένην κοινωνίαν· ἐπειδὴ καθένας ἀπὸ τοὺς διεφθαρμένους τὴν προφασίζει τῇ διαφθορᾷ στὸν ἑαυτόντου, ἀλλὰ τὴν κατηγορεῖ στοὺς ἄλλους.

119^{ος} Ὁ Πρωτευουσιώτης

Ὁ πρωτευουσιώτης εἶναι τὸ ἀρχοντόπουλο τῆς Ἐπικρατείας.

Ὅταν εἰς τὴν Πρωτεύουσαν, εἶναι στὴν Ἑδρατου. Ὅταν ἐπισκέφτεται τὰς Ἐπαρχίας, ἐπισκέφτεται τὰς Ἐπαρχίους. Οἱ ἐπαρχιωτὲς ἀτενίζουν εἰς αὐτὸν, καὶ τὸν τιμοῦν ὡς ἀξιολογώτερόντους. Ἐκεῖνος τὸ σίσθάνεται καὶ συστέλλεται, ἂν φύσει ταπεινὸς· ἢ ἀλλαζογενέται ἂν φύσει κοῦφος.

Οἱ τρόποι τοῦ, τὰ κινήματά τοῦ, ἡ ὁμιλία τοῦ, καὶ αὐτὰ τὰ φορέματά τοῦ, εἶναι γνώμονες καὶ τύποι μιμήσεως διὰ τοὺς καυμένους τοὺς ἐπαρχιώτας.

Ὁ πρωτευουσιώτης ὑποθέτεται, καὶ ὄχι ἀδίκως, νὰ ἔχῃ περισσότερο ἀνεπτυγμένο τὸ πνεῦμα τοῦ· νὰ ἔχῃ περισσότερες καὶ ἐλευθεριώτερες ἰδέες. Ὑποθέτεται δὲ ἀκόμη νὰ γνωρίζῃ περσσότερα πολιτικὰ πράγματα· καὶ μάλιστα δι' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Κράτους, στανικῶς τῶν σημερινῶν ἡλετρικῶν τηλεγράφων, καὶ τῶν τόσων ἐφημερίδων. Καθένας ὅθεν ἐπιθυμεῖ ν' ἀκούσῃ ἀπὸ αὐτὸν, καὶ τὰ λεγόμενά τοῦ ἔχουνε βάρος.

Ἔτσι, ὁ πρωτευουσιώτης εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας εἰς τὴν ἐπαρχίαν.

Ἄλλ' ἂν δὲν θέλῃ ν' ἀπανωζήσῃ στὴν ἐφήμερην ὑπόληψίν του καὶ φήμην του, ὁ πρωτευουσιώτης νὰ φύγῃ γρίγορα. Ἐπειδὴ ὁ μυρωδικὸς ἐκείνος ἀέρας ὁποῦ τὸν περιστοιχίζει, δὲν βαστᾷ πολὺ· καὶ σὰν τὰ γαλικά, ὡς κ' ἐκείνος μοσκοβολαίῃ ὅσο εἶναι φρέσκος.

Ἐπειτα χάνει ὅλη του τὴν εὐωδίαν.

420^{ος} Ὁ Ἐπαρχιώτης

Ὁ νοῦς τοῦ ἐπαρχιώτη, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ πρωτευουσιώτη, ἔχει μικρὸν ὀρίζοντα. Ἐπειδὴ μικρὴ εἶναι καὶ ἡ κοινωνία μέσα στὴν ὁποία θρέφεται καὶ ἀναφύσσεται. Εἶναι ὅθεν καὶ μικροπρεπὴς κάποτε, ἀναλόγως μὲ τὴ μικρότητα τῶν ἐπαρχιακῶν πραγμάτων.

Εὐρισκόμενος εἰς τὴν Πρωτεύουσα, πασχίζει νὰ μιμεῖται τοὺς πρωτευουσιώτας, τοὺς ὁποίους θεωρεῖ

ὥς θέσει-ἀνώτερου· του. Εἶναι δὲ ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἀρχίζει, σὰν ὁποῦ ἐκεῖνα εἶναι τὰ προφανέστερα καὶ τὰ πλέον εὐκολομίμητα.

Ἔτσι, ἂν ὁ ἐπαρχιώτης εἶναι ἐφτανήσιος, ἀποφεύγει νὰ μεταχειρίζεται ἰταλικισμούς καὶ χυδαῖσμούς· καὶ πασχίζει ἀντιτάτους νὰ βάνῃ στὴν ὁμιλίᾳ του γαλλικισμούς καὶ λογιωτατισμούς, τοὺς ὁποίους θεωρεῖ ὅσες προκοπὲς εἰς τὸ στόμα τοῦ πρωτευουσιώτη.

Προσέχει νὰ μὴ γελασθῇ νὰ ᾤπῃ « Κλειῖσε τὴν πόρτα, » μὰ λέει κομφονόμενος « ἀγόρασα γάντια. » Δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ σπῆτι, ἀλλὰ « ἐξέρχεται. » φυλάεται μὴν τοῦ ξεφύγῃ νὰ ᾤπῃ « ὀμπρέλα », καὶ πασχίζει νὰ ἐνθυμεῖται νὰ λέῃ « ἀλεξιβρόχιον », (ποῦ τὸ μνημοτεχτίζει μὲ τὰ Ἄ λ έ ξ η ς καὶ β ρ ο χ ή). Καὶ στὸ χορὸ « ἀγκαζάρει » τὲς χορεύτριες. κλ.

Ὅλα τοῦτα μὲ τὰ ὁποῖα προκόβει ὁ ἐπαρχιώτης εἰς τὴν Πρωτεύουσα, μᾶς τὰ φέρνει ἔπειτα στὴν Ἐπαρχία, καὶ παίζει μ' ἐδαῦτα τὸν πρωτευουσιωτισθέντα.

Συμβαίνει δὲ κάποτε εἰς τὸν ἀτυχῇ τοῦτον, νὰ ᾔναι διόλου ἄμοιρος τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς γλώσσας, καὶ ἀκολούθως νὰ μὴν ξεχωρίζῃ ἀρκετᾶ καλᾶ τὰ λογιωτατίστικα ἀπὸ τὰ τούρκικα, ὅσα ἐμείνανε ἀκόμη στὴν Ἑλλάδα, καὶ νὰ μεταχειρίζεται κάποια τούρκικα, νομίζοντάςτα λογιωτατίστικα, θέλει δὲ νὰ ρίχνῃ κ' ἐκεῖδς κάπου-κάπου κανένα λογιωτατίστικόν, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται ὀλοκλήρως ἄμοιρος λογιωτατίστικης σοφίας. Ἔτσι, « Συχωρέσετέμε, λέει, ἂν δὲν ἤξέρω νὰ κάνω κ' ἐγὼ ὅσων τὴν ἀφεντιάσας ὤμορφο λακρεντί. » (1.) Νομίζοντας τὸ λακρεντί λογιωτατίστικο.

(1) Ἱστορικὸ τοῦτο.

121^{ος} Ὁ Κοινὸς Χαραχτῆρας

Καθένας μας ἀρνεῖται ν' ἀναγνωρίσῃ στὸν ἑαυτό-
του καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὸν χαραχτῆρα του, ὅταν ὁ
χαραχτῆρα του δὲν τοῦ κἀνῇ τιμῇ.

Ἔτσι, τὸ ἐλάττωμά μας, ὅταν ἡμποροῦμε, το κρύ-
βουμε καὶ τὸ ψεύουμε· ὅταν δὲν ἡμποροῦμε νὰν
τὸ ψεύσωμε, τὸ ἐλαφρύνομε, τὸ εὐτελίζουμε, κ' ἐ-
κεῖνο τὸ μῆδαμινὸ ποῦ ἀφίνουμε, τὸ δικαιολογοῦμε,
καὶ σχεδὸν τὸ φτιάνομε ἀρετὴν, καὶ πείθουμε τὸν ἑαυ-
τόμας πῶς εἶν' ἔτσι, ὥστε καὶ νὰν τὸ πιστεύουμε. Ὁ-
ποία ἡ φιλοστοργία μας διὰ τὸ ἀγαπητὸν Ἐ γ ῶ μ α ς !

Ὅταν ὅμως βλέπουμε ἐλάττωμα, ἔστω καὶ τὸ ἴδιο τὸ
'δικόμας, εἰς ἄλλον, τότε γένουμάσθε αὐστηροὶ ἐναντίον
εἰς ἐκεῖνον. — Εἴμασθε φίλαρχοι· καὶ κατακρένομε
ἀνελεειμόνητα τὸ φιλαρχικόν τοῦ συντοπήτημας φίλαρ-
χου. Λοξοβατοῦμε στὰ κοινωνικάμας· καὶ ἀποδοκημά-
ζουμε μ' ἐπίδειξιν τὰ στραβά τῆς κοινωνίας μας ! Εἴμα-
σθε χαμερπεῖς· καὶ προσποιούμασθε νὰ συχαινόμασθε
τῇ χαμέρπειᾳ τῶν ἄλλων !

Ἔτσι κἀνοῦμ' ὅλοι ! Καὶ ὅλοι τὸ κρύβουμε πῶς
κἀνοῦμ' ἔτσι· μὸλον ὅπου ἔξέρουμε πῶς ὅλοι τὸ ἔξέ-
ρουμε πῶς κἀνοῦμ' ἔτσι !

Γιατὶ λοιπὸν, ἐνῶ γενικῶς ὅλοι ἀγαποῦμε νὰ κακοερ-
γοῦμε, νὰ μὴν ἐλευθερώνομάσθε ἀπὸ τὸ ἔμποδον ἐ-
κεῖνο τῆς ἀνασκοπῆς, ἀπὸ τὴν ἐνόχλησιν τῆς κρυ-

φιότητος, καὶ νὰ κακοεργοῦμε φανερά καὶ ἀναίσχυντα;

Ἐπειδὴ ἡ παραίτηση καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς χρηστῆς φαινομενικότητος, ἤθελε μᾶς δείξει καταβιβασμένους ἕως εἰς τὰ χτήνη. Τὸ ἀλληλοκρύψημόμας τοῦτο εἶναι ἓνας σεβασμὸς ὁποῦ καίτοι ἀνενάρετοι, προσφέρουμε εἰς τὴν Ἀρετὴν ἓνας χρωματισμὸς ὁποῦ τιμάει τὴν ἀθρωπιάνας· καὶ ποῦ, κάποτε καὶ συχνᾶ, εἶναι τὸ μόνο ποῦ μᾶς μένει γιὰ νὰ σκεπάζουμε τὸν καταβιβασμόμας, καὶ νὰ φαίνωμάσθε ἄνθρωποι.

122^{ος} Ὁ Μικροπρεπὴς

Ὁ μικροπρεπὴς εἶναι τοιοῦτος, καὶ ἂν φτωχὸς, καὶ ἂν πλούσιος. Εἰς τὸν πλούσιον μάλιστα ἡ μικροπρέπεια κάνει μεγαλύτερη φάνταξη.

Σταυρώνει κάθε μέρα τοὺς πούλητάς εἰς τὴν ἀγορὰ, στὸ παζάρισμα, ἔστω καὶ διὰ ἓνα λεφτό.

Ἀγοράζει Μετόχι διὰ χιλιάδες τάλαρα; Ἐπιμένει νὰ βαστάξῃ ἓνα φράνκο ἀπὸ τὸ συμφωνιμένο· ἢ καὶ νὰν τὸ συμφωνήσῃ ἓνα φράνκο ἑλιγώτερο.

Τοῦ καίεται τὸ σπῆτι; πηαίνει καὶ μαζώνει μέσ' ἀπὸ τὴ στάχτη τὰ μικρὰ παληοσῆδερα.

Στέλνει τὸ παιδίτου στὸ σχολεῖο; τὸ πρῶτο μηνιάτικο τὸ πληρώνει τὲς πέντε τοῦ ἀκολούθου μηνὸς· τὸ δεύτερο τὲς δέκα· τὸ τρίτο τὲς δεκαπέντε κ' ἐξακολουθεῖ ἔτσι, ὥστε κάθε τόσους μῆνες ὠφελεῖται ἕνανε !

Πρόκειται νὰ σοῦ πληρώσῃ ἑνατου χρέος ; βρίσκει κάποια πρόφασιν διὰ νὰ πασχίσῃ νὰ σοῦ βαστάξῃ ῥίγα ὄβολα. Ἄν πισμώσῃς καὶ δὲν τοῦ τ' ἀφήνῃς, σὲ παρακαλεῖ νὰν τοῦ τὰ χαρίσῃς.

Ὑποσχέθηκε νὰ δώσῃ ἓνα τάληρο σὲ μία συνδρομὴ διὰ φτωχοῦς ; Στέλνει στὰ μαγαζιά ἓνα δύστηλο ζητῶντας ἓνα πεντόφραγκο, τὸ ὁποῖον δίνει στὴ συνδρομὴ, καὶ ὠφελεῖται ὀχτῶ ὄβολα.

Ζητεῖ δὲ πάντοτε χάρες ἀπὸ τοὺς φτωχοὺς γείτωνάσου.

Ἀδιακριτεῖ καὶ καταχρᾶται τὸν ἐλευθέριον χαραχτῆρα τῶν ἄλλων, πολλαπλασιάζοντας τὰς χαμερπεῖς του παρακλήσεις εἰς αὐτοὺς, ὥς εἰς εὐκολο μεταλλεῖον.

Χαιρετᾷ δουλοπρεπῶς τοὺς πλουσίους καὶ ἄλλους δυνατοὺς τῆς ἡμέρας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐλπίζει κάτι, ἢ φοβεῖται κάτι.

Σὲ χοντρὸ λογαριασμὸ ἀνάμεσόςας, ἀπαιτεῖ νὰ λογαριασθῇ καὶ τὸ παγοτὸ ποῦ ἔλαβες μὲ κοινὰ χρήματα.

Ἐν γένῃ—Ἄν ποτὲ ἀναγκάζεται σὲ κάτι τι ὁμοιάζον γενναιότητα, τὸ συντροφεύει πάντα μὲ κάποια μικροπρέπεια, μὲ τὴν ὁποία σμικρύνει τὴν ἀξία τῆς καλῆς πράξεως, καὶ ἐνθυμίζει τὸν μικροπρεπῆ χαραχτῆρα του.

Ὁ μικροπρεπὴς τοῦτος ἄνθρωπος φεύγει ἀπὸ σημάσου μὲ κάποιαν ἐλεεινὴν ὠφέλειαν, κερδεμένην μὲ τὴν ὀχλήρην ἐπιμονήντου· καὶ σὲ ἀφίνει ναυτιασμένον διὰ τὴν συχαντερὴν μικροπρέπειάντου.

Ὁ χαραχτῆρας τοῦτος, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους χαραχτῆρας, εἶναι ὅ,τι εἶναι τὸ ἐμετικὸν ἀνάμεσα στ' ἄλλα φάρμακα στὸ φαρμακεῖον.

123^{ος} Ὁ Κακόγλωσσος

Ὁ κακόγλωσσος κακολογεῖ ἀπὸ συστήματος· καὶ κακολογεῖ ἀδιαφόρως ὅποιονδήποτε τοῦ χρειασθῇ νὰ μελετήσῃ· ὅποιονδήποτε τοῦ μελετήσουνε.

Συνήθως ὁ κακόγλωσσος γνωρίζει τοῦ καθενὸς κάτι τι ἐπιλήψημο, τὸ ὁποῖο συνδυάζει μὲ τ' ὄνομάτου, καὶ τοῦ δίνει ἐπώνυμο ἀνάλογο τῆς μομφῆς ὅπου τοῦ χάνει. « Ἐκεῖνος ὁ πρωτοκλέφτης ! . . . » γι' ἄλλονε, « *quel birbante*, ποῦ δὲν εἶναι ἄντροπὴ ποῦ νὰ μὴν τὴν ἔχαμε ! » γι' ἄλλονε, « Ἄ, ἐκεῖος εἶν' ἐργολάβος καὶ χάνει θελήματα. Φθάνει νὰν τὸν πληρώσῃς . . . » γι' ἄλλονε « Μὴ μοῦ τόνε μελετᾷς. Ἐγὼ ξέρω τί ζηγιάζει λείψω-ἐγὼ, ἤθελ' εἶναι στὴ φυλακῇ. » Κ' ἔτσι σὲ καθένανε ποῦ μελετηθῇ, ὁ κακόγλωσσος τοῦ φορεῖ τὸ ἑπιρῶδες.

Ἄν πρόκειται διὰ ὑποκείμενο τὸ ὁποῖον αὐτὸς νὰ μὴ γνωρίζῃ, καὶ δὲν ἔχει τίποτε συγκεκριμένο νὰν τοῦ προσάψῃ, τοῦ ἀποδίδει μομφὴν κοινῶς ἀποδιδόμενην εἰς τὴν πατρίδατου, — « Κορφιάτης ; Στοχάσου ! σέντσα-φέδες ! . . . , — « Μισολογίτης ; Κάτι ψαρᾶς θὲ νᾶναι, πεινασμένός, ποῦλθ' ἐδῶ νὰ χορτάσῃ » . . . Ἡ κηόλα τὸν ἐφοδιάζει μὲ ἀποσιωπητικὰ δυσπιστίας διὰ τὸ ὑποκείμενότου, « Ποιὸς τὸν ἔξερει ! τέτοιους ἀθρώπους ! »

Συμβαίνει κάποτε ποῦ ὁ κακόγλωσσος νὰ ἦναι καὶ παρεκβατικὸς· καὶ τότε ἡ ὁμιλίατου δὲν ἦναι παρὰ

μία κρεμαστάλυσσο ἀπὸ φημητικούς λιβέλους. Ἐπειδὴ σὲ κάθε πρόσωπο τοῦ τοῦ χρειασθῇ νὰ μελετήσῃ στὴ διεξαγωγή τῆς ὁμιλίαςτου, θὰ σταματήσῃ νὰν τοῦ κάμῃ καὶ τὴν ἐξιδιασμένηντου ψυχρολουσίαν.

Ὁ κακόγλωσσος δὲν ἀργεῖ νὰ γνωρισθῇ ὡς τοιοῦτος εἰς τὸν Τόποτου· καὶ τότε κατασταίνεται ἀβλαβῆς, ἐπειδὴ κανεὶς δὲν ψηφᾷ τὲς κακολογίεςτου, εἰς τὲς ὁποῖες ὅλοι γελοῦνε.

Εἶναι μάλιστα ὁ γνωστός κακόγλωσσος δι' αὐτὸ τοῦτοτου τὸ πασίγνωστον, ὁ ἀβλαβέστερος ἄνθρωπος τῆς κοινωνίας. Ἐπειδὴ, ἐνῶ κάθε ἄλλου ἀνθρώπου ὁ τυχὸν κακὸς λόγος ἤμπορεῖ νὰ ἔχῃ κάποια ἰσχὺν εἰς τὰ πνεύματα, ὁ κακὸς λόγος τοῦ κακόγλωσσου δὲν ἔχει καμμίαν.

Ὁ κακόγλωσσος δὲν εἶναι πάντα κακόψυχος. Ἡ κακολογίατου δὲν προέρχεται πάντοτε ἀπὸ κακὴν ψυχὴν· ἀλλὰ συχνᾷ κάποτε καὶ ἀπὸ μόνον κακότου κεφάλι, ἀπὸ κακὴν ἔξην.

124^{ος} Ὁ Ἐπίβουλος

Ὁ ἐπίβουλος συνήθως δὲν βιάζεται. Πέρνει τὸν καιρότου μὲ ὑπομονή· καὶ δουλεύει ἀνεπαισθήτως μὲν, ἀλλὰ καὶ ἀόκνως, διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ θύματοςτου.

Θύματα τοῦ ἐπιβούλου εἶναι καὶ ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ὁ ἐπίβουλος ἐπιρρέαζει κατὰ τοῦ σκοπουμένουτου κυρίου θύματος. Ἐπειδὴ ἡ ἐπιβουλὴ ζημιώνει καὶ τὸν ἐπιβούλως ἐπιρρέαζόμενον.

Τὸν ἐπίβουλον ἡ φύση τὸν ἔχαμε ῥάστωρα καὶ κάποτε καὶ μεγάλον ῥάστωρα.

Gran fabbro di calunnie adorne in modi
nuovi, che sono accuse e sembran lodi.

Πραγματικῶς — Μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ κατηγορῇ τὸ θῦματου, τὸ ἐπαινεῖ μάλιστα, ἀλλὰ, καταλογίζοντας ἐπαινους ἀδιάφορους διὰ τὸν ἐπιβούλως ἐπιρρέαζόμενον, καὶ δὲν παραλείπει ὅμως νὰ προσθέτῃ. — « ἁμαρτία τοῦ ἑναὶς τέτοιος ἄνθρωπος ἔχει ἐκεῖνο . . . » Ἐκεῖνο ποῦ θὰ ἐρεθίσῃ τὸν ἐπιρρέαζόμενον κατὰ τοῦ τόσοῦ ἐπαινουμένου θύματος.

Ἔτσι ὁ ἐπίβουλος, τὸ φαρμάκτου τὸ δίνει λυμένο πάντα μέσα σὲ μέλι.

Ὁ ἐπίβουλος εἶναι ἴσως πάντοτε ὁ δόλιος ἐνεδρευτῆς τῆς ἀθωότητος. Τὴν πλησιάζει μὲ φαινομενικὴν καλосύνην, καὶ κρυφᾶ τῆς ἐτοιμάζει τὴν καταστροφὴν τῆς.

Ὅταν ἡ καταστροφὴ τοῦ θύματος ἐπέλθῃ, ὁ ἐπίβουλος δὲν ἡξεύρει τίποτε! . . . καὶ δείχνει μάλιστα ὅτι λυπεῖται.

Εὐκολο καὶ νὰ ὑπερασπίσῃ τάχα τὸ θῦματου· ἀλλὰ τὸ κάμνει σὲ τρόπον, ὥστε καθέννας νὰ ἰδῇ ὅτι ἡ ὑπεράσπισις εἶναι ἄτοπη· καὶ ὅτι ὁ παθὼν δικαίως ἔπαθε, ἀφοῦ ὁ ὑπερασπιστῆςτου δὲν τοῦ ῥρίσκει καλῆτερην ὑπεράσπισιν.

Ὁ ἐπίβουλος διὰ τοῦτο εἶναι καὶ ἄριστος ὑποκριτῆς. Ἀλλὰ ἔχει μεγαλῆτερην ὁμοιότητα μὲ τὸν ἐν προμελέτῃ καὶ ἐνέδρᾳ δολοφόνον.

123^{ος} Ἔθνος-νήπιον Χαραχτῆρας Εἰκόνα

Τὰ ἔθνη ἔχουνε κ' ἐκεῖνα τῇ νηπιότητάτους. Ἀληθινὸν ὅτι δὲν γεννηῶνται τώρα πλεόν νέα ἔθνη· ἀλλὰ τὰ τυχόν πεπτωκότα καὶ ἀναγεννούμενα, γεννηῶνται νήπια· καὶ φέρνουν' εἰς τὸν ἑαυτόντους τὸν χαραχτῆρα ὅλον τῆς νηπιότητος.

Τὰ ζητούνιατους εἶναι ἄστατα· ἢ ἀπαίτησέςτους γελοῖες· τὰ κινήματάτους ἀνέμυαλα, ἀκροσφαλῆ, ἐπικίνδυνα.

Ἴδου τὸ ἐδικόμας, — Θέλει κ' ἐκεῖνο Βασιλέα καθὼς τὸ νήπιο θέλει Κοῦρκλα. Γιὰ κάποσον καιρὸ τὸ Βασιλέατου τότε χαϊδεύει, τότε χαίρεται, τότε ναναρίζει στὴν ἀγκαλιάτου· ἔπειτα τότε βαρένεται, τότε τσακίνει, καὶ θέλει ἄλλον καινούριον. Ἔτσι ὅλα τὰ νήπια.

Δὲν φθάνει, — Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶο μιμητικὸ· καὶ ἡ νηπιακὴ ἡλικία εἶναι ἡ μιμητικώτερη στὴν ὑπαρξῆ. Βλέπει ὅθεν ὁποῦ τὰ Μεγάλα Ἔθνη κάνουν κατάχτησες, καὶ θέλει κ' ἐκεῖνο κατάχτηση! « Παιδί μου, δὲν ἔμπορεῖς, δὲν ἠξέρεις, οὐδὲ κἂν τὸν ἑαυτόσου νὰ κυβερνήσης. » Τοῦ κάκου τοῦ τὰ λές, τοῦ κάκου τοῦ σκέφτεσαι· τὸ νήπιο δὲν ἐννοεῖ, θέλει κατάχτηση, τῇ θέλει τῇ θέλει τῇ θέλει καὶ τρέχει, λέει, νὰ δοξασθῇ, ἔστω καὶ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ! (1) Τὰ μεγαλήτεράτου ἀδελφια-Ἔθνη.

(1) Ἰδὲ ἑλληνικὲς ἐφημερίδες τῶν 1885-86—

« Δοξάσατε Κ. Δελιγιάννη τὸ Ἔθνος, ἔστω καὶ διὰ τοῦ θανάτουτου! »,

« Ἐμεῖς δὲν ἔχομεν ἀνάγκην στρατηγῶν διὰ νὰ πολεμήσωμεν! . . . »

τρέχουν τότε νὰν τὸ λυτρώσουνε, κ' ἐκεῖνο τὰ βρίζει, καὶ τὰ λέει ἐχθρούστου, . . . Ἔτσι ὅλα τὰ νήπια.

Ἐννοεῖται ὅτι ἀφοῦ δουλειάση ταραττόμενο καὶ ἀταχτῶντας, θὰν ἡσυχάση. Θὰν ὑποστῇ γιὰ κάποσον καιρὸ τὴν ἐξασθένηση ποῦ τοῦ ἔχαμε ἡ τρέλατου. Μὰ εἶναι ἀνέμυαλο 'σὰν ὅλα τὰ νήπια, καὶ ἀφοῦ ἀναλάβει ἓνα 'λίγο, θὰ ματαπιάση πάλε τὰ ἴδια· ἔως ὅτου, ἡ βάνει γνώση, ἡ γκρεμίζεται ἀπὸ τὸ βράχο.

126^{ος} Ὁ Χαρακτηρογράφος

Ὁ χαρακτορογράφος θὰν ᾔηται βέβαια γέρος ἄνθρωπος ὅπου στὴ μακρυὰ ζωῆτου εἶδε, ἔπαθε, κ' ἔμαθε πολλὰ.

« Πωλλῶν δ' ἀνθρώπων ἶδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω. »

Στὸ ὕστερο δίνει μία μελαγχολικὴ ματιὰ ὀπίσωτου, θεωρεῖ τὸ μεγάλοτου παρελθόν, τὸ ἀναθεωρεῖ, τὸ σπουδάζει, μαζώνει τὲς ἐντύπώσειςτου, τὴν πείρατου τὴν ἀποχτημένην στὴ συγκοινωνία τῶν ἀνθρώπων, καὶ γράφει τὸν ἄνθρωπον ὅποιον τὸν εἶδε στὲς διάφορες ψυχικέστου κατὰστασες, στὲς διάφορες ἰδιοσυγκρασίεςτου, στὲς διάφορες κοινωνικέστου θέσες.

Δὲν ἀντιγράφει ὁλοκλήρως τὸν χαρακτῆρα τοῦ κάθε δεδομένου ἀνθρώπου· ἐπειδὴ τότε ἤθελ' εἶναι εἰκόνα μᾶλλον, παρὰ ἀφηρημένος χαρακτῆρας· ἀλλὰ ἀπὸ πολλοὺς ἔχοντας τὸν ἴδιον χαρακτῆρα, καὶ ἐξωτερικεύοντας αὐτὸν διαφοροτρόπως, πέρνει κάτι ἀπὸ τὸν ἓνα, κάτι ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ κάμνει ἓνα ὅλον, ὅπου βέβαια δὲν θὰ δείχνῃ κανέναν ἀπὸ αὐτοὺς ἰδιαιτέρως.

ἀλλὰ καθέννας ἀπὸ αὐτοὺς ἔβρισκε μέσα τὸ ἐδικότου.

Δὲν εἶναι δὲ κάθε γέρος ἄνθρωπος ὅπου ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ τοῦτο, ὡς καὶ ὅταν ἀνεμίχθῃ πολὺ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἔπαθε, καὶ ἔμαθε πολλά.

Ὁ χαρακτηγογράφος ἔχει καὶ μίαν εἰδικότητα καὶ ῥοπὴν εἰς τοῦτο τὸ ἔργον· ἐπειδὴ ἐντυπονόμενος βαθέως ἀπὸ τὲς ἀρετὲς καὶ τὰ ἐλαττώματα τῶν συγχρόνων του, σπρώχνεται καὶ ἀπὸ διακαῆ ὤθησιν νὰ ἐχθέτῃ ἴσάν ἓνα ξεφάυλισμα τὰ κακὰ, καὶ νὰ δείχνῃ τύπον μιμήσεως τὰ καλὰ. Ἐχει κάποιαν ἀρμοδιότητα εἰς τὸν ἀεὶ εἰσδύῃ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν γνωρῆμων του, καὶ νὰ ἔξετάζῃ τὸ ἐσωτερικόν του. Ἐχει κρίσιν ὥστε νὰ ἐκλέγῃ καὶ νὰ συνάξῃ τὴν πρέπουσαν ὕλην, κάποιαν φαντασίαν διὰ νὰ συναρμολογῇ τὰ διάφορα, καὶ κάποιαν κάλιτεχνικὴν ἀφῆν διὰ νὰ σχηματίζῃ ἓνα ὅλον εὐπρόσδεχτον.

Ἔτσι, ἀφοῦ στὴν διάρκειαν τῆς ὅλης ζωῆς του ἔκαμε θέμα τῶν σπουδῶν του τὸν ἄνθρωπον, ἔμπορεῖ νὰ ἔξαναδώσῃ τοὺς ἀνθρώπινους χαρακτῆρας ὅπου εἶδε, ὁποίους τοὺς εἶδε.

Ὁ χαρακτηγογράφος, εἰς τὸ πέρασμά του στὸν Κόσμο, γράφει, καὶ ἀφίνει γραφικόν καὶ παραστημένον τὸν ἠθικὸν ἄνθρωπον ὅποιον τὸν εὔρηκε· σπουδὴν καὶ δίδαγμα στὲς ἐνεστῶσες καὶ μέλλουσες γενεάς· εἰς τὲς ὁποῖες ὅλες ἔμπορεῖ νὰ πῇ,

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΚΑΡΑΪΣΤΩΝ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΚΑΡΑΪΣΤΩΝ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΚΑΡΑΪΣΤΩΝ

1	Φιλανθρωπία	13	36	Τροχίτης
2	Αποστολὴ ἐκείνου ἐκείνου	15	37	Δάκρυον
3	Αβελάρτος	17	38	Χαρίτης
4	Γεωργίου	19	39	Υπερβολή
5	Αγίου	20	40	Υπερβολή
6	Αγίου	22	41	Υπερβολή
7	Αγίου	23	42	Μετανοή
8	Μετανοή	25	43	Υπερβολή
9	Φιλανθρωπία	26	44	Υπερβολή
10	Εκείνου	27	45	Υπερβολή
11	Εκείνου	30	46	Υπερβολή
12	Εκείνου	31	47	Υπερβολή
13	Υπερβολή	34	48	Υπερβολή
14	Δοκίμιον	36	49	Υπερβολή
15	Δοκίμιον	37	50	Υπερβολή
16	Δοκίμιον	40	51	Υπερβολή
17	Καρίτης	42	52	Χαρίτης
18	Χαρίτης	44	53	Χαρίτης
19	Χαρίτης	45	54	Χαρίτης
20	Χαρίτης	48	55	Χαρίτης
21	Χαρίτης	49	56	Χαρίτης
22	Χαρίτης	51	57	Χαρίτης
23	Χαρίτης	53	58	Χαρίτης
24	Χαρίτης	54	59	Χαρίτης
25	Χαρίτης	56	60	Χαρίτης
26	Χαρίτης	57	61	Χαρίτης
27	Χαρίτης	59	62	Χαρίτης
28	Χαρίτης	60	63	Χαρίτης
29	Χαρίτης	62	64	Χαρίτης
30	Χαρίτης	63	65	Χαρίτης
31	Χαρίτης	64	66	Χαρίτης

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Σελίδα

Σελίδα

1 Φιλόνεικος 13. 2 Ἀνθρώπος ὅποιος φαίνεται. 15. 3 Ἀδιάκριτος 17. 4 Θεομπαίχτης 19. 5 Ἀγνώμος 20. 6 Ἀντιῤῥητικός 22. 7 Παινεσιάρης 23. 8 Μεμψίμοιρος 25. 9 Φιλάργυρος 26. 10 Σπάταλος 29. 11 Οἰκονόμος 30. 12 Εὐαισθησία κλ. 32. 13 Ὑπηρέτρια 34. 14 Δοκησίσοφος 36. 15 Δοκησίχριστος 37. 16 Ἀπατημένος θρῆσκος 40. 17 Καινοτόμος 42. 18 Θρησκευτικός Μάρτυρας 44. 19 Καλόγηρος 45. 20 Τακουᾶς Διαμαρτυρομ. 48. 21 Τακουᾶς Ὁρθόδοξον 49. 22 Πρέπων Ἱερεὺς 51. 23 Παπᾶς κλ. 53. 24 Προκοπὴ στείρα 54. 25 Γονιμόπνευμος 56. 26 Πολέμιος ἑαυτοῦτου 57. 27 Περιποιητικός 59. 28 Ἐνάρτεος 60. 29 Ἀνθρώπος τῆς στιγμῆς 62. 30 Ἀσυνείδητος 63. 31 Μονομανῆς 64. 32 Κλέρτης 66. 33 Ἐπίδειξη πνεύματος 68. 34 Ἀστεῖος 69. 35 Ὁξύθυμος 71.	36 Ὑποκριτῆς 72. 37 Ἀπλοῦς 73. 38 Χαιρέκακος 75. 39 Ὑπερήφανος 77. 40 Ὑψηλόφρων 78. 41 Ταπεινός 80. 42 Μηδενιστής, Ἀσκητής 81. 43 Ἐγωῖστής 83. 44 Αὐταπάρνητος 85. 45 Φιλόπρωτος 86. 46 Γκρίνιαρης 87. 47 Οἰκογενειάρχης 89. 48 Συζηγικὴ εὐδαιμονία 91. 49 Ζήλειαρης 93. 50. Ζηλειάρισα 94. 51 Γυναικοῦλα 96. 52 Χτηνώδεις Ὑπαρξες 97. 53 Χιρεία καὶ πένθος 99. 54 Κακὸς Μαθητῆς 101. 55 Καλὸς Μαθητῆς 103. 56 Φιλόπονος 104. 57 Ἀδούλης 106. 58 Ἀηδιασμένος 108. 59 Ἀποστομοτής 110. 60 Ἀδηφάγος 112. 61 Ἀιγόφαος 114. 62 Φιλόξενος 115. 63 Ἀφιλόξενος 117. 64 Ἐξομολογούμε. Κατήγ. 118. 65 Εὐγενικός 120. 66 Πρόστυχος 121. 67 Χοντράβρωπος 123. 68 Ἐντροπαλός 125. 69 Θέλει νὰ ζήσῃ 126. 70 Παράσιτος 128.
---	--

71	Χρεώστημας	130.	99	Μερολήπτης Δικαστής	174.
72	Κακοπληρωτής	133.	100	Ποιητής	178.
73	Καλοπληρωτής	134.	101	Μακρήγορος	180.
74	Πρέπων Δικηγόρος	135.	102	Ἀιγόλογος	181.
75	Δικηγόρος ὁποιοσεῖναι	137.	103	Περίεργος	182.
76	Ὑποψήφιος Βουλευτής	138.	104	Ἀπερίεργος	184.
77	Ἐκλογεὺς	140.	105	Φιλύποφος	186.
78	Φύσει Ἠθοποιὸς	141.	106	Ζουρλὸς	187.
79	Νεόπλουτος Χυδαῖος	143.	107	Περιαυτολόγος	189.
80	Λαοπλάνος	144.	108	Ἰδιότροπος	191.
81	Διακονιάρης	147.	109	Λογιώτατος	193.
82	Πολιτικόςμας	148.	110	Ἀνθρωπος Γραμμάτων	196.
83	Ἡμιανεπτυγμένος	149.	111	Ὁφιπαίδευτος	197.
84	Προληπτικὸς Δεισιδαίμ.	150.	112	Συγγραφεῖς Κριτικοὶ	198.
85	Πλεονέχτης Ἀπληστος	153.	113	Φανατικὸς	200.
86	Καταφρονητής	154.	114	Φώναςκος	201.
87	Παλίμπαις	155.	115	Ἀρειμάνειος	204.
88	Βλάσφημος	156.	116	Ἀπληστος	205.
89	Χαρακτῆρας Εἰκόνα	158.	117	Παρεκβατικὸς	207.
90	Ἀφρημένος	160.	118	Διεφθαρμένος	208.
91	Ἀχάριστος	162.	119	Πρωτεύουσιώτης	209.
92	Κόλακας	164.	120	Ἐπαρχιώτης	210.
93	Ἐπαγγελόμ. τὸν ψεύτη	165.	121	Κοινὸς Χαρακτῆρας	212.
94	Φθονερὸς	167.	122	Μικροπρεπὴς	213.
95	Πρόωρος Ἐμφρων	169.	123	Κακόγλωσσος	215.
96	Εὐθυμος Γέρων	170.	124	Ἐπίβουλος	216.
97	Συχαντερά ἐλαττώματα	171.	125	Ἔθνος νήπιον	218.
98	Ἀνανδρὸς	172.	126	Χαρακτηρογράφος	219.



ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΛΑΘΗ

Τριῶν εἰδῶν τυπογραφικὰ λάθη.

1^{ον} Τὰ φρικώδη. Ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἀλλάζουν τὴν ἔννοιαν, καὶ κάνουν τὸν συγγραφέα νὰ λέγῃ ἄλλο.

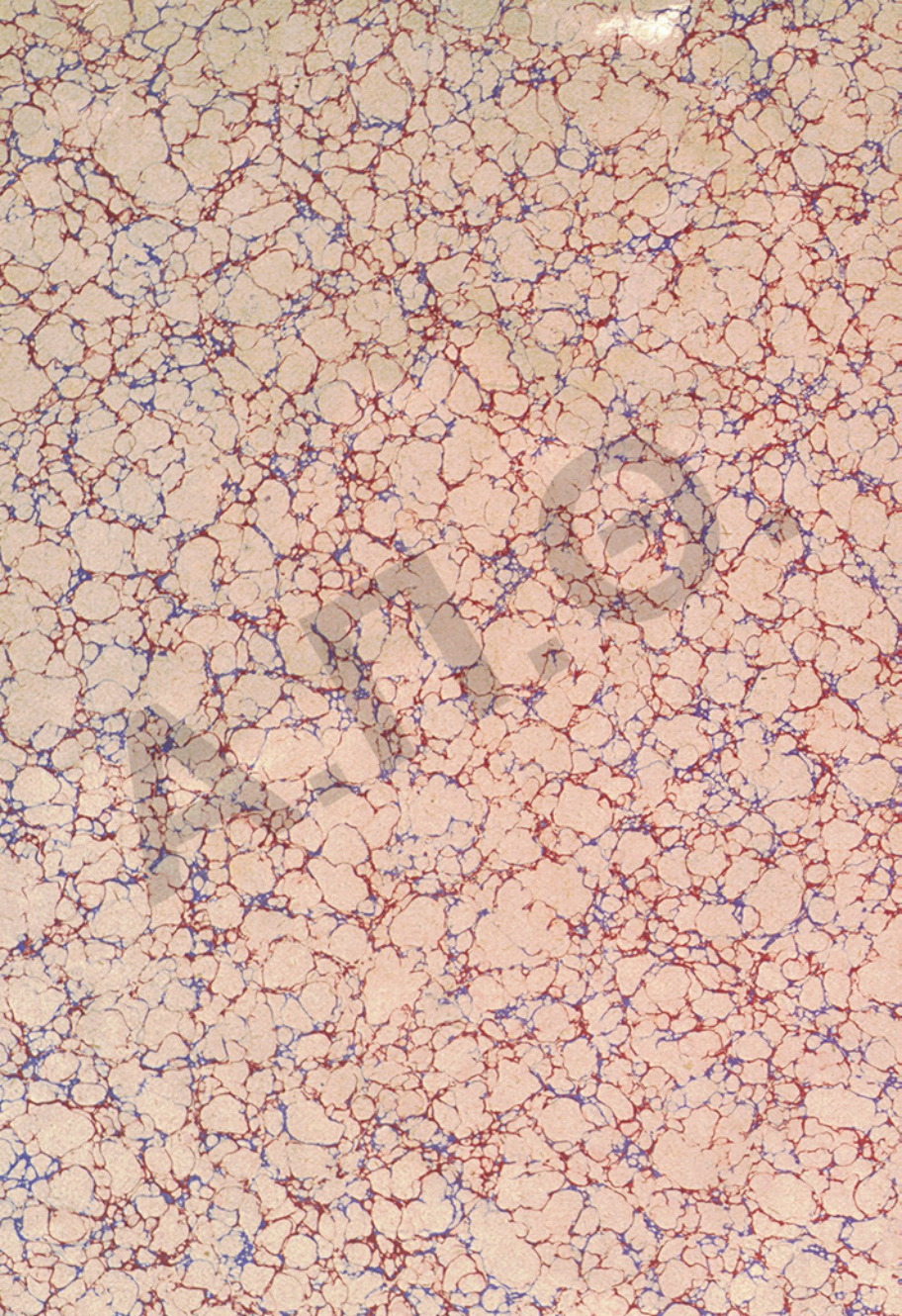
2^{ον} Τὰ σχετικῶς ὑποφερτὰ. Ἐκεῖνα ποῦ μόνον σκοτίζουν τὴν ἔννοιαν τοῦ συγγραφέως.

3^{ον} Τὰ σχεδὸν ἀδιάφορα, ἀνορθογραφικά.

Σὲ τούτῳ μου τὴν ἐγδοσὴ νομίζω νὰ μὴν ὑπάρχουν ἄλλα τυπογραφικὰ λάθη ἀπὸ τὰ ἀνορθογραφικά. Ἔτσι, δὲν σκοτίζομαι νὰν τὰ σημειώσω.

А.П.О.

А.П.О.





0010026401

